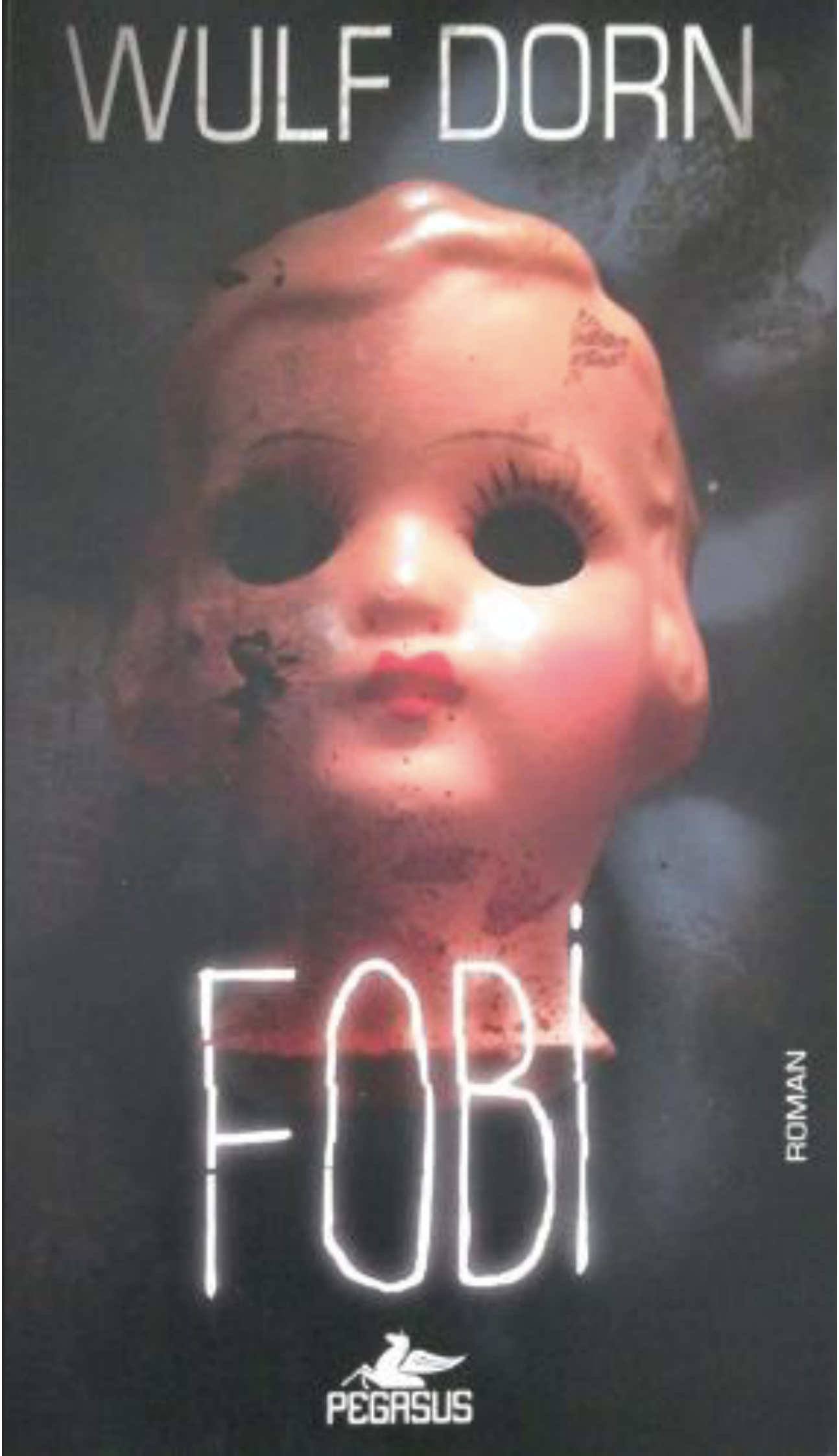
WULF DORN



FOBI

ROMAN

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1306
Bestseller Roman: 567

FOBİ
WULF DORN
Özgün Adı: Phobia

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2016
ISBN: 978-605-343-816-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © 2013 Wulf Dorn (www.wulfdorn.net) Almanya'da AVA International GmbH tarafından temsil edilmektedir. (www.ava-international.de)
2013'de Almanya'nın Münih kentinde Wilhelm Heyne Verlag tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla AVA International GmbH'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

WULF DORN

FOBİ

Almancadan Çeviren:
Regaip Minareci

PEGASUS YAYINLARI

Kirsten ve Markus'a

Cin ve Tonik

Önsöz

Bu roman birkaç gerçek olaydan esinlenmiştir ancak hikâyede olduğunun aksine olaylar gerçek hayatta birbirleriyle doğrudan bağlantılı değildir.

Tek bir istisna dışında bütün isimler ve kişiler hayal ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş insanlarla olası her türlü benzerlik tamamen rastlantısaldır.

Olayların geçtiği yerleri betimlerken bir yazar olarak bazı özgürlüklerden yararlandım. Anlatılan yerleri tanıyan okurların hoşgörülerine sığınıyorum.

"Yaşam, kaçınılmaz olana karşı kazanılmış
kısa süreli bir zaferdir yalnızca."

T. C. BOYLE

"Öyle bir şey göstereceğim ki sana,
ne seni durmadan izleyen sabahki gölgendir,
ne de kalkıp seni karşılayan akşamki gölgen;
sana korkuyu göstereceğim bir avuç tozda."

T. S. ELIOT[1]

"Bizler birileri olmak isteyen
Hiç kimseleriz.
Hele bir ölelim
Anlayacaklar kim olduğumuzu."

MARILYN MANSON[2]

"Kim kimi yarattı?
Vidayı kim çevirdi?"

AC/DC[3]

---

1 "Çorak Ülke", çeviri: Suphi Aytimur. (yay. n.)

2 Marilyn Manson'ın "The Nobodies" şarkısının sözleri. (yay. n.)

3 AC/DC grubunun "Who Made Who" şarkısının sözleri. (yay. n.)

1. BÖLÜM

İLK ADIM

1.

Bir oda ve bir salondan oluşan ev rutubetli, bunaltıcı ve kasvetliydi. Aralık ayının birinci günündeki bu öğleden sonranın boz rengi ışığı mutfağın tek penceresinden güçlükle içeri süzülüyordu. Karşı binanın kir içindeki cephesi görüntüyü kapatmıştı zaten. Dumandan simsiyah olmuş bu yapı yüzünden insan, pencerenin birkaç metre ötesinde dünyanın sona erdiği izlenimine kapılıyordu.

Eğer yakınlardaki Coldharbour Bulvarı'ndan Brixton'ın tatil akşamı trafiği gürültülerini duyuyor olmasaydı, bu apartmana canlı canlı gömüldüğü duygusuna kapılacaktı.

Issız bir mezar.

Yüzündeki yaşları sildi. Tırmalama ve soluma sesleri sonunda bitmişti. Aslında uzun sürmemişti, olsa olsa bir ya da iki dakika devam etmişti ama ona sonsuzmuş gibi gelmişti. Yan odadan duyulan telaşlı ve tedirgin hareketler... Soluk alabilmek için çaresizce verilen mücadele...

Sesler kesilmiş olmasına karşın adam rahatlayamamıştı. Gerilmiş bir halde sessizliğe kulak verdi; acaba gerçekten bitmiş miydi?

Sonra başını salladı. Evet, tırmalama sesi de kesik kesik soluk alıp vermeler de kesilmişti ama bu sesler beyninin içinde, üstelik çok uzun bir zaman, onu rahat bırakmayacaktı, bundan kuşkusu yoktu. Geçmişinin bütün iblisleri gibi düşlerinde peşine düşeceklerdi.

Tıpkı vitrin camlarına yansıyan o ilkbahar sabahının güneşi gibi. Ve de Amy'nin gülümsemesi gibi. Tanrım, Amy o sabah nasıl da mutluydu! Bir de o adamın dehşet içindeki yüzü...

"Bırak artık bu konuyu," diye emretti kendine. "Derhal bırak! Anladın mı?"

Yumruklarını sıktı. İçinden kaçıp gitmek geliyordu ama bunun için artık çok geçti. O halde göğsüne kurşun gibi bastıran, soluk alıp vermesini güçleştiren duyguya karşı savaşmalıydı; birkaç kez derin derin soludu.

Sonra pencereden uzaklaşıp odanın mutfak için ayrılmış köşesindeki lavabonun yanında duran masaya doğru gitti ve elektrikli ocağın iki gözünü birden çalıştırdı.

Tencereye su doldururken lavabonun üstünde asılı aynaya bakmaktan kaçındı. Kendi görüntüsüne katlanamıyordu, özellikle de o gün.

Duvara asılı dolapta tahmin ettiği gibi indirim marketinden alınmış ucuz bir çay bulabildi yalnızca. En sevdiği çaydan, bergamotlu Earl Grey'den iyi ki cebine bir poşet sokmuştu.

Poşeti bir fincana koyduktan sonra buzdolabında süt aradı. Açılmış bir şişe süt vardı; kapağını açıp kokladı, ekşimişti. Bunun üzerine elini yine ceketinin cebine attı, tedbirli davranıp yanına aldığı küçük süt tozu paketini çıkardı. Sonra başını çevirip yatak odasının açık duran kapısına doğru baktı.

Su kaynamadan Jay'in yanına gitmenin zamanıydı artık. Burada uzun süre kalmamalıydı, yoksa kendi rutinine ters düşerdi ama bir fincan çay içmesi önemliydi, çok önemliydi.

İçindeki her şey karşı koysa da kapıya doğu yöneldi. Yatak odası mutfaktan bile küçüktü. Bu odadaki birkaç eşya birilerinin evlerinden attığı ya da bitpazarlarından toplanmış parçalara

benziyordu. Camden Lock ya da Portobello Caddesi'ndeki bitpazarlarından... Jay'in bitpazarlarına zaafı vardı.

Ah, sevgili Jay. *Ben ne kötülük etmiştim ki sana?*

Odanın büyük bir bölümünü çift kişilik demode bir karyola ve kapısız bir gömme dolap kaplıyordu. Adam, daha odaya girmeden ölünün sıska bacaklarını gördü.

Jay bedenini tuhaf bir şekilde çarpıtıp karyola kenarına yaslanmıştı. Yataktan aşağıya doğru kaymıştı, sanki otururken uyumuş gibi görünüyordu. Neyse ki gözlerini kapamıştı şimdi, kırçıllı kirli sakalla kaplı zayıf yüzüne huzurlu bir ifade yayılmıştı. Ama ellerini kasmış olması, yüzündeki morluk ve ağzının kenarından damlayan beyaz köpük bu huzurlu ifadenin gerçek olmadığını ortaya koyuyordu.

"Sana yatmanı söylemiştim," diye mırıldandı adam, sonra Jay'in başındaki kulaklığı çıkardı.

Ardından hurdalıktan dökülen Sanyo televizyonun, yatağın ayak ucundaki duvar askısına takılı duran kocaman kumandasına uzandı. Televizyonun hafif bir tıkla kapanabilmesi için kumandanın aşınmış açma kapatma düğmesine birkaç kez basmak zorunda kaldı. Aynı şekilde yıllanmış olan DVD oynatıcının içindeki, Jay'e onun getirdiği, filmi birkaç kez uğraştıktan sonra çıkarabildi.

Jay için fonda Edvard Grieg'in "Sabah"ının ve Vivaldi'nin "İlkbahar"ının çaldığı çiçekli kırların, dağların, ormanların ve akarsuların huzur veren görüntülerini seçmişti. Ayrıca televizyon hoparlörlerinin artık düzgün çalışmadıklarını bildiği için Jay'e bir kulaklık almıştı.

Jay klasik müzik severdi, bu yüzden öbür dünyaya göçerken yolculuğunda ona güzel bir şey eşlik etsin istemişti.

Eski ekranda görüntüler biraz mora çalıyor olsa da Jay filmi galiba beğenmişti. Hiç değilse başlarda gülümsemişti.

Ancak sonra her şey ters gitmişti. Enjeksiyonun dozu az gelmiş olmalıydı. Adam herhalde hesapta yanılmıştı, ne de olsa daha önce böyle bir şey yapmamıştı.

Jay huzurlu bir uykuya dalmak yerine kısa bir süre sonra şiddetli kasılmalarla sarsılmıştı. Yüzündeki gülümseme ansızın kaybolmuş, bedeni seğirmeye başlamıştı. Gözlerini iri iri açıp elini boynuna atmış, çaresizce soluk almaya çabalamıştı.

"Yat, uzan yeniden," diye seslenmişti adam ona. "Uzan hadi!"

Gelgelelim başındaki kulaklık yüzünden Jay onu duyamamıştı. Gerçi kulaklığı başından çekip atmaya çalışmıştı ama bütün derdi soluk alabilmek olduğu için bunu başaramamıştı. Durup durup oduncu gömleğinin yakalarını çekiştirmiş, çılgınca tepinmişti. Lime lime olmuş terlikleri havada uçmuştu; sanki yere aceleyle bir delik açmak istercesine yün çoraplarını kadife halıya sürtüp durmuştu.

Adam ona yardım edemeyeceğinin bilincinde Jay'in yanından uzaklaşıp ona öylece bakmış ama daha sonra bu manzaraya katlanamamıştı. Eşeleme sesi dayanılacak gibi değildi. Hele o inleme gibi çıkan kesik kesik solumalar, Jay'in gözlerindeki o ifade, o dehşet, o korku...

Bırakıp gitmekten hepimiz nasıl da korkuyoruz.

Adam yüzünü elleriyle kapatıp yatak odasından koşarak kaçmıştı.

Sonra küçük salonda gözlerini pencerenin arkasındaki duvara öylece dikip beklemiş, yan odada acı çekerek ölen tek arkadaşına ağlamıştı.

Ama artık sonunda bitmiş ve ilk adım atılmıştı.

DVD ile kulaklığı bir naylon poşete soktu. Bunları birkaç sokak ötedeki çöp bidonuna atacaktı. Enjeksiyon malzemesinin bulunduğu kılıfı ceketinin iç cebine koydu. Bunlara en az bir kez daha ihtiyacı olacaktı.

Sonra eğildi ve Jay'i kucaklayıp yatağa yatırdı. Arkadaşının cansız bedeni altmış kilodan fazla olmasa da inanılmayacak kadar ağırlaşmıştı.

"Özür dilerim, eski dostum," diye fısıldadı adam. "Böylesi hesapta yoktu. Ama artık atlattın. Senin de istediğin buydu."

İçini çekerek mutfağa geçti, su artık kaynamıştı. Fincanı doldurdu, suyun kalanını lavaboya döktü, tencereyi yıkayıp üstündeki parmak izlerini özenle temizledi. Sonra tencereyi mutfak beziyle tuttu, aldığı yere, masanın altındaki rafa yerleştirdi.

Sonra yeniden pencerenin önüne geçip dışarıdaki duvara bakarken çayını yudumladı. Gerçek süt bulamamış olsa da daha önce hiç böylesine lezzetli bir çay içmediği duygusuna kapıldı.

Herhalde son çayım olduğu için böyle, diye düşündü.

Bundan sonra çaydan hoşlanmayacaktı. Şu andan başlayarak artık kahve içecekti. Sütsüz ve az şekerli *Colombia Arabica*'yı tercih edecekti. Ve bu, onun dönüşümünün pek çok ayrıntısından yalnızca biriydi.

Çayını bitirdikten sonra fincanı da yıkadı, Jay'in tek mutfak bezini kullanarak adamakıllı kuruladı ve tencerenin yanına kaldırdı.

İlk adımı attım, diye düşündü yeniden. Artık bir sonrakinin zamanı gelmişti.

Bir an gözlerini kapatıp kendini bundan sonra olacaklara hazırladı. Planının doğru olduğunu kendine bir kez daha anımsattı.

Yanlış bir şey yapmazdı o, hatta durum bunun tam tersiydi. Onun amaçladığı şey dünyayı değiştirecekti. Hayır, bütün dünyayı

değil, daha çok dünyanın küçücük bir bölümünü değiştirecekti. Ama insanın büyük şeyler başarabilmesi için küçük işlerden başlaması gerektiği hep söylenmez miydi?

Mutfak bezini rulo yapıp dişlerinin arasına soktu. Sonra bütün gücüyle dikkatini bezin nemli ve rutubetli tadına verdi.

Kalbi çılgınca atmaya başladı ve içinde bir şey sanki savunmaya geçmek ister gibiydi. Adam korkuyordu ama böylesi iyiydi zaten. Bu korku bundan sonra da itici gücü olacaktı; vazgeçmemesi ve değişimi gerçekleştirmesi için manevi desteğiydi. Eğer hedefe ulaşmak istiyorsa, ne kadar korkuyor olursa olsun kendinden vazgeçmeliydi.

Bu bilinçle bezi dişlerinin arasında daha çok sıktı. Sonra parmak uçlarını ocağın kıpkırmızı kesilmiş yüzeylerine bastırdı.

2. BÖLÜM

AŞİNA YABANCI

2.

Her şey olup bittikten çok uzun bir zaman sonra Sarah Bridgewater günlüğüne şunları yazdı: *Kader, kaprisli bir demiryolu makasçısı gibi. İnsanları bir araya getirip sonra ayırıyor. Canı isterse onları yeniden karşılaştırıyor. Üstelik bu karşılaşmanın yollarını insan en çılgın fantezilerinde bile hayal edemiyor.*

Sarah bunları yazarken her şeyi anımsayınca elleri titremeye başladı.

Korku, sessizliğin içinden çıkagelmişti. Bütün gücüyle onun ve ailesinin üstüne çökebilmek için pusuya yatıp uygun zamanı beklemişti adeta.

Sarah dönüp geçmişe baktığında aslında küçük belirtilerin olduğunu düşündü. Ancak ilk sessiz uyarılar Sarah'nın gözünden kaçmıştı.

Ondan sonra da felaket başlamış ve kimse önüne geçememişti. Karanlıkta usulca sokulmuş ve ansızın vurmuştu.

Her şey, Harvey'nin büyük, siyah bir köpek gördüğü o kâbusla başlamıştı. Devamı ise inanılmaz bir hikâyeydi.

3.

Üç aralığı dört aralığa bağlayan gece Forest Hill sokaklarında buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Son günlerde termometreler sıfırın altına düşmüş ancak hava tahminlerinin müjdelediği kar, Advent[4] döneminde yağmamıştı.

Bridgewater ailesinin evi, Londra'nın güneyindeki seçkin semtlerden birindeydi. Evi çevreleyen yüksek çitler, kapıya uzanan geniş giriş yoluyla kesintiye uğramıştı. Bu yola girilir girilmez iki katlı binanın sıra dışı mimarisi dikkat çekiyordu. Cam ve beton ögeler, Georgia dönemi tarzı tuğla duvarlarla bütünleşmiş, geleneksel klasik İngiliz stili ve modern yapı anlayışı uyumsuz bir görüntü yaratmadan buluşmuştu.

Stephen Bridgewater bu evin projesini kendi çizmiş, bu tasarım için hem mimarlık hem de çevrecilik ödülü kazanmıştı. İnşaat sırasında uyguladığı yepyeni bir izolasyon sistemi etkili olduğu kadar maliyeti de düşürmüştü. Stephen Bridgewater yaptığı işlerin daha etkin bir reklamını hayal bile edemezdi. Çok geçmeden tasarımı ve buluşu öylesine tutulmuştu ki Londra'daki bir mimarlık bürosundaki işinden ayrılıp kendi şirketini kurmuştu.

Stephen'ın, Bridgewater modelinin geçici bir moda olup şirketin mimarlık camiasında kendine yer edinemeden tasarımına ilginin azalacağı kaygılarının yersiz olduğu kısa bir zaman sonra ortaya çıkmıştı. Stephen artık ülkenin dört bir köşesindeki iş çevrelerine ve özel kişilere projeler hazırlamaya başlamıştı. Bu nedenle müşterilerle görüşmek üzere sıklıkla seyahate çıkıyordu.

O gece de seyahatteydi.

---

4 Noel'den önceki dört pazar gününü kapsayan süre. (ç. n.)

4.

Saat yarım olmuş, ev zifiri karanlığa bürünmüştü. Yalnızca birinci kattaki pencerelerden birinde ışık vardı.

Son aylarda Stephen ne zaman evde olmasa, Sarah'nın gözüne uyku girmiyordu. Bu hali Sarah'ya çocukça geliyordu, çünkü kocasının yanında olmaması eskiden asla sorun yaratmazdı. On beş yıllık evlilikleri süresince Stephen'ın dışarıda geçirdiği çok geceler olmuştu. Sarah da iş seyahatine çıktığında duvarları ses geçiren otel odalarında bile çok rahat uyurdu.

Ama derken bir şeyler değişmişti. Ağır ağır ve önceleri hiç farkına varılmadan. Sarah'nın bilinçaltının derinlerinden adı konulamayan bir korku, tüyler ürpertici bir dehşet su yüzüne çıkmıştı. Bu korkuyu ilk kez bir yılı aşkın bir süre önce duyumsamıştı. Bu duygu o günden beri Sarah'nın hiç peşini bırakmamış, her yalnız kaldığında içini sarmıştı.

Doktoru bu irrasyonel korkuyu fobik bir bozukluk olarak tanımlamış, altında yatan nedeni birlikte bulmaları için Sarah'yı bir terapiste yönlendirmişti. Ne var ki Sarah tedaviden umduğu sonucu alamamış ve Shirley Jackson'ın bir romanında okuduğu bir cümleyi sıklıkla düşünmeye başlamıştı: *Orada dolanıp duran her neyse, tek başına dolaşıyordu.*

İşte korku yine yatak odasında yanına gelmişti.

Buz gibi esen hafif bir rüzgâr gibi.

Sarah bu düşünceyi beyninden hemen attı, bir an saate baktıktan sonra Nora'nın yolladığı kitap dosyasına yeniden yoğunlaştı.

Evden çalışmanın yararı bu işte, diye düşündü. *İnsan zamanını kendi yönetebiliyor ve uyku tutmadığı gecelerde işini yatağına bile götürebiliyor.*

İlk sayfalara hızla göz gezdirdi, ardından Nora'nın dosyaya eklediği kısa yazıyı bir kez daha okudu.

Kusura bakma tatlım,

Yine beğenmeyeceksin, biliyorum. Ama böyle işler satıyor ne yapayım. Hem bu kez bizim altın çocuğun elinden çıktı. Bunu sana yapılan ödemeden fark edeceksin.

Yine de yapmak istemezsen haber ver. Üzülme, anlayabilirim.

Burada seni çok özlüyoruz!

En derin sevgilerimle ve iyilik dileklerimle,

Nora

Sarah gülümsedi. Bitişik odalarda çalıştıkları günleri Sarah da özlüyordu. Nora'nın soğuk esprilerinin ve elli yaşını epeyce geride bırakmış olmasına karşın korumayı bildiği, insana iyi gelen canlılığının eksikliğini hissediyordu.

Ancak Sarah'nın yayınevine dönmek istememesinin nedenleri vardı. Hem de haklı nedenleri. Örneğin ofisinin kapı koluna dokunduğunda ansızın panik atak geçiriyordu. Ya da toplantı odalarına ayak bastığında kestiremediği bir nedenden soğuk terler döküyor, derhal açık havaya çıkmazsa kusacakmış gibi oluyordu.

Bunlar, kime söylense çılgınca gelen ve bu yüzden açıklanması güç nedenlerdi. Üstelik psikoloğu bile Sarah'yı anlayamamış, duyarlı bakışlarla başını sallamakla yetinmişti.

Bu yüzden her köşesini bildiği evinde oturuyor ve Nora'nın onun edebî görüşünü almak üzere yolladığı kitapları okuyordu. Hiçbir dosyayı o güne kadar geri çevirmemişti, bu defa da çevirmezdi. Çünkü Nora'nın ona samimiyetle verdiği desteğin değerini biliyordu. Nora en büyük dostluğu Sarah'nın ansızın istifa

etmesini sorgulamamakla göstermişti. Sarah'nın ayrılışına çok üzülmüştü ancak kararına saygı göstermiş ve onu elinden geldiğince desteklemeye devam edebileceği önerisinde bulunmuştu.

"Tabii sen istersen," diye de eklemiş, bunun üstüne Sarah teşekkür etmiş ve istediğini söylemişti.

Şimdi basının "Gerilimin büyük ustası" diye tanımladığı genç yazarın son eseri üstünde çalışacaktı.

Roman, o günlerde kitapçılarda üst üste yığılan ve peynir ekmek gibi satılan sıradan seri katil hikâyelerinden birini anlatıyordu. Psikopat gözüne bu kez hamile kadınları kestirmişti. Kadınların karınlarını yarıp ceninleri çıkarıyor ve kurbanlarını bunlarla boğuyordu.

İğrençliğin büyük ustası daha doğru tanım olurdu, diye düşündü Sarah ve başını keyifsizce salladı. Önünde yine okurların kana susamışlığını tatmin etmek için rakiplerinin yarattığı gaddarlıklarla yarışan, gerçeklikten uzak şiddet fantezilerinin art arda sıralandığı dört yüz sayfa vardı. Hızla yazılmıştı ve her türlü derinlikten yoksundu.

Ancak bu tür kitapların hepsinde yaptığı gibi Sarah bunu da atlatacak ve yalnızca dili üzerinde çalışacaktı. Nora'nın hatırına ve de kendi yararına yapacaktı bunu. Çünkü evden çalıştığı sürece kendini tamamen işe yaramaz hissetmekten kurtuluyordu; kariyerine zorunlu bir ara vermiş olsa da duyguları bu yöndeydi. Stephen artık bol para kazanıyor, ona çalışması gerekmediğini söylüyordu ancak Sarah üretmekten yanaydı.

Stephen onu anlamıyordu. Ya da anlamak ve evliliklerinin gerçek yüzüne bakma riskine girmek istemiyordu. Çünkü sözüm ona mutluluklarının ve huzurlarının arkasına bilinmeyen bir şey yerleşmişti. Bu, belki de ürkülmesi gereken bir şeydi.

Sarah, bu şeyin var olduğunu kalbinin ta içinden çok iyi biliyor ama bunu düşünmek istemiyordu.

Şimdi düşünme, hele yalnızken asla.

Bu durumda yatağında uykusuz bir gece daha geçirecek ve aslında hoşlanmadığı dosyayı okuyacaktı.

On beş dakika geçip bir dizi vahşet sahnesi okuduktan sonra –sülfürik asitle kadın cinsel organlarına ne korkunç zararlar verilebildiğini öğrenmişti az önce– koridorda usulca yaklaşan çıplak ayak sesleri duymuştu.

"Anneciğim!"

Harvey yatak odasına koşarak girdi. Sarah altı yaşındaki oğlunun durumunu görünce dehşetle yerinden doğruldu. Yastık, Harvey'nin sol yanağında iz yapmıştı, çocuğun yüzü ter içindeydi, ince sarı saçları alnına yapışmıştı ve gözlerinde yaş vardı.

"Harvey, ne oldu sana canım?"

Harvey yatağa zıpladı, yorganın altına büzülüp annesine sokuldu.

"Bahçede biri var."

Sarah kaşlarını kaldırdı. "Ne? Tanrı aşkına, gecenin bir yarısında bahçemizde kim olabilir ki?"

"Bir adam."

"Bir adam mı? Tatlım, şu siyah köpeği gördüğün gibi düş görmüşsündür yine."

"Hayır," diye diretti Harvey ve yorganın altından korku dolu gözlerle başını uzattı. "Camıma vurduğu için uyandım, hem de durmadan."

"Camına mı vurdu? Ama olamaz ki!"

"Oldu," diye ısrar etti çocuk ve annesine daha sıkı sarıldı.

"Tatlım, biz birinci kattayız. Adamın camına vurabilmesi için uçması gerekirdi."

"Ama yaptı işte. Gerçekten!"

Sarah oğlunun başını şefkatle okşayıp ter içindeki saçlarını alnından geriye doğru itti. "Peki, gel gidip bakalım. O zaman kötü bir düş gördüğüne inanacaksın."

Harvey'nin gözleri iri iri açıldı. "Hayır, gitmeyelim! Belki adam hâlâ oradadır."

Sarah kaygılanmaya başlamıştı artık. Gerçi Harvey'nin hayal gücünün zenginliğine alışmıştı, oğlu yaşıtı bütün çocuklar gibi sıklıkla kâbuslarla uyanırdı –örneğin birkaç hafta önce mutfakta gece vakti siyah bir köpek gördüğünü ısrarla savunmuştu– ancak bu defa sesinde farklı bir tını vardı.

Daha ürkekti.

Daha kararlıydı.

Sarah oğlunun gözlerindeki korkuyu görünce, huzursuzluğunu gülümseyerek gizlemeye çalıştı.

"Bak, tatlım, dinle şimdi, gerçekten bir adam varsa onu kovalayacağım. Öyle ya, yabancı adamların bahçemizde işi ne! Hele ki sen uyurken camına vurmaya hiç hakları yok."

"Kovalayacak mısın onu? Tek başına mı?"

"Elbette." Sarah yorganı kaldırıp yerinden doğruldu. "Sence başaramaz mıyım?"

"Ama adamın boyu çok uzun. En az babamınki kadar."

Sarah sabahlığını giyip ellerini beline bastırdı. Sonra uzun sarı saçlarını rol yaparcasına arkaya savurdu ve sesini Harvey'nin en çok sevdiği masal olan *Jack ve Fasulye Sırığı*'ndaki devin sesine benzetmeye çalıştı. "Senin dev gibi anneni görünce adamın

nasıl toz olduğunu birazdan göreceksin. Yoksa onun kemiklerini öğütür, unundan ekmek yaparım. Fee-fi-fo-fum!"[5]

Sarah bu öyküyü oğluna pek çok kez okumuş, Harvey de her dinlediğinde gülmüştü. Ama çocuğun yüzündeki ciddi ifade şimdi değişmiyordu.

Yoksa gerçekten birini mi görmüştü?

Saçmalık, diye kendini uyardı Sarah. *Yine tatsız düşler görmüş, hepsi bu.*

Ne var ki koridora çıkar çıkmaz içi tuhaf oldu. Derken vurma seslerini o da duydu.

Olduğu yerde öylece kalıp yutkundu.

Çocuk korkmakta haklıydı. Kulağa çok ürkütücü geliyordu.

Sanki cama tırnaklarla vuruluyor gibi...

5.

Gazete manşetlerinde Northumberland'deki esrarengiz bir adamdan söz edilmesinin üstünden yaklaşık bir yıl geçmişti. Adam çeşitli yerlerde ortaya çıkıyor ve çocukları korkutuyordu. Evlerin köşesinden ya da yan sokaklardan önlerine atlıyor, bağırıp çağırarak ve delice kahkahalar atarak peşlerine düşüyor, sonra da ortadan kayboluyordu.

Adamın yaptıkları bunlarla sınırlı olsa da bütün kontluğu korkuya boğmasına yetmişti. Newcastle, Rochester, Bamburgh, Corbridge, Warkworth ve daha birçok merkezden neredeyse her gün yeni haberler geliyordu.

5 *Jack ve Fasulye Sırığı*'nda, devin Jack'in kokusunu aldığında söylediği söz. Kemiklerini öğütüp ekmek yapmak da yine devin söylediği bir laftır. (yay. n.)

Olayların büyük bir kısmı güpegündüz çocuklar okula giderken ya da evlerine dönerlerken yaşanıyordu. Gizemli adam yalnızca iki vakada akşam da ortaya çıkmıştı ancak çocuklar dışında başka görgü tanığı yoktu. Çocukların çok uzun boylu, sıska ve çok çirkin diye tarif ettikleri adam her defasında göründüğü gibi esrarengiz bir şekilde gözden kayboluyordu.

Olaylar bütün bölgeye yayıldığı ve daha önce böyle bir şey yaşanmadığı için araştırmalar güçlükle ilerliyordu. Bir gazeteci İskoç hayaletleriyle ilgili efsanelere dayandırarak, yabancıya "Bogle"[6] adını takmış ve bu hayaletin muhtemelen yanlışlıkla İskoçya sınırlarını aşıp geldiği yönünde bir espri yapmıştı.

Derken olaylar başladıkları gibi ansızın sona ermişti. Öyle ki Bogle, bir hayalet olduğu yönündeki söylentileri böylece doğrulamak istemişti sanki.

Çok geçmeden esrarengiz adamın Colin Atwood olduğu tahmin edilmişti; bu kişi son Bogle vakasından iki hafta sonra evinde ölü olarak bulunmuştu.

Bu olasılık giderek güçlendi çünkü Atwood'un görüntüsü çocuk tanıkların tariflerine uyuyordu, ayrıca adam oturduğu sitede çocuklara katlanamadığını açıkça söylemekten hiçbir zaman çekinmemişti. Bunun dışında komşularının çoğu Atwood'un akıl hastası olduğunu düşünüyordu. Atwood'un ileri derecede çürümüş cesedi bulunup bakımsız evinde olası bir suç delili aranırken adamın akıl sağlığının gerçekten yerinde olmadığı anlaşılmıştı. Dedektifler, Atwood'un buzdolabında sakladığı, kuş ve fare ölülerinden oluşturduğu korkunç bir koleksiyonla karşılaşmışlardı. Her hayvan ölüsü mumlu kâğıda sarılmış, üstüne keçeli kalemle, "Bırakın minik çocuklar yanıma gelsin," yazılmıştı.

---

6 İngiliz halk efsanelerinde insanları korkutan, hayaletimsi varlıklara verilen ad. Daha çok Northumberland ve İskoçya'da popülerdir. (yay. n.)

Polis yine de failin Atwood olduğuna kesin karar verememişti çünkü bazı vakaların meydana geldiği sırada Atwood'un başka yerlerde olduğu ortaya çıkmıştı. Üç vakanın olay saatinde Atwood'u evinin yakınlarındaki bir restoranda gören güvenilir tanıklar vardı.

Ancak Bogle artık kendini göstermediği için dosya rafa kaldırılmıştı. Adamı gören çocukların sorgusu da durdurulmuştu. Atwood'un evinde işe yarar tek bir fotoğrafı olmadığından ve cesedi kötü durumda olduğundan çocuklara ölen adamın fotoğrafları gösterilmemişti.

Böylece çocukları korkutan gizemli adamın gerçekte kim olduğu o güne kadar çözülememişti. Sarah şimdi Harvey'nin odasına yaklaştığı sırada tuhaf vurma seslerini duyuyor ve içinden yoksa Bogle hâlâ hayatta mı diye soruyordu.

Adam şimdi belki de Forest Hill'e gelmişti.

6.

Çocuk odası koridorun en ucundaydı. Harvey kapıyı aralık bırakmıştı. Sarah odaya doğru yürürken kalbi hızla çarpıyordu.

Camdaki vurma sesleri öyle tuhaf, öyle ısrarlıydı ki... Sanki biri sabırsızca tırnaklarıyla camı tıklatıyordu.

Ancak bu olanaksızdı. Dışarıda birinin olması kesinlikle imkânsızdı. Ön cephede tırmanmayı kolaylaştıracak çıkıntılar yoktu. Gelen kişinin yanında merdiven getirmiş olması gerekirdi.

Ama dur... bu şart değil, diye düşündü Sarah. *Stephen bizim merdiveni yanları açık garajın arkasındaki malzeme deposuna koyuyor. Belki deponun kapısını kilitlemeyi unutmuştur?*

Derken Sarah peşini bırakmayan o duyguyu içinde hissetti ve bedeninin buz kestiğini fark etti. Sarah bu duyguyu az önce yaptığı gibi hemen üzerinden atamadı. Yine de kendine hâkim olup yürümeyi sürdürdü.

Odaya girmeliyim. Harvey için.

Kapının önüne geldiği sırada vurmalar kesildi.

"Anneciğim, buradayım," diye Harvey'nin fısıldadığını duydu. Çocuk annesini gizlice izlemişti. "Adam belki gerçekten uçmayı biliyordur."

Sarah çok zor gelse de oğluna dönüp gülümsedi. "Burada bekleyeceksin, söz mü?"

"Tamam."

Sarah çocuk odasına girdi, karanlıkta pencereye doğru bakıp el yordamıyla elektrik düğmesini aradı.

Bir akıl hastasının iğrenç yüzünün dışarıdan ona bakıp sırıtmasını beklerken, düğmeyi buldu ve ışığın kamaştırmasıyla gözlerini kıstı. Neredeyse aynı anda vurmalar yeniden başladı. Sarah sesin kaynağını o anda gördü.

Pencereye doğru yürüdü ve rahat bir soluk aldı.

Bak, uzun, sıska parmaklar yokmuş işte. Ne hayalet ne de başka biri var.

Kendi yansımasının arkasında ince dalı fark etti; Harvey'nin penceresinin önündeki kocaman porsuk ağacından kırılmıştı, ince bir kabuk parçasıyla gövdeye tutunmuş, sallanıyordu. Karanlıkta gerçekten de son bir sinir lifine bağlı olarak boşlukta gidip gelen bir hayalet kola benziyordu. Dal rüzgârda hareket ettikçe uçları ceset parmakları gibi camı tıklatıyordu.

"Dal kırılmış, tatlım, hepsi bu," dedi Sarah, Harvey'ye doğru uzandı ve oğlunu yüreklendirmek için ona el salladı. "Gel ve kendi gözlerinle gör. Rüzgârdan olmuş. Baban eve gelir gelmez ağacı

budasın, yoksa başımıza bir şey gelecek. Aslında kaç zamandır bunu yapmayı düşünüyordu."

Yine de Harvey annesi gibi rahatlayamamıştı. Olduğu yerden kıpırdamadan başını hayır anlamında salladı. "Bahçedeki adam ne oldu peki?"

Sarah pencereden dışarıya baktı. Yüksek çitler her türlü ışığı önlediği için evin arkasındaki bahçe kapkaranlıktı.

Sarah'ın gözleri bir erkek bedenini andırabilecek bir gölge, çalılık ya da ağaç aradı ama görünürde hiçbir şey yoktu. Hayal gücünü zorlasa da kuşkulu olabilecek en ufak bir belirti göremiyordu.

"Tatlım, bahçede kimse yok."

"Ama biri *vardı*."

Sarah oğlunun yanına gidip ona sarıldı. "Sana inanıyorum ama gitmiş. Artık korkman gerekmiyor."

"Ya yeniden gelirse?"

"Buna cesaret edemez. Pencerende ışık görünce mutlaka korkmuştur."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Harvey önce pencereye doğru baktı, sonra başını kaldırıp gözlerini annesine dikti. "Ben bu gece yine de senin yanında yatabilir miyim?"

Bu, dünyadaki hiçbir annenin "hayır" diyemeyeceği bir bakıştı.

7.

Harvey çok geçmeden derin bir uykuya dalmıştı. Önce Sarah'ya sıkıca sokulmuştu, daha sonra da yatağın Stephen'a ait tarafına kayıp kollarını ve bacaklarını yaymıştı.

Sarah karanlıkta oğlunun düzenli soluklarını duyuyordu. Eğer Harvey yine düş görüyorsa, bu defaki keyifli bir düş olmalıydı. Uçarak penceresine yükselen ve onu uykusundan tıkırtılarıyla uyandıran gizemli adamın o anda yanında olmadığı belliydi.

Bir çocukla bir yetişkinin korkuları arasındaki fark işte bu, diye düşündü Sarah, gözünü kırpmadan rüzgârı dinlerken. *Çocuklar gerçeküstü şeylerden, uçan gizemli adamlardan, gardıroptaki canavarlardan korkarlar ama anneleriyle babalarının onları dünyadaki kötülüklerden koruyacaklarına inandıkları için yeniden uykuya dalarlar. Karanlık pencerenin ötesinde pusuya yatmış gerçek tehlikeli yaratıklardan bihaberdirler çünkü. Kara adam ya da olabilecek en korkunç canavardan daha karmaşık olan korkuları bilmezler. Çünkü bu canavarlara bir ad koymak için ne kadar uğraşırsak uğraşalım onların ne yüzleri vardır ne de ete kemiğe bürünmüşlerdir.*

Sarah'nın az önce yeniden duyduğu korku da böyle bir şeydi işte. Eğer kendine dürüst davranması gerekirse Bogle'dan korkmamıştı o. Asıl kaygısı, Harvey'yi ona karşı koruyamamaktı.

Bu durumla tek başına karşı karşıya kalmış olma korkusu.

Oğlunun güvenini yitirme korkusu.

Başaramama korkusu.

Terfi aldıktan sonra ofisinin kapısını açmasını olanaksız kılan korkunun ta kendisiydi bu. Ya da kalabalık bir meslektaş grubunun önünde konuşması gerektiğinde üstüne çöken korku.

Bu korkunun nereden geldiği konusunda tek bir fikri yoktu. O zamana kadar hiç başarısız olmamıştı, hatta tam tersi geçerliydi. İstifa ettiği güne kadar başarılı bir kariyere imza atmıştı. Her şey planladığı gibi gelişmişti. Hatta buna kendi bile şaşırmıştı çünkü öğrencilik yıllarında evlerinde büyük sorunlar yaşanmıştı. Alkolik bir baba ve depresyonun pençesinde kıvranan bir anne

başarılı bir meslek yaşamına adım atmanın uygun zeminleri olamazlardı.

Gelgelelim Sarah hırslı biriydi. Evde her gün yaşanan acılardan bir an önce kurtulma isteğiyle kamçılanarak sınavlardan en yüksek notları almayı başarmış, sonunda bursla Oxford'a kabul edilmişti. Üniversitede okurken Stephen'la tanışmıştı. Evlilik kararı almaları birkaç yıl sürse de Sarah yaşamının bundan sonraki bölümünü onunla geçirmek istediğini çok önceden anlamıştı.

Hedef ve plan. Bu iki sözcük Sarah'nın her zaman düsturu olmuştu.

Evet, o güne kadar başarılacak her şeyi başarmıştı: Mutlu bir evliliği, hiçbir eksiği olmayan sağlıklı bir çocuğu ve onu tatmin eden bir mesleği vardı. Üniversiteyi bitirir bitirmez yüksek tirajlı bir moda dergisinde yazı işleri müdürü yardımcısı olarak işe başlamıştı, ardından kitap sektörüne geçmiş ve sonunda ünlü bir yayınevinin edebî eserler bölümünde baş editörlüğe kadar yükselmişti. .

Ama sonra korku ansızın yırtıcı bir hayvan gibi üstüne çökmüş ve onu pençesine almıştı. Silueti ve yüzü olmayan ancak sesi olan bir fobiydi bu. O ses ona şöyle fısıldıyordu: *Başaramayacaksın. Günün birinde başarısız olacaksın ve hayal dünyan iskambil kâğıtları gibi devrilecek. Bu da senin kusursuz sandığın yaşamının sonu olacak. Senin kişisel felaketin...*

Bu iç sesi duymak bile çılgıncaydı. Ama ondan da çılgıncası, nedenini bilmese de Sarah'nın bu sese *inanmasıydı.*

Çünkü duyduğu korkuların bir nedeni olmalıydı. Kimse durduğu yerde korkulara kapılmazdı.

Bir motor gürültüsüyle düşüncelerinden sıyrıldı. Evlerine doğru yaklaşan bir otomobilin farı yatak odasının tavanında gezindi. Işık hüzmesi durdu, motor sustu ve ortalık yeniden karardı.

Sarah alnını buruşturdu. Bir otomobil farının yatak odasından fark edilebilmesi için, aracın açık garaja doğru yol alması gerekirdi.

Gece yarısı evimizin önünde kim durur ki?

Bu düşünce daha aklından geçerken bir arabanın kapısının hafifçe kapatıldığı kulağına geldi. Sanki aracı kullanan kişi ev sakinlerinden kimseyi uyandırmamak için olabildiğince az gürültü çıkarmaya uğraşmış gibiydi.

Bu, tuhaf bir şekilde aşina bir sesti, ardından daha da aşina bir şey oldu.

Mercedeslerinin bagaj kapağı birkaç haftadır açılırken rahatsız edici bir gıcırtı çıkarıyordu. Stephen, gres yağı ve penetran yağıyla bir sonuç alamayınca aracı servise götürmeye karar vermişti. Ne var ki Harvey'nin penceresinin önündeki ağacı budamayı ötelediği gibi bu işi de ihmal etmişti.

İyi de Stephen neden hemen dönmüştü? Oysa henüz öğleden sonra yola çıkmıştı.

Sarah yatağında doğrulup sessizliğe kulak verdi. Acaba yanılmış olabilir miydi? Harvey yanında mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu.

Derken açık garajın önünden kapıya uzanan parke taşı döşeli yolda yaklaşan ayak seslerini, ardından kilide anahtar sokulduğunu duydu. Kocasının adım seslerinden, eve geç geldiğinde oğlunun ve karısının uyuduklarını bildiği için evin kapısını usulca kapatmasına kadar bu seslerin hepsi Sarah'ya aşinaydı. Sarah hâlâ kocasının geldiğinden kuşku duyuyor olsaydı bile, anahtarlarını holdeki konsolun üstüne bırakırken çıkan takırtıyla birlikte son kuşkusu da kayboldu. Sarah ona bunu ne kadar hatırlatırsa hatırlatsın, Stephen anahtarlarını anahtar çanağına

koymaz, yanına bırakırdı. Sarah'nın aksine Stephen'ın düzenle arası pek iyi sayılmazdı.

Kocası yeni müşterisiyle bir terslik yaşamış olmalıydı. Çünkü giderken üç günden önce dönemeyeceğini söylemişti.

Sarah yorganı usulca kaldırdı, uyuyan oğluna bir kez daha baktı ve onu uyandırmamak için parmak uçlarına basarak koridora çıktı.

Aşağıdan buzdolabı kapağındaki şişelerin tıngırtıları duyuluyordu. Bu da çok aşina bir sesti. Kocası uzun bir yolculuktan sonra eve döndüğünde mutlaka bir şeyler atıştırmayı alışkanlık edinmişti.

Sarah kocasının olanları kendisine anlatması için, bir bardak süt içerek ona eşlik etmeye karar verdi.

Usulca merdiveni indi.

Bogle'ı çoktan unutmuştu.

8.

Hol karanlıktı. Stephen yukarıdaki oda kapılarından biri açık olur düşüncesiyle her zamanki gibi ışıkları yakmamıştı. Harvey düşünde o kocaman köpeği gördüğünden beri odasının kapısı her zaman aralıktı. Zaten sokak lambasının ışığı holün penceresinden sızıyor, içeriyi yeterince aydınlatıyordu.

Sarah son basamağı indiği sırada Stephen'ın konsolun önünde duran bavulunu ve katlayıp üstüne koyduğu paltosunu fark etti.

Mutfaktan gelen hafif ışık hüzmesi holün parkelerine vurmuştu. Sarah yüzünü ovalayarak holde yürüdü. Çok uykusu vardı ama Stephen eve döndüğüne göre artık huzur içinde uyuyabi-

lirdi. Stephen'ın varlığı onu rahatlatıyordu. Stephen ona güven veriyordu ama bu tür sözler Sarah'ya çocuksu geldiği için bu duygusunu kocasına açmıyordu.

"Stephen?" Merdivenlerin yanlarındaki duvarlar çok ses geçirdiği için Sarah sesini alçalttı. "Neden hemen döndün?"

Işık hüzmesi kapısı aralanmış olan buzdolabından geliyordu. Stephen kapının arkasında durmuştu, Sarah onun yalnızca bacaklarını görebiliyordu. Her zaman yaptığı gibi kararını vermeden önce dolaptaki yiyecekleri inceliyordu.

Derken Sarah'nın kalbi yine deli gibi çarpmaya başladı.

Beyninden, *Bu bacaklar,* diye ani bir düşünce geçti, sırtından aşağıya buz gibi bir şeyin indiğini duyumsadı. *Stephen'ın bacaklarına ne olmuş öyle?*

Bu gerçeküstü düşünce içini öylesine sarmıştı ki bundan neden şiddetli bir rahatsızlık duyduğunu önce kavrayamadı. Bu bacaklar Stephen'ın takımının pantolonuna göre fazla ince ve fazla uzun oldukları için Sarah hemen kahverengi çorapları ve ayakkabıları görmüştü. Sarah bunu fark ettiği anda korkudan taş kesildi ve o sırada kocası geriye doğru bir adım attı.

Stephen değildi bu. Adam Stephen gibi sesler çıkarmıştı, Stephen gibi davranmıştı, üstünde Stephen'ın takımı vardı, yanında Stephen'ın bavulunu ve paltosunu getirmişti, Stephen'ın anahtarlarını kullanmıştı ama Stephen *değildi.*

Sarah dehşetten kalakalmış, gözlerini adama dikmişti. Yabancı, kocasından en az bir karış daha uzundu. Uzun süre aç kalmış gibi sıskaydı ama bu durumu onu daha masum göstermiyordu. Aksine, hastalıklı sayılabilecek kadar zayıf olması onu tuhaf bir şekilde güçlüymüş gibi gösteriyordu.

Sarah'nın aklından üç tanım geçti.

Uzun boylu. Kemikli. Atik.

Sarah en çok adamın yüzünden ürkmüştü.

Hayır, bir yüz değil bu, diye dehşet içinde düşündü Sarah. *Korkutucu bir şeytan suratı bu. Aman Tanrım!*

Hanelerine tecavüz eden adamın yüzü yanık izleriyle kaplıydı, hâlâ açık olan buzdolabının ışığında maske gibi duruyordu. İnsanların Cadılar Bayramı'nda taktığı ve yoldan geçenleri korkutacağından emin olduğu bir maske...

Kısa sarı saçların çevrelediği, kırmızı girintileri ve çıkıntılarıyla müthiş bir topografya haritasını andıran deforme olmuş bu yüz lateks ya da plastik değildi. Maske değildi. Etten ve kemikten oluşmuştu.

Derken bu şeytani surat gülümseme niyetiyle kasıldı.

"Merhaba, sevgilim."

Adamın sesi Stephen'ınkinden kalındı, ayrıca sanki yalnızca yüzü değil, ses telleri de yara içindeymiş gibi sesi çatallı çıkıyordu.

"Mortadella salamından kaldı mı?"

Sarah'nın gözü adamın elindeki kabağa kaydı; üstünde iki dilim ekmek, küçük bir paket karışık turşu ve bıçak vardı. Keskin bir bıçaktı bu, kullanan dikkatli olmazsa parmağını kesebilirdi. Sarah'nın başına gelmiş, canı çok yanmıştı çünkü.

Bu yalnızca bir düş. Bir düş olmalı! Harvey geçenlerde mutfakta siyah bir köpek gördü, ben de şimdi mutfakta bu adamı görüyorum. Mutlaka birazdan uyanacağım. Evet, öyle olacak.

"Rengin çok soluk. İyi misin sen?"

Kocasının kâbus versiyonu onu öylesine dikkatli süzüyordu ki Sarah düş görmediğini kavradı. Karşısındaki her kimse, gerçekti. Dipdiri karşısında duruyordu. Sarah turşunun içindeki sirkenin kokusunu gerçekten alıyor, buzdolabından yayılan soğuğu hissediyor, yüzü yara içindeki adamı ve tabaktaki bıçağı görüyordu.

"Kimsiniz?"

Sarah'nın sesi boğuktu, kısık bir fısıldama gibi çıkmıştı.

"Tüh." Adam omuzlarını silkti, tabağı tezgâhın üstündeki tereyağı kabının yanına bıraktı ve bıçağı eline aldı. "Yol boyunca mortadellayı düşünmüştüm oysa."

"Lanet olsun, kimsiniz siz?"

Adam oralı olmadı. "Gördün mü?" diye devam etti. "Sana çiçek getirdim." Elindeki bıçakla mutfak masasını gösterdi. Masanın üstündeki geniş cam vazonun içinde gerçekten taze bir çiçek demeti vardı. "Lütfen bana kızma ama o oyun konsolunu Harvey'ye sonunda aldım. Biliyorum sen karşısın ama çocuk çok istiyordu. Bence Noel armağanımız olsun."

Sarah, kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissediyor, kendine hâkim olabilmek için olağanüstü bir güç harcaması gerekiyordu.

"Ne istiyorsunuz?" Sarah'nın sesi titriyordu. "Para mı? Evde fazla miktarlarda para bulundurmayız."

"Sen de sandviç ister misin?"

Tereyağı kabının kapağını kaldırıp ekmeklerin üstüne yağ sürdü. Sarah gözlerini adamın yüzü gibi yara bere içindeki ellerine dikmiş, dehşet içinde ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı sonra, "gidin buradan."

Adam başını kaldırıp ona baktı. "Sana uzun zamandır çiçek almamıştım. Özür dilerim. Daha pek çok şey için özür dilerim. Aklım fikrim işlerimdeydi, size hiç zaman ayırmadım. Ama bu durum artık değişecek."

Sarah ellerini yumruk yaptı ve ürkütülmüş kuş sürüsü gibi beyninin içinde uçuşup duran düşüncelerini sıraya koymaya çalıştı.

Hayır, bu adam onun yalvarıp yakarmalarına kulak verecek biri değildi. Sarah ona karşılığında ne önerirse önersin evden çıkıp gitmezdi.

Bedenine küçük gelse de Stephen'ın takımını giymiş, mutfaktaki en keskin bıçakla ekmeklere yağ süren bir akıl hastasıyla karşı karşıyaydı Sarah.

"Kocam nerede? Neden onun eşyalarıyla dolaşıyorsunuz? Ona ne yaptınız?"

"Bana inanmamana hak verebiliyorum," dedi adam, ekmekleri üçgen şeklinde keserken, "ancak şu andan başlayarak değişmeye kesin kararlıyım. Bunu sana ve Harvey'ye borçluyum."

Sarah, kurumuş dilini dudaklarında gezdirdi.

Kendini Stephen'ın yerine koyuyor, diye düşündü. *En azından benim buna inanmamı istiyor. Onu asla kızdırmamalıyım. Elinde bıçak var, yukarıda da Harvey uyuyor.*

Sarah, zaman kazanmak için adamın oyununa karşı koymamaya karar verdi. Çünkü ne yapması gerektiğini henüz çözememişti.

"Şey... mortadellayı biz yedik," dedi Sarah, ağzından çıkan her sözcükte kendine hâkim olmaya çalışarak. "Ama hindi var. Bir de tiramisu. Çok seversin sen. Bizim İtalyan restoranından aldım."

Adam alnını buruşturdu. Maskeyi andıran yaralı yüzü şimdi daha çirkin, daha yapay bir hal almıştı.

"Vittorio'dan mı?" Adam şaşırmış gibiydi. Bu son derece tuhaf sohbette Sarah'nın söylediği bir şeye ilk kez karşılık vermişti. "O dükkân bir yıl kadar önce kapanmamış mıydı?"

Sarah irkildi. Adam nereden biliyordu bunu?

"Şey... yani bu market de Vittorio kadar iyi sayılır demek istemiştim," dedi Sarah, güçlükle gülümsemeye çalışarak.

"O halde deneyeyim bari."

Adam da Sarah'ya gülümseyip göz kırptı, sonra yeniden buzdolabına yöneldi.

Sarah'ın gözü bıçaktaydı. Ortam uygundu, adamın eline atlayabileceğini düşündü. Ama adam sonra kendini savunmaya kalkışır, gerginlik tırmanırdı.

"Anne?"

Harvey'nin merdivenin en üst basamağından gelen sesi Sarah'yı ürpertti.

Aman Tanrım! Asla aşağıya inmemeli!

Sarah gözünü yabancıdan ayırmadan hole doğru bir adım attı. Şimdi adam da arkasını dönmüş, merdivene doğru bakıyordu.

"Hemen yatağa dön, tatlım," diye Harvey'ye seslendi Sarah. "Birazdan yanında olacağım."

"Aşağıda ne yapıyorsun?" Harvey'nin sesi uykuluydu ama her zaman olduğu gibi merakını yenememişti.

"Su içmeye indim, hemen yatağa döneceğim. Sen git yat."

Koridorda bir an sessizlik oldu. Sarah derin bir korkuya kapıldı; ya Harvey sözünü dinlemeyip aşağıya inerse, ne olurdu?

Sarah soluğunu tuttu, tırnaklarını avuçlarına geçirdi.

Lütfen tatlım, diye yalvardı içinden. *Dön geri! Lütfen dön geri!*

"Peki, anne ama çabuk gel, oldu mu?"

Ardından oğlunun çıplak ayaklarının yere vurarak uzaklaştığını ve yatak odasının kapısının kapandığını duyduğunda Sarah'nın yüreğine su serpildi.

Yabancı, bir elinde tiramisu kâsesi, öteki elinde bıçak, anneyle oğul arasındaki konuşmayı hiç hareket etmeden izlemişti.

"Hâlâ o karmaşık düşleri görüyor mu?"

Sarah bu adamın bütün bunları nereden bildiğini anlayamıyordu ama şu an için bunun bir önemi yoktu. Harvey'yi tehlikeye atmadan yardım çağırması gerekiyordu.

"Evet." Sarah başını salladı. "Az önce yine kâbus gördü. En iyisi gidip bir bakayım."

"Bu benim suçum," dedi yabancı. Sarah bunun üstüne adamın onu ve oğlunu ürküttüğünü anlayıp gitmeye karar verdiği umuduna kapıldı. Ama adam sonra devam etti: "Dediğim gibi ikinizi de ihmal ettim. Neredeyse hiç evde yoktum. Bu durumda oğlumuzun kâbus görmesine hiç şaşmam."

Adamın bakışlarında kaygı vardı ve Sarah'nın aklını en çok karıştıran da buydu. Bu adam, çocuğunu eğitirken hatalar yaptığını anlamış şefkatli bir baba gibi bakıyordu yüzüne. Stephen de bunu anlamış olsa aynen böyle bakardı.

Hayır, bu adam gitmeyecekti. Stephen'ın yerine geçmişti.

Stephen'a ne yapmış olabilirdi acaba?

Sarah bu düşünceyi beyninden hemen atıp dikkatini o ana verdi. O anda Stephen'a yardım edemezdi. O an tek önemli olan şey, oğlunun güvenliğiydi. Bağırmayıp oynanan korkunç oyuna eşlik etmekte çok, ama çok zorlanıyordu.

"Önce bir şeyler atıştır," dedi Sarah usulca, sesine ilgili bir eşin tınısını katmaya çalışarak. "Bunları yarın sabah konuşuruz."

"Tamam, öyle yaparız." Adam memnun olmuş gibiydi. "Sen çık hadi. Ben birazdan gelirim."

"Peki. Afiyet olsun."

Sarah kendini yeniden gülümsemeye zorladı ve hole çıktı. Merdiveni yıldırım hızıyla tırmanmamak için kendini güçlükle tutuyordu çünkü adamın bakışlarını hâlâ ensesinde hissediyordu.

"Sarah?"

Sarah olduğu yerde durdu, soluğunu tuttu ve başını ağır ağır çevirdi.

İşte şimdi, diye düşündü ürpererek. *Sahte bir güven ortamı yaratarak beni tarttı. Şimdi çıldıracak. Harvey'nin yanına çıkmama asla izin vermeyecek.*

Tepeden tırnağa kaskatı kesilmişti. Kendini içten içe, adamın üstüne saldırmaya ve savunmaya geçmek zorunda kalacağına hazırladı.

Ancak böyle şeyler olmadı. Adam hâlâ mutfaktaydı.

"İkinizi de seviyorum, Sarah."

Bu sözlerde ürpertici bir gerçeklik vardı.

Sarah yüzünü buruşturdu. Aslında bir kez daha gülümsemeye uğraştı ama asla başaramadı.

"Evet... Tabii. Ben... bunu zaten biliyorum ."

Sarah, mutfağın bitişiğindeki ev kapısına, sonra merdivene doğru baktı. Her an kapıyı açıp koşarak yardım isteyebilirdi. Ne var ki yukarıda onu bekleyen Harvey vardı.

"Bu arada tiramisu muhteşem görünüyor."

Adam elindeki bıçakla kâseyi işaret ediyordu. Buzdolabının ışığı bıçağın üstüne vurmuştu.

"Ee, evet," diye kekeledi Sarah. "Afiyetle ye."

"Öyle yapacağım. Sonra da üçümüz bir arada şöyle uzun uzun uyuruz."

Adam Sarah'ya yine göz kırptı ve o sırada gözlerinde beliren ifade Sarah'yı titretti.

"Evet," diyebildi Sarah güçlükle. "İyi fikir."

"Birazdan gelirim."

Adam arkasını dönüp buzdolabının kapağını kapattı ve önündekileri yemek için mutfak masasına oturdu.

Sarah ona şaşkınlıkla bakıyordu. Yukarıya çıkmasına adamın izin verdiğine önce inanamadı ama sonra elde ettiği bu şansı

değerlendirdi. Holdeki komodinin üstünde, Stephen'ın anahtarlarının yanında duran şarj yuvasından telefonunu aldı ve merdiveni tırmanmaya başladı. Akıl hastasının görüş alanından çıktıktan sonra koşmaya başladı.

9.

Sarah var gücüyle yatak odasına kadar koştu, kapıyı usulca kapattı, arkasına yaslanıp yüksek sesle hızlı hızlı soluk alıp verdi.

Terden sırılsıklam olduğunu ancak fark edebilmişti. Sabahlığının altındaki geceliği, sanki üstünden çıkarmadan duş almış gibi bedenine yapışmıştı.

"Anne?" Harvey yatakta oturmuş, ona soran gözlerle bakıyordu. "Neler oluy..."

Sarah elini hızla sallayıp oğlunun sözünü kesti. "Şşşt! Çok sessiz olmalıyız!"

"Ama..."

"Şşşt!" dedi Sarah yeniden ve Harvey'nin yanına koşup ona sarıldı.

Harvey sustu ancak gözlerini yine, az önce penceresinin önüne gelen uzun boylu adamı anlatırken yaptığı gibi iri iri açmıştı.

"Her şey güzel olacak, tatlım," diye fısıldadı Sarah, telaşla çevresine bakınarak. "Ama sessiz ol, tamam mı?"

Yatak odasının kapısında anahtar takılı değildi. Hem neden takılı olacaktı ki? Bu evde kimsenin kimseden gizlenmesi gerekmiyordu çünkü. Stephen bu eve taşındıklarında –giriş katındaki misafir tuvaleti hariç– bütün kapıların anahtarlarını toplayıp kaldırmıştı. Bir aile evinde anahtar gerekmediğini söylemiş, ay-

rıca o gün iki yaşında olan oğullarının kendini yanlışlıkla bir yere kapatmasını engellemek istemişti.

Yabancının, "Birazdan gelirim," lafı Sarah'nın beyninde yankılanıyordu. Tereyağlı sandviçi, muhtemelen kalan tiramisuyu da yiyip yanlarına çıkacaktı.

Bıçağı da yanında getirecekti, Sarah'nın bundan hiç kuşkusu yoktu. Ne demişti az önce?

Sonra da üçümüz bir arada şöyle uzun uzun uyuruz.

Hele o göz kırpma... Bu cümlenin aslında ne anlama geldiğini Sarah düşünmek istemiyordu.

Stephen'ın anahtarları nereye kaldırdığını telaşla düşünmeye başladı.

Evet, bir karton kutuya koymuştu, bu kadarını anımsıyordu Sarah. Ama o lanet olası kutu neredeydi şimdi? Yatak odasında mı? Dolabın üstünde mi?

Yabancı adam, kocasının yarı hızında yemek yiyen biri olsa bile, Sarah'nın o anda bu kutuyu aramaya zamanı yoktu.

Ebeveyn banyosunun kapısının yanındaki antika Tudor tarzı konsol, yatak odasının kapısının önüne itemeyeceği kadar ağırdı. Ayrıca itmeye başladığında davetsiz misafir bunu duyar ve koşarak yukarı gelirdi.

"Anne," diye fısıldadı Harvey titreyerek. "Uçan adam yine mi geldi?"

Sarah yutkundu. Oğluna ne demeliydi?

"Her şey yolunda," diye yalan söyledi. "Yanındayım bak. İzin ver biraz düşüneyim."

Tam o sırada gömme dolabın Stephen'a ait bölümünün yanındaki sandalyeye gözü takıldı. Kocasının seyahate çıkmadan az önce üstüne yığdığı giysilerden sandalye görünmez durumdaydı. Kocası, ne giyeceği konusunda bazen kadınlara özgü her türlü

klişeyi gölgede bırakırdı. Sandalye geniş ve sağlamdı, kapının açılmasını engelleyebilirdi.

Sarah, Harvey'yi usulca ama kararlı bir şekilde kendinden uzaklaştırıp yatağa yatırdı. Sonra yerinden fırladı, gömlek, pantolon ve kazaklardan oluşan yığını yere fırlattı ve sandalyeyi kaptığı gibi kapıya koştu.

Sandalyenin arkalığını kapı kolunun altına sıkıştırıp derin bir soluk aldı.

Stephen'ın uzun, aynalı kapı kollarında ısrar etmesi ne iyi olmuş, diye düşündü ve sinirli bir kahkaha atmamak için kendini tuttu. *Ben geleneksel kapı kolları istemiştim, o klasiklerden vazgeçmemişti.*

Yine de güvende değillerdi. Evin yapımında dayanıklı malzemeler kullanmış olsalar da hırsıza karşı ne ölçüde korunabildiklerini kimse söyleyemezdi. Hele söz konusu kişi, onlara ulaşmak için her şeyi göze alan bir akıl hastasıysa!

"Anne beni korkutuyorsun!"

Harvey ağlamak üzereydi. Sarah oğlunun yanına uzandı, ona sarıldı ve öteki eliyle polis acilin numarasını çevirdi. Ne var ki numaraların görünmesi gereken ekranın bomboş olduğunu fark etti.

"Lanet olsun!"

Heyecandan elleri titremiş olmalıydı. Numarayı bir kez daha, tuşlara daha sert basarak tuşladı. Ama ekran yine simsiyahtı. Yeşil "ara" tuşuna bastığında da değişen bir şey olmadı. Sarah ansızın telefonun çok hafif olduğunu fark etti. Az önce heyecandan anlayamamıştı ama farkı şimdi açıkça hissediyordu.

"Olamaz!"

Elini Harvey'nin üzerinden çekti, telefonu iki eliyle birden kavradı, yanılmış olmak için çaresizce dua ederek arka kapağı açtı.

Ama yanılmamıştı. Yabancı adam telefonun pilini çıkarmıştı. Her zaman olduğu gibi yine mutfakta, suratı yara izleriyle dolu davetsiz misafirin iki metre ötesinde duran cep telefonu gibi ev telefonu da bir işe yaramıyordu şimdi.

Üst kata çıkmasına akıl hastasının göz yummasının nedeni buydu işte!

Yukarıda hapis kalmışlardı.

Birazdan gelirim.

10.

Çevresi öylesine karanlıktı ki adam gözlerinin gerçekten açık olduğundan emin olabilmek için gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı.

Bana ne oldu böyle?

Üstünde bir sersemlik vardı ve aklından geçen her düşünce sislerin arasından sıyrılarak geliyordu adeta.

Neredeyim?

Eğik sırtı ağrıyordu, kolları ağırlaşmış ve uyuşmuştu. Bacakları da öyleydi. Gerinmek istedi ama yapamadı. Her nerede bulunuyorsa, ayakları karanlığın dibine doğru basıyordu.

Yakınından bir otomobilin geçtiğini duyar gibi oldu ama sesler tuhaftı. Boğuktu ve tenekemsiydi.

Çevresini eliyle yoklamaya çalıştı ama bu da olanaksızdı. Bir şey ellerini kenetlemişti.

Beyninin içindeki sislerin arasından bir şimşek çaktı.

Bant.

Sonra: *Ellerim.*

Sonra: *Beni bağlamışlar.*

Bununla da kalmıyordu. Adam ağır ağır bacaklarının da birbirine bağlı olduğunu kavradı. Ağzını açmak istediği sırada seloteybin yüzünü gerdiğini hissetti.

Ellerimi ayaklarımı bağlayıp ağzımı bantlamışlar. Bunu anlamıştı ama beyninin içindeki sis bir türlü dağılmak bilmiyordu. Sisten kurtulmak şöyle dursun, bayılacak gibi oldu, muhtemelen bayıldı da çünkü gözlerini büyük bir çabayla yeniden açtığında aradan zaman geçmiş olduğunu hissetti.

Midesi bulanıyor, başı dönüyordu, sanki panayır yerinde dönme dolaba binmiş gibiydi.

Ama bir farkla; ayakta değildi, bilmediği bir yerde yatıyordu. Belki bir sandığın içinde ya da...

Tabutta!

Bu düşünceyle birlikte öğürdü. Telaşla ağzındaki yapışkanlı bandı çekmek istedi ama yapamadı. Bulunduğu yer hareket edemeyeceği kadar dardı.

Yeniden ve yeniden öğürdü ama kendini tutması ve asla kusmaması gerektiğini biliyordu.

Ağzımdaki bant! Eğer kusarsam, kusmuğumda boğulurum!

Bütün gücüyle dilini ısırdı. Ağzında hemen kan tadı hissetti ve acı çok geçmeden etkisini gösterdi. Bulantı kesildi ama yerini başka bir kötü duyguya bıraktı.

Çünkü duyduğu korkunun artmasıyla birlikte beyninin içindeki sisler dağılmış, klostrofobisi olduğunu anımsamıştı. Dört yaşındayken ağabeyinin onu birkaç saat bir sandık odasına kapatmasından bu yana dar ve kapalı alanlara katlanamıyordu. Küçük odalarda kapı kapatılınca bütün bedeninden ter boşalıyordu. Bu yüzden asansöre binmez, yoğun saatlerde kalabalık metrolardan uzak dururdu.

O anda bulunduğu yer ise dar bir asansör ya da sandık odasından çok daha korkunçtu. Oralarda hiç değilse hareket edebilirdi. Ama burada...

Buradan çıkmalıyım! Lanet olsun, çıkmalıyım buradan!

Dönüp duruyor, ayaklarını, dizlerini ve dirseklerini dehşet verici hapishanesinin duvarlarına bastırıyor ancak hiçbir sonuç elde edemiyordu.

Derken panik onu tamamen esir aldı. Bağırmak istedi, bütün gücüyle ağzını açmaya çalıştı, ne var ki dudaklarını ayırmasını engelleyen yapışkanlı bant çığlığını boğuyordu.

Nabzı kontrolden çıkmış, şakaklarındaki damarları patlatacakmış gibi atarken soluk alıp vermeleri de hızlanmıştı. Çok geçmeden gözlerinin önünde beyaz gölgeler titremeye başladı.

Ve yeniden bilincini yitirdi.

11.

Başaramayacaksın.

O korkunç ses yine gelmişti işte ve Sarah ona bu kez bir isim verebileceğini düşündü: *Aşırı zorlanma.*

Yatak odasının ortasında durmuş, ona korkuyla sarılmış oğlunu sıkıca tutmuştu. Kendi evlerinde esirdiler şimdi.

Çevresi ürkütücü bir sessizlikle sarılıydı. Alt katta çıt çıkmıyordu. Tabak çanak şangırtıları bile yoktu.

Lanet olsun, bu herif ne yapıyordu aşağıda? Hâlâ mutfakta mıydı, yoksa usulca yukarı süzülmüş, kapının önünde mi bekliyordu?

Bıçak, hayır bıçağı düşünmemeliyim!

Ansızın geçmişe, küçük bir kızken odasında çömelmiş, annesiyle babasının kavgasına kulak verdiği yıllara gitti. Sarhoş babası bağırıp çağırır, annesi için için ağlarken kocasının hakaretlerine karşılık vermezdi. Sarah kendini o zamanlar çaresiz ve onlara mahkûm hissederdi. Küçük ve güçsüzdü, elinden başka ne gelebilirdi ki?

Ama artık küçük bir kız değilim, diye kendine anımsattı. *Yetişkin bir kadınım. Üstelik yardımıma muhtaç bir çocuğun annesiyim. Harvey'ye karşı sorumluluğum var.*

Bu düşünceleri beyninde cümle cümle tekrarlayınca aşırı zorlandığını söyleyen ses gitgide alçalmaya başladı. Tamamen kaybolmasa da etkisi, yerini özgüvene bırakabilecek kadar hafiflemişti.

Sarah daha fazla bekleyemezdi. Kapının önüne yerleştirdiği engel onu ve oğlunu bu akıl hastasından sonsuza kadar koruyamazdı. Adam kapıyı zorlamadığı sürece Sarah'nın harekete geçmek için fırsatı vardı.

Oğlunu ve kendini güvenceye alıp yardım çağırması gerekiyordu. Ama nasıl? Yatak odasının tek penceresi vardı, bitişikteki banyo ise penceresizdi. Bu durumda bir tek kaçış yolu kalıyordu.

Pencereyi ardına kadar açıp "imdat" diye bağırabilirim.

Bu akıllıca mı olurdu peki? Ya bunu yaparak akıl hastasını kızdırmaktan öteye gidemezse? Ya adam bu durumda o ana kadar yapmak istemediklerini yapmaya kalkarsa? Başkalarının evine gizlice girip elinde bıçakla "ailecilik" oynamaya çalışan bir adamın kafasında olup bitenleri kim kestirebilirdi?

Adam elbette korkuya kapılıp kaçabilirdi ama Sarah bu varsayımdan yola çıkamazdı. Hele az önce adamın göz kırpmasını gördükten sonra...

Her şeyden öte, gece yarısıydı. Birileri onu duyup harekete geçene kadar çok zaman kaybedilirdi. Üstelik bu zaman çok kıymetliydi, yaralı suratlı akıl hastası o süre içinde odaya girmeyi başarırdı.

Ayrıca birinin onu duyacağı ya da duymak "isteyeceği" de kesin değildi. Birkaç hafta önce yakınlarda bir yerde bir kıza tecavüz edilmişti. Kız bir partiden çıkmış evine dönerken, otobüs durağında üç adam üstüne saldırmıştı. Kız sürekli bağırdığı halde üçü de kıza tecavüz etmiş ve kimse yardıma gelmemişti.

Çok nezih bir semtte oturuyorlardı, şık bir çevreydi ancak komşu yardımlaşması konusunda sıfırdı. Eğer çocuklar tesadüfen aynı spor kulübüne gitmiyorlar ya da aynı öğretmenden piyano dersi almıyorlarsa kimse kimseyle görüşmezdi.

Babası Sarah'ya her zaman, "Sen kendine yardım edersen, Tanrı da sana eder," derdi. Bu felsefe Forest Hill için kesinlikle geçerliydi. Gerçi uzaktan gelen bir imdat çağrısı duymazdan gelinebilirdi ama sesler bir komşudan geliyorsa durum değişirdi.

Spencerlar, diye düşündü Sarah. Bu aile en yakındaki komşularıydı.

Hemen koşup olabildiğince usulca pencereyi açtı. Küçücük elini annesinin sabahlığına gömmüş olan Harvey onun yanından ayrılmıyordu. Sarah'ya dik dik bakıyor ama sesini çıkarmıyordu.

Sarah yüksekliği tahmin etmek üzere bahçeye doğru eğildiği sırada yüzüne vuran rüzgâr saçlarını dağıttı. Bulundukları taraftaki çimler eğimli olduğu için mesafe dört, dört buçuk, hatta beş metre civarındaydı, ayrıca evin duvarında tutunabilecekleri hiçbir çıkıntı yoktu.

Fazla yüksek. Çok yüksek. Bütün kemiklerimiz kırılır.

Aklına, çoktan unuttuğunu sandığı bir anı gelmişti şimdi. Sarah bir gün, çocukluğunda komşularının oğlu olan Mark'la

onların bahçesinde oynuyordu. Yaşlı kestane ağacına tırmanmışlardı. Mark tırmanmakta çok usta olmasına karşın ayağını boşluğa basmış ve düşmüştü. Mark'ın bacağı kırılmış, Sarah da onun alçısının üstüne gülen yüz çizmişti. O günlerde ikisi de Harvey'nin yaşlarındaydılar. Mark'ın annesinin söyledikleri şimdi Sarah'nın tek tek aklından geçiyordu: *Oğlumuzun şansı varmış. Orası en az dört metreydi. Boynu kırılabilirdi.*

Sarah mutfaktan gelen tabak çanak şangırtılarını duyunca ürpererek düşüncelerinden sıyrıldı. Harvey de irkilmiş, annesine doğrulttuğu gözlerini iri iri açmıştı.

"Yatak," diye oğluna fısıldadı Sarah. "Gel, bana yardım et, tatlım!"

Koşarak karyolanın yanına döndü, örtüyü, yorganı ve yastıkları kenara itip iki şilteden birini havaya kaldırdı.

Harvey annesinin ne yapmaya çalıştığını anladı ve şilteler-den birini pencerenin önüne doğru sürükleyen Sarah'ya yardım etti. Sarah şilteyi pencere pervazına dayayıp dikkatle dikleştirdi. Şiltenin düşme yönünü olabildiğince hesaplamaya çalıştı, sonra bir darbeyle aşağıya itti.

Rüzgâr düşmekte olan şilteyi önce evin duvarına doğru bastırdı. Şilte yere indiğinde sanki dik olarak kalacakmış gibi göründü. Ama sonra devrilip evden yarım metre ötede eğimli çimlerin üstünde kaldı.

Sarah alt dudağını ısırdı. Yapmayı düşündüğü şey düpedüz saçmalıktı ama başka seçeneği var mıydı?

Düşünme bunu şimdi, diye iç sesi uyardı onu –bu, duyduğu özgüvenin eseriydi– ve Sarah'yı devam etmesi için yüreklendirdi.

"Tamamdır, şimdi sıra ötekinde!"

İkinci şilteyi de pencerenin önüne sürüklediler ve tam pervazın üstüne kaldırdıkları sırada biri kapı kolunu sarsmaya baş-

ladı. Kol yalnızca birkaç milimetre esneyip sandalye arkalığına çarpmıştı. Ardından kapıya vuruldu.

"Sarah? Harvey? Ne yaptınız kapıya?"

Harvey gözlerini kapıya dikmiş, adeta delip kaçmak istercesine sırtını duvara bastırıyordu. Sarah oğlunun dudaklarının arasından çıkan hafif iniltiyi duyunca öyle bir titredi ki pencereden giren soğuk rüzgârın serinliği solda sıfır kaldı.

Koridordaki yaralı yüzlü adamın, "Hadi ama açın artık," dediği duyuldu.

O buyuran tını olmasaydı, Sarah sesin tuhaf bir şekilde samimi ve güven verici olduğunu düşünecekti neredeyse.

Tek bir saniye bile kaybetmeden ikinci şilteyi bahçeye attı. Gelgelelim bu şilte daha sert bir rüzgâra kapıldı ve düz konuma geçeceği sırada öteki şilteyle sadece birkaç santimlik bir yeri üst üste bindi.

"Siktir!" Sarah pencere pervazını dehşetle kavradı. "Siktir! Siktir! Siktir!"

Eski komşularının, *boynu kırılabilirdi,* sözü beyninde yankılanıyordu şimdi. Bu sesi Sarah'nın iç sesi izledi: *Yetişkin biri buradan atlayıp yara almadan kurtulabilir belki. O da belki. Ancak sen ufacık oğlunu camdan atlatmayı düşünmekte ciddi değilsin, değil mi? Oğlun senin yaptığı iğreti brandayı ıskalarsa neler olacağını düşündün mü?*

İyi de seçenek neydi peki? Eli bıçaklı herif yakalasın diye Harvey'yi orada bırakmak mı?

Asla!

Ya Harvey'yi bulamazsa peki, diye beynindeki ses sordu. *Harvey'yi bu odada bir defasında kendin de bulamamıştın, anımsıyor musun?*

Alnındaki buz gibi terleri silip telaş içinde yatak odasında çevresine bakınırken, yaralı surat kapı kolunu yeniden sarsmaya başladı.

"Sarah, ikinize de rica ediyorum, açın! Ne yaptım ben size?"

Hiç. Henüz hiçbir şey, diye düşündü Sarah. *Bizimle tabii ki yalnızca uzun uzun uyumayı planlıyorsun. Bunun için de o lanet olası bıçağını kullanacaksın!*

"Anne," diye fısıldadı Harvey. Yüzü kireç gibiydi. "Gitsin buradan!"

Sarah oğlunun gözlerinin içine baktı, onu yeniden ele geçirmeye başlayan çaresizlik duygusuyla savaştı, ardında yaşamının belki de en ağır kararını verdi.

"Gidip yardım getireceğim," diye fısıldadı Harvey'ye. "Ama seni yanımda götüremem."

Harvey'nin dehşetle büyüyen gözleri yüreğini parçalasa da başka seçeneği yoktu.

Yaralı surat yine kapıyı çalmaya başladı ama bu kez daha hızlı vuruyordu.

"Sarah! Harvey! Lanet olsun, ne demek bu şimdi?"

Adamın sesi artık öfkeli çıkıyordu.

Sarah, Harvey'yi omuzlarından tutup önünde diz çöktü. "Dinle, tatlım," diye fısıldadı. Çocuğun titrediğini hissetmişti. "Cadılar Bayramı'nda burada nasıl saklanmıştın, anımsıyor musun?"

Çocuk hızlı hızlı başını salladı. "Kutudan çıkan o yaylı kuklalar gibi."

"Aynen. "Oğlunun saçlarını okşadı. "Kutudan çıkan yaylı kuklacılık oynamıştın. Seni orada asla bulamamıştık."

Sarah abartmamıştı. Harvey annesiyle babasını korkudan deliye çevirmişti. Onları korkutan, oğullarını bütün evde ara-

dıktan sonra Harvey'nin ansızın çamaşır sepetinden dışarı atlaması olmamıştı, daha çok bir süreliğine onun kaybolduğuna inandıkları için korkmuşlardı.

Harvey, bir kez daha sarsılan kapıya baktı, sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Bu altı yaşındaki bir çocuğun değil, ne yapılması gerektiğini kavrayan bir delikanlının ifadesiydi. Kararlıydı.

Sonra dönüp banyodaki çamaşır sepetine doğru koştu. Sarah oğlunun peşi sıra gitti, sepete girmesine yardım etti. Harvey büzülüp sepete oturduğunda Sarah'yı ürperten o ifade hâlâ yüzündeydi.

"Yardım çağıracağım," diye fısıldadı Sarah, sonra oğlunun üstünü çamaşırlarla örttü ve sepetin kapağını kapattı.

Oğlunu orada bırakıp gitmesi olağanüstü bir güç gerektiriyordu. Sonunda pencereye koştu, iki yorganı ve yastıkları aşağıdaki yatağın üstüne attı ve pencereye tırmandı.

Çerçeveye sıkıca tutunup banyonun köşesinde duran çamaşır sepetine son bir kez daha baktı. Sonra çıplak ayaklarını evin pütürlü duvarlarından çekip kendini boşluğa bıraktı.

Kollarını havaya kaldırdı ve yatakların üstüne ayakları önde olarak düştü. Önce yana, oradan da bayır aşağıya savruldu. Hızı kesilip çitin yanında durduğu sırada sol koluna şiddetli bir ağrı saplandı. Sarah çığlık atmamak için dudağını ısırdı.

Güçlükle doğruldu. Silkindi, ayağa kalktı ve sinirden gülmemek için kendini güçlükle tuttu.

Gecelik, sabahlık ve muhtemelen incinmiş bir kolla aşağıdaydı ama başarmıştı. Dışarıdaydı ve boynu kırılmamıştı.

Bir an için başını kaldırıp pencereye baktı, sonra evin duvarının kenarından bahçe kapısına doğru koştu.

Spencerların evi yalnızca birkaç metre ilerideydi. Bir dakika bile sürmezdi. Ama önce Stephen'ın Mercedes'inin durduğu açık garajın önünden geçmesi gerekiyordu. Evin kapısı, açık garajın hemen bitişiğindeydi. Yaralı surat atladığını duyduysa ve ne yapmaya çalıştığını sezdiyse, giriş katına inip burada pusuya yatmak için yeterince zaman bulabilirdi.

Adamın bıçağı mutlaka hâlâ elindeydi ve Sarah'nın onunla boğuşabilecek yalnızca tek kolu kalmıştı.

Devam!

Aşırı zorlandığını söyleyen ses şimdi susmuştu. Şimdi ipler, Harvey için duyduğu endişeyle bilenmiş olan hayatta kalma içgüdüsünün eline geçmişti.

Sarah derin bir soluk aldı, bahçedeki sensörün devreye gireceğini kendine anımsatıp hızla koşmaya başladı. Sağlam kolunu büküp önüne siper etmişti. Karşısına her kim çıkarsa onu bu hızla yere devirirdi.

Çıplak ayaklarla asfalt zeminin üstünde koşarken bir ışık yanıp gözünü kamaştırdı.

12.

Harvey çıt çıkarmıyordu. Kirpi gibi büzülmüş, duvarları sıkı dokunmuş bambu çamaşır sepetinin dibinde kirli çamaşırların ve annesinin parfüm kokusunun arasında öylece oturuyordu.

Elinden geldiğince sessiz soluk almaya çalışıyor, yalnızca oyun amacıyla saklandığına kendini kandırmaya uğraşıyordu. Cadılar Bayramı'nda annesiyle babasını korkutmak için de bu sepette oturmamış mıydı?

Frankenstein maskesinin yüzüne nasıl oturduğunu, hiç hoşlanmadığı kauçuk kokusunu ve sepetin kapağını, "Böööh," diyerek üstünden savurup annesiyle babasının korkmuş yüzleriyle karşılaşacağı için duyduğu heyecanı düşündü. Ardından üçünün de nasıl gülüp birbirlerine sarıldığını gözünün önüne getirdi.

Bunlar, dikkatini korkusuna vermesini önleyen avutucu anılardı.

Kapıya artık vurulmuyordu ama Harvey hâlâ titriyordu. Gerçi titremesi, annesinin gözlerindeki korkuyu gördüğü andaki kadar şiddetli değildi ama bir türlü kesilmiyordu.

Gergin bir şekilde kulak kabarttı.

Adam gitmiş miydi acaba?

Umudunu yitirip vazgeçmişti belki de?

Bu nasıl adamdı böyle?

Onlardan ne istiyordu?

Her şey çok tekinsizdi. Kapının ardından nasıl konuşmuştu onlarla öyle... Sanki onları tanıyor gibiydi. Üstelik adını söylemişti.

Harvey.

Kapıya yine vurulmaya başlayınca çocuğun kalbi hopladı. Bir kez, bir kez daha, sonra Harvey ahşabın parçalandığını ve yere ağır bir şeyin düştüğünü duydu.

Sandalye! Adam kapıyı kırdı ve sandalyeyi devirdi!

Tahtaların birbirine vurduğunu algıladı. Kapı açılıyor, sandalye halının üstünde yana çekiliyordu.

Çocuk korkuyla daha çok büzüldü, öyle ki artık neredeyse soluk alamıyordu.

Ağır ve sessiz adımlar halının üstünden yaklaşıyordu. Banyoya yönelip Harvey'nin yanından geçtiler, sonra uzaklaştılar.

Harvey, sepetin örgülerinin arasından iki ince gölge fark etti. Bunlar adamın bacakları olmalıydı. Adam pencerenin önüne geçip durmuştu.

Harvey soluğunu tuttu. Buradan, sepetin delikleri arasından sızan ışık noktacıklarının dışında pek bir şey seçemiyordu ancak adamın o sırada pencereden dışarı baktığından kuşkusu yoktu.

Bir süre hiç hareket olmadı, Harvey sonra adım seslerini yeniden duydu. Bu kez doğrudan ona yaklaşılıyordu.

Hemen ardından banyonun fayans döşemelerinde ayakkabı takırtıları duydu ve saklandığı yer daha da karardı.

Çocuk, bütün tüylerinin diken diken olduğunu duyumsadı.

Adam şimdi doğrudan önünde duruyordu.

"Merhaba, Harvey, bunun içinde olduğunu biliyorum."

Adamın sesi sakin, hatta yumuşaktı; Harvey, *üçüncü domuzcuğun evinin önüne gelen kurdun sesi de böyleydi herhalde,* diye düşündü. Ne var ki Harvey'nin saklandığı yer tuğladan örülmemişti...

"Korkma oğlum, sana bir şey yapmayacağım."

Tabii, eminim, diye içinden geçirdi Harvey. *Hain kurt da böyle demişti.*

"Annene benden bir şey iletmeni istiyorum. Bunu benim için yapar mısın, Harvey?"

Harvey çıtını bile çıkarmadı. Zaten istese bile yanıt veremezdi. Çünkü soluk alıp vermesi bile olanaksızdı.

"Henüz bitmediğini söyle ona. Ona destek olmaya geldiğimi ve geri döneceğimi söyle. Bunu benim için yapar mısın?"

Harvey gözlerini sepetin karanlık duvarına dikmişti. Adam birazdan ona doğru eğilecekti, kapağı kaldıracak ve...

"Korkuyorsun, değil mi Harvey? Benden korkuyorsun ama ben seni anlıyorum. İnan bana, korkmanın ne demek olduğunu

benden iyi kimse bilmez. Büyüdüğünde günün birinde bu anı anımsarsan, ne demek istediğimi o zaman anlarsın belki. Annene ileteceklerini unutma, olur mu? Çok önemli, Harvey. Çok önemli!"

Ardından sanki biri perdeyi açmış gibi ortalık ansızın aydınlandı. Yatak odası ışığı sepetin delikleri arasından sızdı ve adım sesleri hızla merdiven boşluğuna doğru uzaklaştı.

Harvey bacaklarının arasındaki nemi ancak şimdi fark edebilmişti.

Çocuk altını ıslatmıştı.

13.

Sarah yarım saat sonra Spencerların salonundaki kanepeye oturmuş, pencereye doğru bakıp iki devriye aracının mavi ışıklarını izliyordu.

Bu arada yağmur başlamıştı, iri damlalar mutlaka çok geçmeden kara dönüşecekti. Dantel tüllerin ardından bakılınca kendi evi ve evi çevreleyen çitler sanki gerçeküstü gibi duruyordu. Sanki orkide saksıları ve porselen biblolarının gösterildiği bir filmden sahneler izliyor gibiydi.

Sarah'ya gerçeklikten uzak gelen yalnızca pencerenin önündeki görüntü değil, yaşadığı her şeydi. Adeta kötü bir düşten uyanmış ve çevresinde çok daha korkunç bir kâbusla karşılaşmıştı.

Düşlerin iç içe geçtiği ve Sarah'nın her defasında "inandırıcı değil" diye not düşerek altını çizdiği kimi kitap dosyalarından birini okuyordu şimdi adeta. Şu an kendini aynen böyle duyumsuyordu. Düşün içinde düş görüyordu.

Ancak ipek bir fularla iğreti bir şekilde sardığı zonklayan kolu ve Harvey'nin ona sımsıkı sarılması yaşadıklarının gerçeğin ta kendisi olduğunu açıkça gösteriyordu.

Sağlam eliyle oğlunun başını okşadı ve çocuğun titreyen omuzlarından kaymış olan Bayan Spencer'ın tığla alacalı çiçek motifleri ördüğü battaniyesini yeniden üstüne doğru çekti. Harvey üşüyordu. Şoku hâlâ atlatamamıştı. Çocuk bembeyaz kesilmişti ve ebeveyn banyosunda saklandığı yerden annesi onu polis eşliğinde kurtardığından beri ağzını açmamıştı. Annesine sımsıkı sarılmış ve için için ağlayarak onlar için artık güvenli olmayan evlerinden uzaklaşmak için Sarah'nın elinden çekiştirmişti. Hanelerine tecavüz eden ve şimdi izini kaybettiren adam bir yerlerde elini kolunu sallayarak dolaştığı sürece evlerinde güvenlikte olamazlardı.

"Alın, size çay yaptım."

Fionuala Spencer, Sarah'nın önünde duran orta sehpaya bir fincan bıraktı. Yaşlı kadın sesine kibar bir tını katmaya çalışsa da bakışları farklı şeyler söylüyordu. Zayıf ve buruşuk yüzündeki gözleri, *başınıza gelenlere üzüldüm hayatım ama ille de bizim kapımıza mı dayanmanız gerekiyordu? Sizin yüzünüzden neler olduğunu görmüyor musunuz,* der gibiydi.

Komşuları Sarah'nın yüzü korkudan kireç gibi olmuş oğlunu alıp polisi de peşi sıra sürükleyerek evlerine doluşması yaşlı kadının kocası Keith'in de hiç hoşuna gitmemişti. Öyle ki Sarah'ya acıyormuş gibi görünme zahmetinde bile bulunmuyordu. Koca göbekli emekli adam, polisi araması için telefonu Sarah'ya uzattıktan sonra taştan bir Buda heykeli gibi televizyon koltuğuna oturmuş, olanları ifadesiz bakışlarla izliyordu. Kaçamak bakışları arada bir Sarah'nın çıplak bacaklarına kayıyordu yalnızca. Sarah'nın üstünde hâlâ gecelik ve sabahlık vardı; evine

girdiğinde sırtına hızla kapitone bir ceket almış, ayağına da çizmelerini geçirmişti.

Kendini Sarah'ya Komiser Martin Pryce diye tanıtan polis içeri girince Keith Spencer başını kaldırdı.

"Çok sürecek mi daha?" diye sordu yaşlı adam ama Pryce onu yok sayıp Sarah'ya döndü.

"Oğlunuz nasıl?"

"Korku içinde." Saray, Harvey'ye daha da sıkı sarıldı.

"Ya kolunuz?"

"Buradaki işler biter bitmez hastaneye gideceğim."

Pryce başını sallayıp Sarah'nın yanında duran boş koltuğa oturdu. Adam geniş omuzlu, kızıl saçlıydı, Galler şivesiyle konuşuyordu.

Komiser insana güven veren bir hava yaysa da bakışlarında Sarah'yı rahatsız eden bir şey vardı. Sarah bu bakışlarda bir kuşku sezer gibi oldu ancak bunun kendine yönelik mi yoksa mesleki bir alışkanlık mı olduğunu çözemiyordu.

"Korkmuşsun, seni anlayabiliyorum, Harvey." Pryce yağmurdan ıslanmış kasketini çıkardı ve çocuğa samimi bir ifadeyle gülümsedi. Sarah onun bu halinden bir aile babası olduğunu anlamıştı. "Ama artık korkman için bir neden kalmadı. Adamın gittiğinden kuşkun olmasın, kesinlikle hâlâ bu civarlarda değil." Yüzünü Sarah'ya dönüp, ekledi: "En azından çevrede kuşkulu bir araç bulamadık."

"Gümüş rengi Mercedes," dedi Sarah. Sesi titriyordu. "Kocamın otomobili."

"Üzülmeyin, Bayan Bridgewater, aracı aratıyorum."

"Üzülmeyeyim mi? Ya Stephen'ı..." Sarah sözünü yarıda kesip önce oğluna sonra yeniden Pryce'a baktı. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Kendisine hâlâ mı ulaşamadınız?"

Pryce, Sarah'nın önündeki sehpada duran cep telefonuna işaret etti.

"Telesekreter devreye giriyor. Telefonu açmıyor. Muhtemelen açamıyor."

Sarah çığlıklar atmak istiyordu, kolunda şoktan çıkamayan oğlu olmasa bağıracaktı mutlaka ve bunu kendini duyurmak değil, çaresizliğinden sıyrılmak için yapacaktı.

"Şimdi ne yapacaksınız?"

Pryce kasketine baktı, sanki sorunun yanıtı orada yazılıydı. "Yani dediğim gibi, Bayan Bridgewater, evinize giren adamı ve kocanızın Mercedes'ini arıyoruz. Ancak kocanızın nereye seyahat ettiğini bize söyleyemediğiniz sürece şimdilik fazla bir şey yapamayız. Kocanızın hangi müşterisine gittiğini anımsayabildiniz mi acaba?"

Sarah başını iki yana sallayıp gözlerini yumdu; yanaklarından yine de birkaç damla yaş süzüldü. "Hayır. Son zamanlarda sıklıkla Kent'e gidiyordu ama sanırım bu kez nereye gideceğini söylememişti."

"Çok emin değilmişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

"Yok, eminim..." Sarah bir an daha düşündükten sonra başını hayır anlamında salladı. "Gerçekten söylemedi."

Pryce'ın gözlerindeki o kuşku yeniden belirmişti işte. "Kocanızın gideceği yeri sizden saklaması sık yaşadığınız bir durum mu?"

"Benden saklamadı diyorum size!"

Sonunda kendini tutamamış, bağırmıştı. Harvey korkuyla sıçrayınca Sarah oğluna yeniden sıkıca sarıldı.

"Kusura bakma, tatlım, annen... Şu ara olanlar biraz ağır geldi, anlayabiliyor musun beni?"

Biraz değil, çok, dedi içindeki ses. *Olayları olduğundan küçük göstermeye çalışıyorsun.*

Harvey sesini çıkarmayıp annesine iyice sokuldu. Sarah yanıtını almıştı.

"Bakın," dedi Sarah, sesini alçaltıp Pryce'a dönerek, "kocam aylardır sürekli müşterilerini ziyarete gidiyor. Ülkenin her yerinden iş alıyor. Öyle yoğun ki eve ne zaman döneceğini aklımda tutmak bana yetiyor."

Pryce başını salladı. "O halde işleri yolunda."

Bu soru değil, bir saptamaydı, Sarah bu yüzden yanıt vermedi.

"Seçkin bir semtte oturuyorsunuz," diye devam etti Pryce. "Güzel bir eviniz, pahalı bir Alman otomobiliniz var..."

"Ee, ne var bunda? Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani böyle evler hırsızları cezbediyor."

"Hayır," diye adama çıkıştı Sarah. "Bu adam sıradan bir hırsız değildi. Stephen'ın takım elbisesini giymiş ve sanki oymuş gibi davranıyordu."

Pryce hafifçe öksürdü. "Size bu soruyu sormak zorunda olduğum için kusura bakmayın ama sanırım beni anlayabilirsiniz..."

"Ne demek bu şimdi?"

"Şey, yani, o takımın kocanıza ait olduğundan gerçekten *emin misiniz?*"

"Evet, öyle olduğunu düşünüyorum."

"Yalnızca düşünüyor musunuz?"

Sarah yutkundu. "Tıpatıp Stephen'ın takımına benziyordu. Aynı kumaş, aynı kesim. Üstelik adama kısa gelmişti. Adam Stephen'dan uzundu ve elbise üstünde... evet, elbise üstünde *komik* duruyordu."

"Kocanızın takımına yalnızca benziyordu belki de. Bu olamaz mı? Ya da kocanız özel üretimden başka bir şey giymez mi?"

Sarah komisere ters ters baktı. "Nereye varmaya çalışıyorsunuz? Yoksa bana inanmıyor musunuz?"

"Verileri toplamaya çalışıyorum yalnızca. Her türlü spekülasyon bizi yanlış yola sürükleyebilir."

"Stephen'ın arabası peki? Bana bu konuda da mı inanmıyorsunuz?"

"Plakaya baktınız mı?"

"Elbette." Sarah acı bir kahkaha attı. "Az önce bana inanmanız için kendi otomobilimizin plakasını yazmakla meşguldüm. Yoksa fotoğrafını da mı çekmem gerekiyordu?"

"Bayan Bridgewater, lütfen." Pryce yatıştırıcı bir el hareketi yaptı. "Size elbette inanmak istiyorum. Ancak kesinlikle emin olmalıyım, bu yüzden bütün olasılıkları devre dışı bırakmak zorundayım. O yabancıyı şimdilik yalnızca meskene izinsiz girmekle suçlayabilirim çünkü sizin de belirttiğiniz gibi evinizden hiçbir şeyinizi götürmemiş. Ayrıca sizin tabirinizle bu 'akıl hastası'nın gerçekten kocanızın otomobiliyle gittiğine ve onun takımlarını giydiğine dair ifadenizden başka elimizde hiçbir kanıtımız yok."

Sarah öfkeli bir şekilde nefes verdi. "Yani bana inanmıyorsunuz! Herhalde sizin gözünüzde istatistiklerinizdeki sinirleri bozulmuş soygun kurbanlarından biriyim yalnızca. Öyle mi? Çekinmeden söyleyin."

"Hayır, öyle değil." Pryce derin derin iç geçirdi. "Anlattıklarınıza inandığınıza inanıyorum, Bayan Bridgewater. Gerçekten. Ama bu durum kocanızın başına gerçekten bir şey geldiğini göstermez. Yabancı, kocanızın haberi olmadan onun anahtarlarını çalmış olabilir."

"Nasıl olacakmış bu?"

"Belki kocanız cep telefonunu kapatıp bir otelde uyurken adam onun otomobilini çalmıştır. Böyle şeyler sıklıkla oluyor. Geçenlerde Norbury'de benzer bir olayla karşılaşmıştık. Aile uzun bir hafta sonu tatiline çıkmış, otomobillerini anahtarlarıyla birlikte çalmışlar. Aile tatilden döndüğünde evleri boşaltılmıştı. Yani en kötüden yola çıkmadan önce bu olasılıkları da dikkate almalıyız."

"Benim evimi kimse boşaltmadı," dedi Sarah. "Aksine bu herif bana ve oğluma armağanlar getirmiş. Bu akıl hastasının kocama bir şey yaptığı olasılığının üstünde neden durmuyorsunuz peki? Neden anlamak istemiyorsunuz?" Sarah duraksadı. Sonra devam etti: "Ayrıca adamın gerçekten kocamın eşyalarını kullandığının bir kanıtı var."

Pryce ona şaşkınlıkla baktı. "Neyi kastediyorsunuz?"

"Stephen'ın bavulu ve paltosu. Adam bavulu hole bırakmıştı."

"Hole mi? Hayır, orada hiçbir şey yoktu."

"Ne? Olamaz! Stephen'ın bavulunu gördüm ben."

"Ne zaman?"

"Adam mutfaktayken."

Komiser alnını buruşturdu. "Az önce oğlunuzu evden çıkardığımız sırada bavul hâlâ orada mıydı?"

Sarah biraz düşünüp omuzlarını silkti. "Ben... anımsamıyorum. Tek düşüncem Harvey'ye koşmaktı. Lanet olası bavul umurumda değildi. Ama evet, orada duruyor olmalıydı."

"Bir saniye," dedi Pryce ve o sırada Bridgewaterların evinde delil toplayan arkadaşlarından birini telsizle aradı.

"Hayır, yok," diye yanıtladı telsizden gelen ses. "Burada bavul yok."

Sarah sağlam elini yumruk yaptı. "O halde yanında götürmüştür, lanet olsun! Bana inanmamanızı istiyor. Anlamıyor musunuz bunu?"

Yine gözyaşlarıyla savaştı ancak bu kez kendini tutamadı.

Pryce üniformasının cebinden ezilmiş bir kâğıt mendil paketi çıkarıp Sarah'ya uzattı. "Lütfen sakinleşin, Bayan Bridgewater. Size söz veriyorum, elimizden geleni yapacağız."

Sarah paketi aldı, içinden bir mendil çekip burnunu sildi. "Size bir şey diyeyim mi? Polisler bu cümleyi bütün kötü polisiye romanlarda söylerler. Özellikle de ne yapacaklarını bilemedikleri zamanlarda."

"Biz kesinlikle öyle bir durumda değiliz," dedi Pryce ve oturduğu yerden doğruldu. "Bana güvenin."

Al sana bir polis klişesi daha, diye içinden geçirdi Sarah ama bu düşüncesini kendine sakladı. *O sırada sana yardım edemiyor olsa da yardım eden eli asla ısırma.*

"Bunu çok isterdim, Komiser Bey. Ancak kocamın tehlikede olduğuna lütfen inanın. Elimde kanıtlarım yok ama yine de biliyorum."

Polis ona bakıp başını salladı. "Hadi, üstünüze bir şeyler giyin, sizi hastaneye götüreceğim. Kolunuza müdahale edilmesi gerekiyor."

"Teşekkür ederim." Sarah eliyle savuşturdu. "Bir arkadaşımı aradım, beni hastaneye o götürecek. Neredeyse gelir zaten."

"Peki," dedi Pryce. "Bir şey öğrenir öğrenmez sizi ararız. Siz de o arada gözünüzü dört açın. Kuşkulandığınız bir şey olursa hemen arayın." Sarah'ya bir kartvizit uzattı. "Bir de kilitlerinizi değiştirin, olur mu?"

Sarah'nın öfkesini bastırmaya çalıştığı yüzünden okunuyordu. "Şu an için yapacak başka bir şeyim yok herhalde."

Derken adını koyamadığı o korku yine içini sardı.

14.

Polisler gittikten kısa bir süre, Sarah'nın kız arkadaşı Gwen'in kapıyı çalmasıyla Spencerlar rahat bir soluk almışlardı. Emekli karı kocanın salonunda o dakikaya kadar boğucu bir sessizlik hüküm sürmüştü.

Fionuala Spencer davetsiz misafirlerini kapıya kadar uğurlamış, hemen arkalarından kapıyı kilitlemişti. Sarah evden henüz üç adım bile uzaklaşmadan anahtarın kilitte iki kez döndüğünü duymuştu.

İnsanın kendi dört duvarı arasında güvende olduğu kuruntusu, diye düşündü ürpererek. *Buna inanmasanız iyi olur.*

Yine de Gwen ve Harvey onu otomobilde beklerlerken üstünü değiştirmek üzere evine gitti.

Aceleyle giyinip dışarıya çıktığında rahat bir soluk aldı.

15.

Acil serviste Sarah'yı fazla bekletmemişlerdi.

"Solak değilsiniz, değil mi?" diye sordu doktor, koluna müdahale ederken.

Sarah hayır anlamında başını salladı.

"Bu yine de şanssızlık içinde şans sayılır," dedi doktor Sarah'nın kırılan ön koluna bakarak. "Düzgün kırılmış. Göreceksiniz, yakında başınıza geleni unutacaksınız."

Sarah bunu duyunca bir kahkaha attı. Bu Sarah'nın engel olamadığı sinirli, tekinsiz bir kahkahaydı.

16.

Bu kez baygınlığı atlatıp kendine geldiğinde nerede bulunduğunu hemen anlamıştı. Öncekinde nerede alıkonulduğunu kavrayabilecek kadar düşüncelerini toplayamamıştı ama bu defa hemen anlamıştı.

O pislik herifin ona sırtından yaptığı iğnenin etkisi artık tamamen kaybolmuştu.

Şimdi altındaki sert zemini ve başını çevirmeye çalıştığında yanaklarına sürten keçemsi kumaşı açıkça duyumsuyordu. Ayrıca, her yeni otomobilin o hoş kokusunu bastıran metal, lastik ve benzin kokusunu da almıştı.

Daracık hapishanesinin zifiri karanlığında var güçleriyle çalışan duyuları, *burası bir tabut değil,* sinyalini vermişti. *Bir araba. Bagajdayım. Çok dar bir bagajda!*

Buraya kadarını anlamıştı; bu bilgi çok işine yaramasa da biraz rahatlamasını sağlamıştı. Hiç değilse bir ormanın metrelerce derinlikteki bir çukuruna gömülmemişti.

Bir umut kıvılcımı bile olsa buradan kurtulma şansını yakalayabilirdi.

Gelgelelim zihninin açılmasıyla birlikte sancılar da başlamıştı. Bedeninin her bir zerresi sıkışmış halde iki büklüm yatmaya artık dayanamıyordu. Doğal olmayan bir şekilde kıvrılmış olan omurgası alev alev yanıyor, kıvrılmış kolları ve bacakları sanki yanan karınca sürüleri içlerinden geçiyormuş gibi kaşınıyordu. Ayrıca nabzını dizlerinin arkasında hissediyordu; sanki kızdırılmış bıçaklar kalbinin her vuruşuyla dizlerine batırılıyor gibiydi.

Ne kadar kıvranıp sırtüstü yatmaya çabalarsa çabalasın yanmalar geçmek bilmiyordu.

Aklına ansızın, kıtalar arası uçuşlarda yolculara yapılan uyarı gelmişti: Damarlarda tıkanma riskine karşı yolcuların sık sık ayağa kalkıp hareket etmesi istenirdi. Sanki toplardamarlarının ve atardamarlarının içini televizyon reklamlarında canlandırıldığı gibi görüyormuş hissine kapıldı. Bir pıhtı damarları gitgide daha çok tıkıyor, sonra bu pıhtı damar duvarından ayrılıyor ve ölümcül bir enfarktüse yol açmak üzere akciğerine, kalbine ve beynine doğru yola çıkıyordu.

Bu sona ne kadar zaman kalmıştı? Çektiği acılara bakılırsa fazla sürmeyecekti.

Sırtının üstüne dönmeyi bir kez daha denedi ancak bir şey batıyor ve bu hareketi yapmasını engelliyordu. Daracık hapishanesini paylaştığı sert bir nesneydi bu; belki kriko, bijon anahtarı ya da ilk yardım çantasıydı.

Böylece birbirine bağlı bacaklarıyla başarabildiği ölçüde –ki bu insanüstü bir güç gerektiriyordu– bedeniyle bagaj kapağına doğru bastırmaya başladı.

Yine de hiçbir şey yerinden oynamıyordu.

Bağlı elleriyle kapağı yumrukladı.

Yok, olmuyordu.

Etrafa sessizlik hâkimdi.

Uzaklardan geçen otomobillerin gürültülerini bile duymuyordu artık, oysa bu seslerin daha önce kulağına çalındığını sanmıştı.

Yoksa aradan geçen zamanda bulunduğu araç başka bir yere mi park edilmişti?

Belki. Belki de değil.

Her türlü zaman duygusunu yitirmişti, belki yine gecenin yarısıydı ve o an kentin dışında bir yerde bulunuyordu. Bu otomobilin kent merkezinde durmadığından kuşkusu yok gibiydi.

Karanlığın içinde arada sırada ona ulaşabilen tek ses, uzaklardaki bir damlamaydı. Bir musluktan ya da delik bir borudan su damlıyor olabilirdi ve her damlaya bir de yankı eşlik ediyordu. Adam bundan, otomobilin boş ve büyük bir hangarda durduğu çıkarımını yaptı.

Bu düşünceyle birlikte yeniden korkuya kapıldı. Muhtemelen Tanrı'nın terk ettiği bir yerdeydi ve onu burada kimse bulamazdı.

Yani bu, o pislik herifin onu bir tabutun içinde bir yere gömmesinden farksızdı.

Kendini kupkuru kalmış gibi hissetmesine ve dilinin ağzının içinde cansız bir kürk hayvanını andırmasına karşın gözünden yaşlar boşaldı. Demek ki bedeni ağlamasına yetecek kadar sıvı saklamıştı içinde.

Ölmek istemiyordu. Buna henüz hazır değildi. Bir ailesi vardı. Başına ne geldiğini ya hiç öğrenemeselerdi?

İçi çaresizlikle birlikte dizginlenemez bir öfkeyle doldu. Lanet olsun, bunu ona neden yapıyorlardı? Onu böyle sefil bir şekilde ölüme terk etmeleri için ortada bir neden yoktu! Kimseye bir zararı dokunmamıştı ki!

Sakin ol, sakinleş, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Şimdi paniğe kapılırsa kendini içinden çıkılmaz bir duruma sürüklerdi.

Nabzının yükselmesiyle damar duvarlarından kopup serbest kalacak olan kan pıhtısını düşün. Eğer bu olursa, birinin seni kurtarmasına fırsat kalmadan her şey biter!

Şimdi nasıl sakin kalabilirdi ki? Klostrofobisi çoktan geri dönmüştü. Şimdi bir tek boğulma hissi eksikti, o da gelirse paniği kusursuz boyuta ulaşırdı.

Zaten boğazının daraldığını duyumsuyordu, bir de...

Yeter, diye emretti kendine. *Yaşamak istiyorum! Yaşamalıyım!*

Korku hissi şimdi gerçekten biraz hafiflemişti. Fark fazla değildi ama zihninin açık kalması için yeterli olmuştu.

Düşüncelerini, kendini otomobil bagajında bulmadan önce olanlara yöneltmeye çalıştı. Ne var ki anımsayabildikleri kopuk kopuktu. Bir türlü birbirlerine uymayan yapboz parçaları gibiydi.

Ensesinde ansızın bir yanma hissetmişti.

Yere yığılmıştı.

Biri onu yakalayıp yere yatırmıştı.

Sonra omzuna bir şey batmıştı.

Sokak dönme dolap gibi dönmeye başlamıştı.

Karanlık.

Ya öncesinde? Öncesinde ne olmuştu?

Büfe.

Neredeyse dilini yakacak kadar sıcak, içine biraz limon damlatılmış bir bardak çay. Soğuk kış günlerinin mükemmel içeceği.

Observer'ın en son sayısı.

Kapağında güpegündüz onca görgü tanığının gözleri önünde Millenium Köprüsü'nden atlayan adamla ilgili yeni bir haber yer alıyordu. İntihar etmesinin nedenleriyle ilgili sonu gelmeyen bilmeceler. Adam saygın bir şahsiyetmiş. Bir yerin müdürüymüş. Hayır, profesörmüş. Yok, ya da...

Adam, madenî bir sarsıntıyla düşüncelerinden koparıldı. Uzakça bir yerde bir kepenk açılıyordu.

Derken yaklaşan adım sesleri duydu. Belki kurtuluşuydu bu!

Bir çığlık attı ancak sesini bastıran bant yüzünden ancak bir hırıltı çıkarabildi. Bunun üzerine bagaj kapağını yumruklamaya başladı.

Evet, gelen biri var! Sonunda! Çıkacağım buradan!

Adımlar arabanın arka kısmına kadar gelip kesilince ve bir süre hiçbir hareket olmayınca adam sustu.

Ona tuhaf bir şekilde aşina gelen anahtar şıkırtıları duyar duymaz bir anda iki şeyi kavrayıverdi.

Birincisi: Kendi aracındaydı. Bu anahtar şıkırtısını binlerce başka anahtar sesinden kolayca ayırabilirdi.

Ve ikincisi: Elinde onun anahtarlarıyla bagajın önünde duran kişi, onu burada alıkoyan kişinin ta kendisiydi.

Bu adam –bilmediği bir nedenden onun erkek olduğundan emindi– onu kurtarmayacaktı. Hayır, bu adam onun için tehlike demekti!

Onu kaçıran kişiye karşı kendini nasıl savunacağını hummalı bir şekilde düşünürken, uzaktan kumandalı bagaj kilidi metalik bir tıkırtıyla aralandı. Hemen arkasından birisi kapağı kaldırıp açtı ve bir el fenerinin parlak ışığı adamın gözünü aldı. Bir süre hiçbir şey göremedi. Sonra ele benzer bir şey belirdi. İnce bir şey tutuyordu, adam o kadarını seçebilmişti.

Sivri bir şey bu!

İğne!

Hayır! Hayır! Hayır!

Adam yine bağırdı ama ağzındaki bant çığlığını yine boğdu.

İğne omzuna girdi. Bir anlık yanma oldu, sonra enjektörü tutan el geri çekildi.

Adam anlamsız hareketler yaparak bağlı elleriyle enjektöre vurmak istedi ama el çoktan kaybolmuştu.

Işığın ardından, "Özür dilerim," diyen bir erkek sesi duydu. "Umarım beni mazur görürsünüz ancak başka seçeneğim kalmamıştı."

Lanet olsun, ne diyor bu şerefsiz herif böyle, diye içinden geçirdi adam ancak beynine yine o boğucu his yayılmıştı.

"Sakin olun," dedi erkek sesi. "Size söz veriyorum, yakında atlatacaksınız."

Sonra bagaj kapağı yeniden kapandı, adımlar uzaklaştı ve adam sürücü kapısının kapandığını duydu.

Son düşüncesi, *artık ölüyorum,* oldu.

Motor çalışıp araç hareket ederken bilincini yeniden yitirdi.

17.

Sarah yarım saat sonra Gwen'in açık mutfağındaki yemek masasına oturmuş, gözünü cep telefonuna dikmişti.

Stephen'ın onu araması, Mercedes'inin ve anahtarlarının gerçekten de çalındığını söylemesi için neler vermezdi ki! Ancak Sarah, Stephen'ı her aradığında karşısına onun telesekreteri çıkıyor, kocasının sinyal sesinden sonra mesaj bırakılmasını isteyen sesini duyuyordu.

"Bu, şanssızlık içinde şans olurdu," diye mırıldandı Sarah, olup bitenlerden haberi olmayan doktorun sözlerini anımsayarak. "Ona hiçbir şey olmadığını bir öğrenebilsem!"

Gelgelelim Sarah'nın şansı koluyla sınırlıydı. Şans hakkını düzgün bir kırık, plastik mavi bir atel ve yakında iyileşme olasılığıyla kullanmış oluyordu.

Hayır, doğru değil bu, diye kendini düzeltmek zorunda kaldı. *Harvey'ye bir şey olmadı. Yanımda Gwen var. O benim en büyük şansım.*

Gwen olaylar aydınlanıncaya kadar Sarah'nın ve Harvey'nin onun evinde kalmalarında ısrarlı davranmıştı ve Sarah arkadaşına ne kadar teşekkür etse azdı. Çünkü evine asla dönmek

istemiyordu. Kilitleri en kısa zamanda değiştirecekti, orası tamamdı ama orada yaşamak mı? Hayır, işte bunu yapamazdı.

Stephen'ın takımını giymiş yaralı suratlı adam elini kolunu sallayarak dolaştıkça bunu yapamazdı.

Adamın üstündeki elbise Stephen'ındı, bu kesindi. Polis, akıl hastasının benzer bir takım giydiğine onu inandırmaya çalışsa da düşüncesinde ısrarlıydı. Yoksa adam bedenine uygun bir takım giymek yerine neden kısa bir pantolonla dolaşsın ki?

Gwen salona girip arkadaşının yanına geldi.

"İkisi de uyudu," dedi alçak sesle. "Diana taptığı Winnie the Pooh'sunu Harvey'ye armağan etti, düşünebiliyor musun? Söylemedi deme sonra, bu gerçek aşk."

"Teşekkür ederim." Sarah bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "İkinize de."

"Ne demek, hem arkadaşlar neden var? Her zaman birlikte alışveriş etmek için mi?"

Gwen, Sarah'ya göz kırptı. Yeniden o özgüvenli kumral kadın olup çıkmıştı. Bu tavrının göstermelik olduğunu Sarah ve birkaç kişiden başka kimse bilmezdi. İki kadın, Sarah işinden istifa ettikten sonra bir grup terapisinde tanışmıştı. Sarah, Gwen'i ilk gördüğünde oradaki bütün erkeklerin bakışlarını üstüne çeken bu özgüvenli, düzgün vücutlu, badem gözlü kadının korku bozukluklarından muzdarip bu insanlar arasında ne aradığını merak etmişti.

Sarah ve Gwen birbirlerine hemen ısınmışlar, üç ya da dört seanstan sonra, grup terapilerinin ikili sohbetlerinden elde ettikleri yararın yanından bile geçemediğine karar vermişlerdi. Bunun üzerine terapiyi yarıda kesmiş, sonrasında evlerinde ya da kafelerde buluşmuşlardı. Sarah, arkadaşının hikâyesini de öğrenmişti. Gwen sekiz yıl önceki hamilelik sürecinde depresyona

girmiş, intiharı bile düşünmüştü. Sonra gönüllü olarak psikiyatri kliniğine yatmış, bebeğinin babası da onu terk etmişti. Gwen o tarihten beri çocuğuyla tek başına savaş veriyordu. Çoktan iyileşmişti ancak geçmişte yaşadıkları nedeniyle anaokulu öğretmenliği işini kaybetmiş, çalışacak yeni bir okul bulamamıştı. Anlaşılan daha önce psikiyatrik tedavi görmüş birine kimse çocuğunu emanet etmek istemiyordu. Gwen bu yüzden yıllardır ne iş bulursa yapıyor, çalıştığı yerleri de sevgilileri kadar sık değiştiriyordu.

"Harvey'yi örnek alıp biraz uyumalısın," dedi Gwen ve buzdolabının başına gitti. "Aramızda kalsın ama iyi görünmüyorsun."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Sarah. "Ama uyuyamıyorum. Stephen'dan haber almadan da uyuyamam."

"Hadi ama." Gwen elinde iki şişe ve iki kadehle masaya döndü. "Bu iki delikanlı az da olsa uyumana destek olacaklardır. İzninle tanıştırayım: Bay Gordon ve Bay Tonik."

Cini bolca koyarak kadehleri doldurdu. Sarah içkisinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım! Bunu içersem iyice sarhoş olurum ben."

"Bu kadar üzülmemeye çalış," dedi Gwen. "Harvey gerçekten güçlü duruyor. Az önce Diana ayıcığını onun koluna verdiğinde yeniden gülmeye başladı. Diana ona iyi gelecek, göreceksin. Polis de o herifi yakında enseler."

"Ama Stephen..."

"Hiçbir şeyi yoktur, inan bana," dedi Gwen, arkadaşının sözünü keserek. "Polis belki de haklıdır. Stephen otelin birinde uyuyordur ve soyulduğunu fark etmemiştir."

Sarah elindeki bardağı dalgın dalgın çeviriyordu. "Hayır," diye fısıldadı. "O herifin yanındaki Stephen'ın bavuluydu. Ya onu... ya onu öldürdüyse?"

Gwen arkadaşının elini tuttu. "Bunu aklına bile getirme, canım! Bunu neden yapsın ki? Bir mantığı yok." Gwen eliyle savuşturmasa da sesi inandırıcı çıkmamıştı. "Adam Stephen'ın eşyalarını çalmış olabilir ama bu onu öldürmesini gerektirmez ki! Bence o deli herif seni korkutmak istemiş. Böyle tuhaf insanların olduğunu her zaman duyarız."

Sarah gözyaşlarının akmasını önlemek için gözlerini kırpıştırdı. Kendini daha önce hiç böylesine bitkin ve darmadağın duyumsamamıştı.

"İşin kötüsü, hiçbir şey yapamıyorum. Stephen'ın gittiği yeri keşke bilseydim. Ona bunu sormalıydım ama yalnızca ayaküstü konuşabilmiştik." Derin derin iç çekerken kendini suçladığı belliydi. "Çünkü ben o anlamsız alışverişe gidecektim."

Gwen içkisinden bir yudum alıp kadehinin üstünden Sarah'ya onu sınayan gözlerle baktı. "Gerçeğin tamamı bu kadar mı? Yoksa bunu konuşmamış olmanızın başka bir nedeni daha mı vardı?"

Sarah elinin tersiyle yüzünü sildi.

"Evet, haklısın, ben kendimi kandırıyorum. Stephen ve ben son zamanlarda pek konuşmuyorduk."

"Neden peki?"

"Onun işinden dolayı. Biliyor musun aldığı işlerin iyi gitmesine seviniyorum, gerçekten. Hatta Stephen yanında bir eleman çalıştırmayı bile düşünüyor. Ama gözü işinden başka bir şey görmüyor diye sinirleniyordum da. Ne Harvey'ye ne de bana ayıracak zamanı kaldı. Üstelik onu özlediğimizin farkında bile değil sanki." Kadehini alıp bir yudumda boşalttı. "Bunu hissetsin istiyordum. Nereye gideceğini bu yüzden sormadım. Bir gün mutlaka fark eder diye düşünüyordum."

"Tamam, anladım." Gwen odanın karşı ucundaki kanepeyi gösterdi. Üstüne Sarah için battaniyeler yığmış ve bir yastık

koymuştu. "Önce uyu bakalım. Burada böylece oturup kendini suçlamanın bir yararı yok. Harvey'yi düşün, sana ihtiyacı var. Ben yatak odasına çıkıyorum, ihtiyacın olursa seslenirsin."

Sözünü bitirip ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü, sonra yine Sarah'ya döndü. "Söylediklerimi anladın mı? Uyuyacaksın şimdi. Bu dostça bir öneri değil, bir emirdir."

"Emredersiniz, efendim."

Gwen ona gülümseyerek başını salladı ve yukarı çıktı.

Sarah yemek masasının başında öylece oturmuş pencereden dışarıya bakıyordu. Hava iyice kararmış, yağmur dinmişti. Müjdelenen kar yağmamıştı çünkü hava aşırı soğuktu.

Stephen dışarılarda bir yerdeydi.

Ama nerede?

Koşuya çıkmış bir kadın pencerenin önünden geçti. Sırtında dar ve siyah koşu giysisi, başında kocaman kulaklıklar vardı, kulaklığın beyaz kablosu göğsünün üstünde hoplayıp duruyordu.

Eskiden kullandığımız kulaklıklardan, diye düşündü Sarah. Bu düşünce ilgisizmiş gibi geldi, sanki yabancı bir ses tarafından fısıldanmıştı. Ama bir saniye sonra gözünün önünde bir fotoğraf belirdi. Koşan kadına ve kulaklığına bakınca eski bir anısı canlanmıştı.

Anaokulundan beri tanıdığı arkadaşı Mark ona yıllar önce taşınabilir bir kaset çalar armağan etmişti.

Al, dediğini anımsadı Mark'ın, *her şey üstüne üstüne geldiği zaman yararını görürsün.*

Sarah, o an sanki bir fotoğrafa bakıyormuş gibi Mark'ın güneş yanığı, ince yüzünü gördü. Mavi gözlerini ve her zaman dağınıkmış gibi duran sık, sarı saçlarını...

"Tuhaf," diye mırıldandı mutfağın sessizliğine doğru. Bundan önceki bir hayatıymış gibi algılayacağı kadar geride kalmış olan

eski günleri son zamanlarda sıklıkla anımsar olmuştu. Çocukluğu, gençliği ve kendi gibi Oxford'da okuyan komşunun oğlu Mark hep aklına geliyordu. Ne var ki okul bittikten sonra önce görüşemez olmuşlar, sonra da birbirlerini unutmuşlardı. Önceki haftanın başlarında Oxford'daki eski bir hocalarının olaylı bir şekilde öldüğünü yazan gazete haberini okuduktan sonra Mark'la ilgili anıları bilincinin karanlıklarından su yüzüne çıkmıştı. Az önce kâbusunun zirvesinde pencereden kaçmayı tasarladığı sırada da Mark yine gözünün önüne gelmişti.

Sarah batıl inançlara sahip biri olsa, bunu bir işaret kabul edebilirdi. Ama şimdi gözünün önünde canlanan fotoğrafları aşırı yorgunluğuna ve son saatlerde yaşadığı dehşete veriyordu.

Ne var ki Mark'ı yine de aklından çıkaramıyordu.

Al... yararını görürsün, demişti o zaman Mark ve Sarah bu sözleri ondan sanki şu an yine duyuyor gibiydi.

Bu düşünceyi kendinden uzaklaştırıp kanepeye uzandı. Yine uyuyamamaktan korkuyordu ancak gözlerini kapatır kapatmaz düşsüz bir karanlığa gömülüp uykuya daldı.

Bir süre böylece yattıktan sonra yerinden sıçrayarak kalktı çünkü pencerenin önünde Stephen'ın sesini duyar gibi olmuştu.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken kanepeden fırladı ve dışarıya baktı. Sütçü, Gwen'in komşusuyla konuşuyordu.

Titreyen bedenini yeniden kanepeye bıraktı ve gözlerini cep telefonuna dikti.

"Lütfen ara," diye yalvardı telefona bakarak. "Sana bir şey olmadığını söyle."

Ne var ki telefon susuyordu.

3. BÖLÜM

ÖLÜ SESLERİ

18.

"Buyurun, Doktor Behrendt."

Ferdinand Ludtke, devasa bir bıyığa sahip şişman ve kel kafalı bir adamdı. Güç bela bir takım elbisenin içine tıkılmış bir denizaygırına benziyordu. Mark'a uzattığı kartvizit, sosis parmaklarının arasında neredeyse tamamen kaybolmuştu.

Komisyoncu evi gösterirken kibar ve ilgili davranmaya kendini zorlamış, Mark ve Tanja'yı kazanabilmek için birkaç sıkıcı espri bile yapmıştı. Şimdi kapının önüne çıkmışlardı ve Ludtke gözle görülür bir şekilde gergindi. Sanki gözü öylesine kaymış gibi saatine bakarken kocaman karnının içinden guruldama sesleri geliyordu. Muhtemelen çoktan evinde ve yemek masasının başında olması gerekiyordu ve akşam saati ev göstermeyi sırf bir "doktor çift" tarafından arandığı için kabul etmişti.

Komisyoncunun yaptığı mesainin sonucunda moralinin bozulduğunu Mark psikiyatri eğitimi almamış olsaydı da anlardı.

"Siz en iyisi bir kez daha düşünün ve kararınızı verirseniz beni arayın," dedi Ludtke, Tanja'ya yan gözle bakarak. Bakışında samimiyet vardı. "Ama size iyi bir öneride bulunmama izin verirseniz, çok da düşünmeyin. Dediğim gibi, evle ilgilenen başka müşterilerim de var ve burası gerçekten bir düşeş. Tabii merkeze yakın bir yerde düzgün ve sakin bir ev arıyorsanız. İkinci kez söylüyorsam beni bağışlayın, buradan göz açıp kapayıncaya kadar iş yerinize ulaşırsınız. Hastane buradan on beş dakika, ayrıca gördüğünüz gibi ev geniş, ferah ve kusursuz bir durumda. Muhteşem park manzarasını da unutmayın. Frankfurt

koşullarında bundan düşük bir fiyat bulamayacağınızı da kabul etmek zorundasınız."

Ludtke, sanki hemen bir "evet" yanıtı almayı umar gibi bir kez daha Mark'a, sonra Tanja'ya baktı.

"Çok teşekkür ederiz, Bay Ludtke," dedi sonunda Mark, "sizi arayacağız." Kanıtlamak istercesine kartviziti havaya kaldırmıştı.

Komisyoncunun zoraki gülümsemesi soldu, bıyığı aşağıya doğru sarktı.

"Nasıl isterseniz," dedi Ludtke, sesinde bu kez açıkça düş kırıklığı vardı. Müşterilerinin ellerini sıktı, onlara iyi akşamlar diledi ve yolun karşısına, Mark'ın Volvo'sunun yanına park ettiği Porsche Cayenne'ine doğru sallanarak yürümeye başladı.

Mark adamın arkasından baktı ve haftalardan sonra ilk kez ağzına bir sigara soktu. Tanja yanına gelip koluna dokundu.

"Bıraktığını sanıyordum?"

"Ben de öyle sanıyordum."

"Bana kızdın mı?"

"Hayır." Dönüp Tanja'ya baktı ve gözlerindeki kararsızlığı gördü. "Sonuçta benim suçum. Seni zorlamamalıydım. Bu işi biraz ertelersek sanırım daha iyi olacak."

"Çok üzgünüm, Mark." Tanja'nın iri yeşil gözleri yaşarmıştı. "Az önce bana ne oldu bilmiyorum. Aptalca bir şeydi ama... başka türlü davranmak elimden gelmedi."

"Korktuğun şey nedir, Tanja?"

Tanja başını çevirip uzun siyah saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Rüzgâr çıkmıştı, birazdan yağmur başlayacaktı.

"Bilmiyorum ama... komisyoncu bize çocuk odasını gösterdiğinde," diye başladı.

Mark, Tanja'nın sözcük seçiminin tamamen doğru olmadığını düşündü. Ludtke odayı, *çocuk ya da çalışma odası,* diyerek

göstermişti. *Zamanın ne getireceğine bağlı,* diye de eklemişti. *İkiniz de gençsiniz, hani derler ya, asıl hayat önünüzde.*

Ancak Mark itiraz etmek istemedi. Çünkü Tanja'nın varmak istediği nokta farklıydı.

"O an... o an bir şey oldu," diye sözlerini sürdürdü sonra Tanja, çimenlerin arkasında kalan parka sokak lambalarının yarı karanlığında bakmaya çalışarak. "Aklıma ansızın bir kadın hastam geldi. Hayır, ansızın demeyeyim. Son zamanlarda durup durup onu düşünüyorum. Birlikte oturmayı konuştuğumuz günden beri böyleyim. Bu düşünce peşimi bırakmıyor."

"Ne olmuş o hastana?" diye sordu Mark ve sigarasından derin bir nefes çekti. Acil durum sigarasını içtiği için daha sonra kendine kızacaktı, bundan hiç kuşkusu yoktu. Ama şu an bir acil durum yaşıyordu.

"Kadın bunalımda ve kocasından ayrılmak istiyor." Tanja yine yüzüne düşen saçları itti. "Çünkü... çünkü kocasıyla birlikte yaşamaya dayanamıyor. Adamın tamamen değiştiğini söylüyor. Yalnız adam değil, o da değişmiş. Eskiden birbirlerine karşı hissettikleri duygulardan eser kalmamış. Başlarda düşledikleri ne varsa –ev, çocuklar, evlilik– şimdi ikisine de sıradan geliyor. Kadın her yolu denemiş ama yaşamlarındaki o 'özel şey' yok olup gitmiş. Bir daha dönmemek üzere. Bu da onları yabancılaştırmış."

"Bizim başımıza da aynısı gelir diye mi korkuyorsun?"

"Hayır... Yani, bilmiyorum. Evet, belki de." Mark'ın yüzüne baktı. "Korku uzmanı olan sensin. Bana bu konuda ne yapabileceğimi söyle."

Mark, Tanja'nın omzuna hafifçe dokundu. "Benimle ol yeter. Şimdiki gibi yaşamaya devam edelim. Herkes kendi evinde otursun ve kuşkularının geçmesini bekleyelim. Bence seni bir şey ikna edebilecekse, o da birlikte geçirdiğimiz zaman olacaktır."

Tanja başını salladı, yere baktı, sonra bakışlarını yeniden Mark'a çevirdi. Gözlerinde hâlâ kaygı vardı. "Ben şimdi aramızdaki bir şeyleri mahvettim mi?"

"Hayır, öyle bir şey yapmadın."

"Gerçekten mi?"

Mark başını iki yana salladı. "Aksine. Bana zamanında söylediğine sevindim."

"Mark, seni kırmak istemedim. Kesinlikle emin olmak istiyorum, hepsi bu."

"Biliyorum. Hadi gel şimdi, geç oldu. Gidip bir şeyler yiyelim."

"Teşekkür ederim." Tanja, Mark'ı yanağından öptü. "Yemek iyi fikirmiş. Açlıktan ölmek üzereyim ve birazdan şu şişman komisyoncununki gibi sesler çıkarmaya başlayacağım."

Güldüler ve Mark onu kendine doğru çekti. Evin iri yağmur damlalarının çarptığı saçağının altında bir an için sarmaş dolaş oldular. Mark sonsuza kadar böyle kalmaları için içinden dua etti. Bu aynı zamanda onun tuhaf bir şekilde huzurunu kaçıran bir düşünceydi ama Mark bunun nedenini kendine açıklayamadı.

"Hadi, yağmur iyice bastırmadan gidelim," dedi Tanja, Mark'ı kendinden uzaklaştırarak. Sonra elindeki sigarayı gösterdi. "İzmariti sakın yere atayım deme. Unutma, buraya az kalsın taşınıyorduk ve ben izmaritini yerden kaldırmazdım."

Mark utanarak sırıttı ve Tanja otomobile gitmek üzere yolun karşısına geçerken bir çöp kutusu ya da kül tablası yerine geçebilecek bir şey aradı.

Gözüne bir evin kapısında özel bir çöp bidonu ilişince sigaranın ateşini bir duvara sürterek attı.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye Tanja'nın arkasından seslendiğini duydu. "Şimdi en çok yemek istediğim şey..."

Tanja'nın cümlesi tiz bir, "Hey, Doktor!" çığlığıyla yarım kaldı.

Aynı anda şiddetli bir motor sesi duyuldu.

Mark hızla arkasına döndü ve ansızın zaman durmuş gibi oldu. Korkudan donup kaldı, sanki takılıp kalan bir filmin parçası gibiydi. Bütün algıları yavaşlamış, her biri silinmemek üzere beynine işleyen kopuk karelere indirgenmişti. Her şey saliseler içinde olup bitiyor ama Mark hepsini dehşet verici ayrıntılarıyla kaydediyordu. Kare kare...

Tanja korku içinde dönüp yana baktı, uçuşan uzun saçları adeta havada donup kalmıştı.

Dehşet içindeki yüzü farların keskin ışığıyla aydınlanmıştı.

İri yağmur damlaları gözleri kamaştıran bu ışığı tuhaf bir şekilde yansıttıkları için arkadaki parkın karanlığında beyaz noktalar gibi algılanıyorlardı.

Derken Mark'ın gözünün önünden hızla geçip giden otomobil tüyler ürperten madenî takırtılar eşliğinde Tanja'yı da beraberinde sürükledi.

Mark sonradan düşündüğünde korkudan donup kalmışlığından o an kurtulup ilk kez bağırabildiğini anımsar gibi oldu ancak emin değildi.

Tek bildiği, otomobil acı fren sesleriyle yolun sonunda durmadan önce koşmaya başladığı ve asfaltın üstünde kırmızı, uzun bir sürüklenme izi gördüğü idi.

Sanki sonucu değiştirebilecekmiş gibi, *neden bu kadar geç fren yaptı*, diye beyninden geçirdi Mark, sonra Tanja'nın yanına ulaştı.

Kendini dizlerinin üstüne attı, Tanja'yı kucakladı ve genç kadının bedeninin gevşekliği karşısında dehşete düştü.

Derken motor yeniden çalıştı, lastikler gıcırdadı ve otomobil hızla köşeyi dönüp kayboldu.

Mark yerde dizlerinin üstünde öylece kalmıştı. Tanja'nın parçalanmış bedenini kollarında tutmuş, çaresizce nabzını arıyor ve sürekli genç kadının adını sesleniyordu.

Ne var ki Tanja hiçbir tepki vermiyordu. Neredeyse hiç soluk almıyordu, birinin sokağın ortasına attığı cansız bir bebek gibiydi.

Mark'ın içindeki doktor birkaç saniye içinde amansız bir teşhise varmış, Tanja'nın ölümün kıyısına geldiğini anlamıştı. Ne var ki öteki yanıyla gerçeği kabul etmek istemiyordu. Mark bu genç kadına âşıktı ve gördüklerini var gücüyle yok saymak istiyordu. Onca kanı, Tanja'nın paramparça olmuş ceketini, yabancı bir madde gibi omuzundan fırlamış kırık köprücük kemiğini...

Tanja gözlerini iri iri açmış ona bakarken, Mark, "Hayır, hayır, hayır!" diye hüngür hüngür ağlıyordu. İri yağmur damlaları Tanja'nın yüzünden gözyaşları gibi süzülüyordu.

Bu bakışlar Mark'a, *ne oldu,* diye sorar gibiydi. *Neden ben? Anlayamıyorum bunu.*

Tanja'nın dudaklarını oynatmasıyla birlikte çenesine doğru kan ve salya boşaldı.

Mark aklını yitirdiğini sandı.

"Yardım edin!" diye bağırdı, çaresizce çevresine bakınarak.

Ancak gelen kimse yoktu. Burası ara sokaktı ve bomboştu, ayrıca pencerelerden de kimse bakmıyordu. Başını kaldırıp ışıklara doğru baktı, yukarılarda birilerinin olduğunu anlamıştı ancak onlarla kimse ilgilenmiyordu.

"Yardım edin! Lanet olsun neden kimse yardım etmiyor?"

Tanja'nın ağzı yeniden aralandı ancak dudaklarından tek bir sözcük çıkmadı. Ağzından yine kan fışkırdı, bu kez daha koyuydu, içinde köpükler vardı. Derken Tanja'nın bütün bedeni sarsıldı, bir hırıltı çıkardı, gözleri kaydı, artık yalnızca beyazları görünüyordu. Göz kapakları son bir kez titredi ve her şey bitti.

Mark çığlık çığlığa ağlıyordu şimdi. Sonsuz bir acı ve çaresizlik içinde feryat ediyordu. Derken çevresinde ne varsa dönmeye başladı. Sanki devasa bir santrifüjün içinde savruldukça savruluyordu.

Yabancı eller Mark'ı kavradı, onu Tanja'nın cansız bedeninden uzaklaştırmak istiyorlardı.

"Hayır!" Mark çılgınca haykırıp Tanja'ya daha sıkı sarıldı. "Hayır! Dokunmayın ona! Ona sakın..."

"Bırakın!" diye bağırdı adamın biri ama Mark oralı olmadı. "Bırakın artık, yapmayın!"

Mark, Tanja'nın kollarından çekilip alındığını duyumsadı ama bunu kimin yaptığını seçemedi. Çünkü her şey dönmeye devam ediyordu.

Tanja'nın cesedine acıyla sarıldı, onu tutup bırakmamak istedi ancak ne kadar direnirse direnşin Tanja yok olmuştu.

"Hayır! Olmaz! Yapamazsınız bunu! Tanja, gitme!"

"Bay Behrendt!"

Bu defaki bir kadın sesiydi.

"Bırakın!"

Sonra birisi yüzüne tokat attı ve...

19.

... Mark gözlerini iri iri açtı.

"Yahu, aklınızı mı oynattınız siz?"

Mark ışığa bakıp gözlerini kırpıştırdı ve bir an için nerede bulunduğunu kavrayamadı.

Sokak, yağmur, Tanja...

Bilinçaltının karanlığında bütün kötü düşlerin girip yok olduğu yerde kaybolmuşlardı.

Şimdi takım elbiseli şişman adam yine yanında oturmuş, sağ elini ikinci bir tokat için havaya kaldırmıştı.

"Beni bırakın artık, yoksa bir tane daha indireyim mi size?"

Mark yüzünde hâlâ şaşkın bir ifadeyle başını iki yana salladıktan sonra nerede olduğunu anladı. Lufthansa'ya ait bir Airbus uçağıyla Londra'ya uçuyordu ve sandığı gibi Tanja'nın cansız bedenine değil, yan koltukta oturan adamın koluna sarılmıştı.

Adamdan derhal uzaklaştı.

"Özür dilerim... Ben... kâbus görüyordum," diye kekeledi Mark ve cümleyi doğru kurmadığını fark etti hemen. Keşke yalnızca kâbus olsaydı... O zaman uçak iner inmez Tanja'yı arayabilir ve onun sesini duyarak sakinleşirdi.

"Yolda nasıl utandım anlatamam," derdi, Tanja da artık unutup gitmesini önerirdi. Her şeyin yolunda olduğunu, bir an önce dönmesini söylerdi. Belki –hayır, belki değil, kesinlikle– konuşmayı, "Seni özledim," cümlesiyle bitirir, Mark da ona aynı karşılığı verirdi.

Ancak bunlar hayalden başka bir şey değildi. Tanja ölmüştü, kimliği bilinmeyen biri onu ezmiş, sonra da kaçmıştı. Mark bir buçuk yıldır bu anıyla yaşıyordu. Hem gerçek yaşamda hem de düşlerinde.

"Özür dilerim," dedi Mark, takım elbiseli adama, şakaklarını ovarken. Başı çatlayacak gibiydi. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Umarım öyledir," diye homurdandı adam. "Deli gibi bağırdınız, bunun farkında mısınız?"

Adam, kafasına yapıştırmış olduğu saçlarını düzeltti, ceket kolunun üstüne birkaç kez vurdu ve Mark'ın arkasında duran biriyle bakıştı.

Mark arkasına döndü ve ona şaşkınlıkla bakan bir hostesle göz göze geldi.

"İyi misiniz?"

Hostes, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" gülümsemesini takınamayacak kadar afallamıştı. Oysa Mark kâbuslar dünyasına dalmadan önce genç kadın yolcular arasında gülümseyerek dolaşmıştı.

Mark, öteki yolcuların da ona kuşkuyla baktıklarını fark edince başını sallamakla yetindi.

"Size bir şey getirmemi ister misiniz?" diye sordu hostes. "Her an hizmete hazırım" ifadesi yüzüne dönmüştü yine. "Bir bardak su ya da aspirin?"

Evet, isterim, diye düşündü Mark. *O lanet olası içecek arabanızı getirin, ne varsa mideye indireyim. Bütün o küçük Johnnie Walkerları, Jack Daniel'sları, Southern Comfortları, Chantréleri, Gordon's Dry Ginleri... Bunların bazen yararı oluyor, biliyor musunuz? Hatta son zamanlarda bayağı sıklıkla yararını görüyorum. Kötü anıları unutmama yaramasalar bile, ellerimin o lanet olası titremelerini önlüyorlar. O halde hadi, hadi, getirin çabuk. Para önemli değil. Nasılsa artık beş parasız sayılırım.*

Mark gözlerini ellerine dikti ve kendini gerçekten bir içki ısmarlaması gerektiğini düşünürken buldu. Hatta iki. Dili, özellikle de boğazı kendine acı veren susuzluklarını giderecek sert bir şey için tam anlamıyla yanıp tutuşuyordu.

Mark avuçlarını bacaklarının üstüne bastırıp yeniden hostese baktı.

"Bir paket naneli şekeriniz var mıdır acaba?"

20.

Mark pasaport kontrolünden çıkarken Londra'nın en büyük havalimanı onu her zamanki sabah yoğunluğu içinde karşılamıştı. Uçakta yanında oturan takım elbiseli adam tekerlekli bavulunu çekerek Mark'ın yanından hızla geçip gitti, belli ki bir an önce bir taksiye, Heathrow Express trenine ya da aktarmalı uçağına ulaşmaya çalışıyordu. Kül rengi bir döpiyes giymiş olan sarışın bir iş kadını telefonun öteki ucundaki kişiden geç kaldığı için özür diliyordu. Uçak Frankfurt'tan on dakika rötarla kalkmıştı. Mark, *ne tuhaf bir dünya,* diye düşündü, *göz açıp kapayıncaya kadar yüzlerce kilometreyi geride bırakıyorsun ve on dakikalık gecikme için özür dilemek zorunda kalıyorsun.*

Oysa Mark bir buçuk yıl öncesine kadar aynen bu insanlar gibi düşünürdü. Ancak insanın zamanını aslında kontrolü altına alamadığını öğrenmişti artık. Hayatın cilvesi burada gizliydi: Neyin gerçekten önemli olduğunu anlayabilmek için bazen ağır darbelerin yaşanması gerekiyordu.

Bekleyen küçük bir grubun yanında duran Somerville'i hemen fark etti. Yıllardır görüşmemiş olsalar da profesörü görür görmez tanımıştı. Son olarak, bir psikiyatri kongresi çerçevesinde ağır travmaların tedavi yöntemlerinin konuşulduğu ve birlikte katıldıkları bir panelde karşılaşmışlardı. Mark ondan önce Sınır Tanımayan Doktorlar adlı yardım örgütünde yer almış, o günlerde savaş bölgesi olan Kosova'da aylarca kalmıştı. Savaşın dehşetini yaşamış insanlarla edindiği deneyimleri kongrede meslektaşlarıyla paylaşmıştı. Gün gelip kendinin de ağır bir travmaya yenik düşeceği o zamanlar aklının ucundan bile geçmemişti. Şimdi o günlerle ilgili anılar Mark'a bir yabancıya aitmiş gibi geliyordu. Çünkü o artık bambaşka bir insan olup çıkmıştı.

Oysa Lionel Somerville, en azından dış görünüş olarak hiç değişmemişti. Belki kır saçları biraz beyazlaşmıştı ancak duruşu hâlâ dimdikti, bakımlıydı ve düzgün vücut hatları öğle tatillerini Londra'daki King's Koleji'nin kampüsünde koşu yaparak geçirme alışkanlığını sürdürdüğünü gösteriyordu.

Somerville, Mark'ı görünce el sallayıp keyifle gülümsedi. Hem bu gülümseme hem de Somerville'in açık renk spor ceketi, bej pantolon ve kahverengi ipek fuları Mark'ı rahatsız etmişti. Aslında profesörün siyah giysiler içinde olacağını beklemişti.

Somerville, Mark'ın yanına gelip onunla tokalaştı.

"Mark! Size gördüğüme çok sevindim. Doğruyu söylemem gerekirse ben de George da geleceğinizden pek emin değildik."

"George mu?" Mark afallayarak baktı. "Profesör Otis'in onun cenaze törenine geleceğimi bildiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Bildiğini iddia edersem abartmış olurum," dedi Somerville. "Şöyle diyelim: Bunu çok arzu etmişti." Mark'ın spor çantasını gösterdi. "Bütün bagajınız bu mu?"

"Evet, kısa bir süreliğine geldim zaten."

Somerville yine gülümsedi ve Mark'ı bu tavrıyla bir kez daha rahatsız etti çünkü deniz mavisi gözlerinden tuhaf bir ifade okunuyordu; bu adam sanki Mark'ın yanıldığını biliyor gibiydi. Mark ona soran gözlerle baksa da profesör bununla ilgilenmeyip, "Durumunuz nasıl?" diye sordu. "Havaalanında bir fincan çay ya da kahve içmek ister misiniz, yoksa hemen yola koyulalım mı?"

"Bence hemen gidelim."

"Çok güzel, o halde gelin. Sizin için elbette değer, dostum ancak buradaki park ücretleri oldukça tuzludur."

Somerville önden yürüyerek havaalanı binasından çıktı ve park alanlarına doğru ilerledi. Bir yandan da son günlerin berbat

hava koşullarından söz ederek Noel'de kar yağma olasılığının muhtemelen yine çok düşük olduğunu anlattı.

Mark onun peşi sıra yürürken ortamı yadırgamıştı. Gerçi Somerville oldum olası güçlü bir kişilikti ama gidenin ardından biraz üzülmesini beklerdi çünkü George Otis onun üvey kardeşiydi.

Mark bir psikiyatr olarak meslek yaşamı boyunca akrabalarını ya da yakınlarını kaybetmiş sayısız insanla iletişimde bulunmuştu. Şimdi Lionel Somerville'in yaptığı gibi böylesine umursamaz davranan birine çok ender rastlamıştı. Ne var ki herkes yasını kendine göre tutardı.

Profesör onun düşüncelerini sezmiş olmalı ki yola çıktıktan kısa bir süre sonra konuyu açtı.

"Üzgün durmayışım sizi şaşırttı, öyle değil mi?"

"Doğrusunu isterseniz, evet."

"Bunu anlayabiliyorum ama bakın Mark, bu olay beni hazırlıksız yakalamadı."

Mark ona şaşkınlıkla baktı. "İntihar edeceğini biliyor muydunuz?"

"Evet," dedi Somerville kısaca ve kent merkezine giden şeride geçti. "Size karşı açık olmamda bir sakınca yok. George ve ben onun ölümünü birlikte planladık. George'un iyileşme şansı olmadığını öğrenmesinden hemen sonra hazırlıklara başladık." Yeniden Mark'a bakıp gülümsedi. "Sonrasında güzel günlerimiz oldu. Hem de çok güzel. İnsan öleceğini bildiği zaman nasıl yoğun yaşıyor size anlatamam. Gerçi bunu hepimiz biliyoruz ama kabul etmek istemiyoruz."

Bakışlarını yine yola çevirdi, vites küçülttü ve bir kamyonu solladı. "Siz buna nasıl bakarsınız, Mark? Yaptığımızı yargılar mısınız?"

Mark yan camdan dışarıya baktı, yoğun bir trafiğin tam içine düşmüşlerdi. Tepelerinde aralık ayına özgü kurşuni bir gökyüzü uzanıyordu. "Hayır, bence herkes kendi kararını kendi vermelidir. Gerçi benim kardeşim yok ancak yerinizde olsam muhtemelen ben de kardeşimin isteğine uyardım. Ancak şunu anlayamıyorum: Neden bunu herkesin gözü önünde yaptı?"

"Bunun birkaç nedeni vardı," dedi Somerville. Yüzünde ilk kez ciddi bir ifade belirmişti. "George'un en önemli nedeni beni korumak istemesiydi. Bunu kendi iradesiyle yaptığını herkes görmeliydi. Bu yüzden kamuya açık bir alanı seçti, ayrıca Millenium Köprüsü'nü ve suyu çok severdi. Bu köprüden sıklıkla birlikte geçer, ayaklarımızın altında hissettiğimiz titreşimin tadını çıkarırdık. Bunun boşlukta süzülmek ve özgürlükle ilgisi var, anlıyor musunuz?"

"Evet, tabii," dedi Mark, "ancak atladığını gören insanlara büyük bir şok yaşatacağını da göz ardı etmemeliydi. Bu kadar vurdumduymaz biri olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Vurdumduymaz biri mi?" Somerville alaycı bir kahkaha attı. "Böyle söylediğim için kusura bakmayın, Mark ama siz doktora tezi danışmanınızı tanımıyormuşsunuz. George hiçbir şeyi rastlantıya bırakmazdı. İyi bir plancıydı o, bunu mutlaka biliyor olmanız gerekir."

"Evet, öyle tabii ama..."

"Anlamıyorsunuz, Mark," diye sözünü kesti Somerville. "Görgü tanıklarını elbette özenle seçti. Aralarında çocuk olmayacaktı, bu onun için baştan beri kesindi. Atladığı sırada çevresinde birkaç turist vardı yalnızca. Bu insanlar nasıl bir tepki vermişler dersiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"*Fotoğraf* çekmişler. Hatta bu fotoğraflardan biri bizim gayet ciddi *Daily Mail* gazetemizin birinci sayfasına girmeyi başarmış. Fotoğraf, George'u atlamak üzereyken köprünün üstünde gösteriyor. Hayır, Mark, bunun vurdumduymazlıkla hiçbir ilgisi yok. Bizim uygar toplumumuzda ölüm bir eğlence aracı olup çıktı. Ne kadar feciyse o kadar ilgi çekiyor. İnsanlar böyle şeyler görebilmek için çıldırıyor. Siz buna mesleğinizde istemediğiniz kadar tanık olmuşsunuzdur, öyle değil mi?"

Mark karşılık vermedi. Aklına bir buçuk yıl önce kaza yapan sürücünün kaçması üzerine gazete manşetlerinde yer alan sansasyona susamış haberler gelmişti. Hatta bunun gerçekten bir kaza mı yoksa kasıtlı adam öldürme mi olduğu üzerine spekülasyonlar yapılmıştı.

Somerville konuyu daha fazla deşmeden konuşmasını sürdürdü: "George'un benimle olan ilişkisine gelince, bizim akraba olmadığımızı sanırım tahmin etmişsinizdir."

Mark omuzlarını silkti. "Yani evet, öğrencilik yıllarımda dedikodular vardı ama ben bunların üzerinde durmazdım."

Somerville'in yüzünde şimdi yine o muzip gülümseme belirmişti. "Aa, olur mu bence durmalıydınız çünkü söylenenler gerçekti. George ve ben kardeş değildik, ne öz ne de üvey. O günlerde bu beyaz yalana ihtiyacımız vardı, aksi halde profesörlüğümüzü ikimiz de asla alamazdık. Günümüzde bu konuya daha hoşgörülü ve siyasi açıdan daha doğru yaklaşılıyor olabilir ancak o günlerin koyu muhafazakâr Oxford'unda... Papa buna göz yummaktansa kondom reklamı yapmayı yeğlerdi."

"Bunda haklısınız işte. Ama okulda çoğunluğun durumu bildiğinden de kuşkum yok."

"Evet, evet ama kusursuz görüntü korunmalıydı, öyle değil mi?" dedi Somerville bıyık altından gülerek. Sonra elini iç cebine attı ve Mark'a üstü pvc kaplı bir kimlik uzattı.

Mark kimliğin üstünde kendi adını gördü. Altında King's Koleji'nin arması ışıldıyordu.

"Ne yapacağım ben bunu?"

"Şöyle," Somerville ona adeta özür dileyerek bakıyordu, "bu kimliği benim küçük bir hoş geldiniz armağanım olarak görün. Gerçi size bizim konuk odamızı vermek isterdim ancak cenaze töreninden önce toz olacağım için sizi üniversitenin yurduna yerleştirdim. Siz şimdi resmî olarak misafir doçentsiniz ve odanızda istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Umarım sizin için uygundur?"

"Çok teşekkür ederim ama bunu bilseydim otele yerleşebilirdim."

"İşte ben de tam bu yüzden sizi bilgilendirmedim." Profesör, Mark'a göz kırptı. "Biliyor musunuz, Mark, otel odasında belli ve muhtemelen çok kısa bir süre için kalırdınız. Ama madem eski vatanınıza döndünüz, kendinize burada geniş bir zaman ayırmalısınız, öyle değil mi? Belki geçmişe bakmak geleceğe giden yolu yeniden bulmanızda yardımcı olacaktır. Yoksa önümüzdeki süreç için daha güzel planlarınız mı var?"

Mark kimliğe bakıp başını hayır anlamında salladı. "Bu, öğrencilerin önünde konuşmak zorunda olduğum anlamına gelmiyorsa çok teşekkür ederim."

"Merak etmeyin, yok öyle bir şey," dedi Somerville, "ayrıca Noel tatili de yaklaşıyor."

Kısa bir süre sonra yurdun otoparkına girmişlerdi. Mark, sanki Somerville'in ona söylemesi gereken bir şey daha varmış gibi hissetmesine engel olamıyordu. Eğer öyleyse bile, Somerville sohbet sırasında bu konudan ustalıkla kaçınmıştı. Bunun

yerine kenti ve son yıllarda ne kadar değiştiğini konuşmuşlar ve Somerville bol bol anekdotlar anlatmıştı.

Somerville, otomobili yurdun kapısının önünde durdurup bagajdan Mark'ın çantasını çıkardığı sırada gözlerinde yine o çok şey anlatan ifade belirdi.

"Evet, geldik işte," diyerek Mark'a bagajını uzattı. "Bizim güzel eski Londra'mıza hoş geldiniz. Önce bir güzel dinlenin, sonrasında akşama bizim evde görüşürüz. Saat sekiz sizin için uygun mudur?"

Mark'ın dikkatini çekmişti, orası artık yalnızca onun evi olmasına karşın Somerville "bizim ev" diyordu. Profesörün böyle davranarak acısını bastırdığını Mark anlamıştı.

Orası onun için hâlâ "bizim ev", diye düşündü Mark, *çünkü kopmak çok acı geliyor.*

Davet için teşekkür edip Somerville'in sözlerine bir şeyler daha eklemesini bekledi. O bir şeyler bilen yüz ifadesini açıklayan sözler... Profesör tek bir söz söylemeden gitmeye davranınca Mark hücuma geçmeye karar verdi.

"Profesör?"

Somerville durdu. Mark'a dönmeden önce gülümseyerek başını salladı.

"Lionel," dedi. "Bana Lionel deyin, bütün dostlarım gibi."

"Peki, Lionel, size bir şey daha sormak istiyordum. Son telefon görüşmemizde bir imada bulunmuştunuz."

"Ne demek istediğinizi biliyorum." Somerville, Mark'a yine o çok şey bilen gülümsemesiyle baktı. "Merak etmenize memnun oldum. Hem de çok. Akşama geldiğinizde açıklayacağım. Sizin için öyle bir şeyim var ki muhtemelen yaşamınızı değiştirecek."

21.

King's Koleji yurdundaki oda küçük ve kullanışlıydı. İçinde bir yatak, dolap, küçük bir masa, ahşap sandalye ve kutu gibi bir banyo vardı, hepsi bu kadardı. Tuvalet koridordaydı. Duvarlarda resimler ya da odaya konfor katabilecek herhangi başka bir ayrıntı yoktu.

Mark pencereden bir süre orta avluya baktı, kırmızı parke taşların üstüne yağmur damlaları hızla iniyordu. Karar veremiyordu, Londra'ya gelerek gerçekten doğru mu yapmıştı?

Profesör Otis elbette çok saygı duyduğu biriydi. Onunla her zaman çok iyi anlaşmışlar, Mark öğrenimini tamamladıktan sonra da kopmamışlardı. Doktora danışmanının intihar haberi Mark'ı derinden sarsmıştı. Ancak buraya geliş nedeni yalnızca Otis'in cenaze törenine katılmak değildi. Onunki daha çok bir kaçıştı; kendi yaşamından ve adını henüz koyamadığı bir şeyden uzaklaşmak istemişti.

Korku belki de.

Ya da *boşluk*.

Ya da ikisi de.

Mark pencerenin önünden çekildi. Yağmura ve soğuk rüzgâra aldırmadan yürüyüş yapmaya karar verdi.

Thames Nehri'nin kıyısı kampüse yakındı ve Mark fütürist kabinleriyle London Eye'ı uzaktan seçebiliyordu. Londra'ya en son gelişinde bu dönme dolaba binebilmek için kongreden birkaç saatliğine kaçmıştı. O gün hava açık ve gökyüzü masmaviydi, parlamento binası müthiş bir manzara sergiliyordu. Oysa bu havada turistler fotoğraf makinelerini ceplerinden bile çıkarmazlardı.

Hava bozuk olduğu için Victoria Embankment'ta tek tük insanlar vardı. Mark, Millenium Köprüsü'ne ulaştığında köprü dakikalarca bomboş kaldı. Mark'ın alışmadığı bir görüntüydü bu.

Yalnızca yayalara açık olan köprüye ayak bastığı sırada karşıdan koşu yapan bir adamın, onun arkasından da iki genç kadının geldiğini gördü. Kadınlar rüzgârın şemsiyelerini çekiştirmesine aldırmadan yüksek sesle konuşup gülüyorlardı.

Profesör George Otis'in atladığı noktayı bulmak kolay olmuştu. Dostları ve öğrencileri köprünün tam ortasına çeşit çeşit çiçekler ve çelenkler bırakmışlardı; günün öğleye yaklaştığı bu saatte iç bunaltıcı griliğin içinde ferahlatıcı renk noktacıkları gibi duruyorlardı.

Mark orada durdu ve aşağıda ağır ağır ve kapkaranlık akıp giden Thames'e baktı. Köprünün rüzgârda hafifçe sallandığını duyumsayınca Lionel Somerville'in sözleri aklına geldi.

Bunun boşlukta süzülmek ve özgürlükle ilgisi var, anlıyor musunuz?

Evet, onun ne demek istediğini anlıyordu Mark, ayrıca Otis'in parmaklıklara tırmanıp aşağıya atladığı sırada içinde neler olup bittiğini de anlamaya çalıştı.

Bu köprüden atlamanın onu öldürmeyeceğinin bilincinde olması gerekirdi çünkü Millenium Köprüsü yeterince yüksek değildi. Ülkenin intihar köprüsü olmak gibi üzücü bir şöhrete sahip Bristol'daki Clifton Suspension Köprüsü'nün ününü paylaşan, kentin kuzeyindeki Hornsey Lane Köprüsü, Otis'in amacına daha uygun bir yer olurdu.

Ne var ki George Otis trafiği yoğun olan bir köprüden atlamazdı. Her şey bir yana, atlayarak tehlikeye atacağı insanları düşünerek yapmazdı bunu.

George Otis, Somerville'in de belirttiği gibi, "suyu sevdiği için" buradan atlamıştı. Kollarını açmış, ayaklarıyla kendini parmaklıklardan aşağıya itmişti. Saliseler içinde Thames'e batmış ve boğulmuştu.

Otis sporla uğraşan bir adamdı ve iyi bir yüzücüydü. Buz gibi akıntıya kendini öylece teslim etmek acaba nasıl bir güç gerektirmişti?

Nasıl bir irade gücü?

Kim bilir ne kadar korkmuştu?

Ancak er ya da geç ondan aklını ve kişiliğini alacak olan beyninin içindeki metastazlardan korktuğu kadar korkmamıştır, diye düşündü Mark.

"Hey!"

Arkasında uzaklardan bir erkek sesi gelmişti. Mark korku içinde arkasına döndü.

Şu "Hey!" lafı yok mu!

Mark, bisikletli bir kuryenin ona doğru yaklaştığını fark etti. Adamın neon sarısı yağmurluğu rüzgârda uçuşuyordu.

"Hey! Siz! Beklesenize!"

Yine o erkek sesi çınlamıştı ve Mark kimin seslendiğini uzaktan fark etti. Yaşlı bir adamdı bu, koyu renkli küçük bir eşyayı havaya kaldırmıştı.

Kurye aynı anda fren yapıp çevresine baktı.

"Bir şey düşürdünüz!" diye yaşlı adam bisikletliye seslendi ve Mark rahat bir soluk aldı. "Hey!" diye ona seslenilmemişti.

Bu defa bana seslenilmedi.

Ne var ki kampüse dönmek üzere yola koyulduğunda kalbi hâlâ çılgınca atıyordu.

Bir buçuk yıl önceki akşamdan beri beyninin içinde yankılanıp duran şu "Hey!" ne zaman susacaktı?

22.

"Siktir!"

Sarah ilk eline geçirdiği eşyayı kapıp yere çarptı.

Stephen'ın siyah kalemliği plastik kıymıklarına bölünüp çevreye saçılırken, tükenmez kalem destesi de çalışma odasının parke zeminine dağıldı. Kalemlerin çoğu kocasının son yıllarda müşterilerine, iş teslimlerine ya da çeşitli iş görüşmelerine gittiğinde konakladığı otellerden alınmıştı. Bu kalemler Stephen'ın ülkenin dört bir yanından topladığı gizli yolculuk anılarıydı.

Gelgelelim Stephen'ın bu kez nereye gittiği ne kalemlerinden ne de evraklarından anlaşılıyordu.

"Stephen, lanet olsun, neredesin sen?"

Yeni bir öfke dalgasına daha kapılıp alacalı mikado çöpleri gibi saçılan tükenmez kalemlere bir tekme savurdu, sonra başını kaldırıp duvar saatine baktı.

Birazdan üç saat olacak, diye düşündü ürkerek. Bunca zamandır bir ipucu bulabilmek için kocasının çalışma odasını aramıştı, peki ne bulmuştu?

Hiçbir şey.

Tek karşısına çıkan, başlatılmış ya da tamamlanmış projelere ait yığınla dosya ve evraktı.

Stephen yeni bir proje olasılığından söz etmişti, Sarah hiç değilse bu kadarından emindi. Ancak anlaşılan ortada buna

dair hiçbir not yoktu. En azından burada yoktu. Stephen önemli belgeleri yanına almış olmalıydı.

Son yıllarda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, Sarah bunu şimdi her zamankinden daha yoğun hissediyordu. Karı koca birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Herkes kendi hayatını yaşar olmuştu. Ve Sarah bu durumu epeydir fark etmiş olmasına karşın, herhangi bir önlem almak için çaba harcamamıştı. Ama Stephen uğraşmıştı, Sarah o anda bunu fark edince içi sızladı. Stephen sıklıkla karısına yaklaşmaya çalışmış ama Sarah onu geri çevirmişti. Bu durumda yolunda olmayan ne vardı ki? Hayır, küçük dünyalarında her şey yolundaydı işte!

Ama sonucu şimdi görüyordu: Kocası hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen bir eş durumundaydı. Stephen'ın randevu notlarına bakabilmek için bilgisayarının şifresini bile bilmiyordu. Sarah'nın aklına gelen her türlü şifre yanlış çıkmıştı. Şimdi görmüştü ki kocası şifre belirlerken eskiden yaptığı gibi aile üyelerinin isimlerini, takma adlarını ya da doğum günlerini seçmemişti. Stephen eğer alışkanlıklarını değiştirmeyip akıllı telefonunun elektronik ajandasının yanı sıra klasik randevu defteri de kullanıyorsa, bunu da yanında götürmüş olmalıydı.

Elbette yanında götürmüş, diye düşündü üzülerek. *Onun yerinde ben de olsam ajandamı yanıma alırdım. Öyle ya teknolojiye güvenmek olmaz. Ama şansımı denemem gerekiyordu. Çünkü bir şeyler yapmalıyım! Polis onun otomobilini bulsun diye elim kolum bağlı öylece oturamam ki!*

Sarah şimdi araştırmaları nasıl sürdürmesi gerektiğini kestiremiyordu.

Stephen'ın bütün müşterilerini arayıp kocasının yerini bilip bilmediklerini mi sormalıydı?

Ya da ülkenin bütün hastanelerine mi telefon etmeliydi?

Sadece Kent'te kim bilir kaç acil servis vardı?

Stephen, Kent'e gittiyse tabii.

Kocasıyla son konuşmasında Stephen'ın onu Kent'ten mi aradığından bile emin değildi. Stephen onunla birkaç gün sonra görüşmek üzere vedalaştığı sırada Sarah aklının o an gerçekten nerede olduğunu anımsamıştı şimdi: Harvey'nin kahvaltılık gevreği bitmek üzereydi, ayrıca süpermarketten dönüşte İtalyan'a uğrayıp Harvey'nin en sevdiği spagetti yemeğinden büyük bir porsiyon, biraz da tatlı almalıydı.

Kocası elinde bavuluyla holde dururken bunları düşünmüştü Sarah.

Böyle davrandığı için kendini tokatlamak istiyordu şimdi.

Yapabilecek hiçbir şeyi yoktu, gerçek böyle görünüyordu. Bu düşünce, kendi evine karşı geliştirdiği korku kadar moralini bozuyordu. Evet, korkuyordu Sarah, evine girdiğinde yaralı suratlı, Stephen'ın takımı üstüne kısa gelen, eli bıçaklı yabancının onu karşılamasından korkuyordu.

Son üç saattir radyatör hafifçe tıkırdadığında ya da mutfaktaki buzdolabı devreye girdiğinde defalarca irkilmişti. Günlük yaşamda sürekli duyduğu sıradan sesler onu ürküten gürültülere dönüşmüştü artık. Evden çıkarken, eğer içeride kimse yoksa alarmı kurmak da onu rahatlatmıyordu. Anahtarcıyla da görüşmüştü ancak telefondaki kibar genç hanım, kilidi en erken iki gün sonra değiştirebileceklerini söylemişti, daha önce olması ne yazık ki mümkün değildi.

Korkularımın kulübüne hoş geldin, diye düşündü Sarah, çaresizlik içinde kendiyle alay ederek. Sonra şakaklarını ovmaya başladı.

Ben evi neden düşünüyorum ki? Oraya dönmemiz için bir nedenimiz olmayacak. Stephen beni aramayacak. Şu ana ka-

dar ondan haber alamadım, bundan sonra da alamayacağım. Telesekreter ölü gibi sessiz kalacak çünkü Stephen da...

Cep telefonunun tiz sesi Sarah'yı düşüncesinin sonunu getirmekten korumuştu. Sarah bir kâbustan uyanırcasına sıçradı.

Stephen!

Deri çalışma koltuğunu hızla geriye doğru itti, hole doğru koşarken ayağı yerdeki tükenmez kalemlere takıldı ve düşmekten son anda kurtuldu. Ceketinin cebinde hummalı bir şekilde cep telefonunu aradı ve sonunda buldu.

Sonra duraksadı. Hayır, arayan Stephen olamazdı, boş umutlara kapılmamalıydı. Muhtemelen Gwen arıyordu, Sarah'ya bir şey bulup bulmadığını ya da ne zaman geleceğini soracaktı. Ya da polisti, rutinleşmiş bir "çok üzgünüm" ile kötü bir haberi olduğunu söyleyecekti.

Gelgelelim arayan ne Gwen ne de polisti. Ekrandaki ismi görünce Sarah'nın sevinçten soluğu kesildi.

Stephen.

"Stephen! Sonunda! Tanrım, nerelerdesin sen? Neler çektim bilemezsin!"

"Özür dilerim, sevgilim," diye sakin bir yanıt geldi. Sarah kalbinin bir an için durduğu duygusuna kapıldı.

"Gerçekten," dedi yaralı suratlı yabancı, "dün seni korkutmak istememiştim, hele Harvey'yi asla. Sizleri sevdiğimi biliyorsun!"

Sarah boğazı sıkılıyormuş gibi hissediyordu. Soluk almaya çalıştı.

"Ne... ne istiyorsunuz?" Sarah güçlükle konuşabiliyordu. "Kocam nerede?"

Hattın öbür ucunda birkaç saniye sessizlik oldu. Sarah, yabancının telefonu kapattığını sandığı sırada adam yine konuşmaya başladı.

"Seni anlayamıyorum." Adam yavaş konuşuyordu, sesinde tuhaf bir hüzün vardı. "Senin kocan benim, Sarah."

"Hayır, lanet olsun, siz Stephen değilsiniz! Onun nerede olduğunu artık bilmek istiyorum!"

"Şu an bulunduğum yer senden uzakta değil."

Sarah'nın başı döndü.

Evi mi gözetliyordu yoksa?

Olabilir.

Sarah usulca kapıya doğru ilerledi ve anahtarının aynen bıraktığı gibi içeriden kilide sokulu olduğunu gördü. Bu herif eve girmeye kalkarsa camlardan birini kırması gerekirdi ama onun gibi bir akıl hastası bile güpegündüz buna cesaret edemezdi.

"Seyahatimi iptal ettim," diye konuşmasını sürdürdü yabancı. Sarah o sırada konsolun üstündeki sabit telefona doğru baktı ve ceplerinde polisin kartvizitini aradı. "Yeni randevular da kabul etmeyeceğim artık, size söz veriyorum. Birlikte daha çok zaman geçirmeliyiz. Eskiden yaptığımız gibi."

Sarah telefona doğru öfkeyle soludu. "Kocam olduğunuza inanacağımı ciddi ciddi düşünüyor musunuz gerçekten? Siz nasıl bir delisiniz öyle?"

Adam derin derin içini çekti. "Sarah, sevgilim. Dinle beni lütfen..."

"Hayır," diye adamın sözünü kesti Sarah, "şimdi siz beni dinleyeceksiniz. Benden ne istediğinizi ve bana bunu neden yaptığınızı bilmiyorum ama benim gözümü korkutamazsınız. Eğer Stephen'ın başına bir şey geldiyse, o zaman kendinize kaçacak yer arayın!"

"Sarah!" şimdi adam da sesini yükseltmişti. "Bana neden inanmak istemiyorsun? Aklını başına topla!"

"Aklımı başıma toplamak mı? Bunu siz mi söylüyorsunuz?"

"Evet, Sarah. Bir düşünsene. Neden kendini boş yere yoruyorsun?"

"Son kez soruyorum," diye bağırdı Sarah. "Kocamın nerede olduğunu söyleyin!"

"Sarah, Sarah, Sarah..." Adam yine derin derin içini çekti. "Bu böyle olmaz. Mutlaka konuşmalıyız ama şimdi değil."

"Hayır, *şimdi* konuşacağız! Anladınız mı? Şimdi!"

"Önce sakinleşmelisin. Sonra ararım seni."

"Hayır, lütfen!" Sarah yalvarmaya başlamıştı. Sert çıkışmak işe yaramamıştı, yalvaran sesle konuşması adama ihtiyacı olan iktidar duygusunu yeniden kazandırırdı belki. "Lütfen kapatmayın!"

"Üzülme," dedi adam. Sarah, adam bunu gülümseyerek söylüyormuş hissine kapıldı. "Her zaman senin yakınındayım. Bak unutmadan söyleyeyim, haklıymışsın sevgilim."

"Haklı mıymışım? Ne konuda?"

"Tiramisu gerçekten Vittorio'nunkiler kadar lezizdi."

Adam sonra telefonu kapattı.

"Hayır! Durun!"

Sarah telaşla Stephen'ın numarasını çevirdi. Bu akıl hastasıyla konuşmayı sürdürmeliydi çünkü başka şansı yoktu. Ne var ki karşısına Stephen'ın telesekreteri çıktı ve kocasının sesini duyunca gözleri doldu.

"Lanet olası pislik herif!"

Duvara çarpmak için telefonunu havaya kaldırdı ama son anda fikrini değiştirdi.

Hıçkırarak yere çöktü. Dakikalarca kendine gelemedi, ne düşüneceğini bilemedi. Sonra gözü, hâlâ elinde tuttuğu kartvizite takıldı.

POLİS MÜFETTİŞİ MARTIN PRYCE

Başkent Polis Teşkilatı

Sarah gözündeki yaşları silip numarayı aradı. Parmakları titriyor, doğru tuşa basmakta zorlanıyordu. Gerçekten de karşısına elektronik bir kadın sesi çıktı ve aranan numaranın yanlış olduğunu söyledi.

"Kendime hâkim olmalıyım," diye mırıldandı Sarah. "Yoksa aklımı oynatacağım."

İkinci denemesinden sonuç almıştı. Karşısına Pryce çıkınca Sarah'nın içini tuhaf bir rahatlama duygusu kapladı. Polis onu hemen tanıdığı için böyle hissetmiş olmalıydı.

"Oo, Bayan Bridgewater! Aramanız çok nazik bir hareket ancak gerekmezdi çünkü bizim haberimiz oldu."

"Anlamadım?"

"Kocanız bizimle iletişime geçti." Sarah elektrik çarpmış gibi oldu. "Meselenin bu kadar hızlı aydınlanmasına çok sevindim. İnsan geceleri kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde yol alırken cep telefonu pilinin arıza yapması çok can sıkıcı olabiliyor."

"Ama evimdeki adam..."

"Merak etmeyin," diye Sarah'nın sözünü kesti komiser ve Sarah fonda polis sirenlerinin uğultusunu duydu, "bu işin takibini sürdüreceğiz ve bölgenizdeki devriye araçları sıklaştırılacak. Şimdi izninizi rica ediyorum çünkü bir operasyona gidiyoruz. Aradığınız için teşekkürler."

Ve telefon kapandı.

Sarah öğürmeye başladı, yerinden fırlayıp tuvalete koştu.

23.

İki profesörün sözüm ona üvey kardeşler olarak yaşadıkları ev, Kensington'ın seçkin bir semtindeydi. Victoria dönemi mimarisiyle yapılmış, görkem ve soyluluk yansıtan bir yapıydı.

Hemen yakınlarında eski kraliyet park alanları uzanıyordu. Doğuya doğru birkaç sokak ötede, seksenli yıllarda bölgenin en ünlü binası, Freddie Mercury'nin o zamanlar oturduğu villası Logan Place Numara 1 yüksek bir duvarın ardına gizlenmişti.

Mark delikanlılık günlerinde bir imza koparabilmek umuduyla kapının önünde saatlerce beklediğini anımsadı. Gelgelelim bu bekleme başının derde girmesinden başka işe yaramamıştı. İki arkadaşıyla birlikte polis kontrolüne takılmışlar ve polis onlara durmayıp ilerlemelerini söylediğinde de tartışma çıkmıştı. Mark, şarkıcının özel arazisinde değil, herkese açık bir kaldırımda durduğu için haklı olduğunda ısrar etmişti. Ne var ki polisler olaya böyle bakmamışlardı. Delikanlıların kimlik bilgilerini almışlar ve onlara yazılı uyarı göndermişlerdi.

Mark babasının öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzünü ve karısı her sözcüğü anlamasın diye dik kafalı oğlunu Almanca azarlamasını çok iyi anımsıyordu şimdi.

Mark bir banka müdürünün oğlu olarak *verflucht noch mal*[7] ölçülü davranmak zorundaydı çünkü müşteriler onun *gutem Ruf*[8] güvendikleri için bankasına geliyorlardı. Mark uluyup duran bir *Rock'n'Roll-Idioten*[9] yüzünden ailesinin adına leke mi sürmek istiyordu yoksa?

Bundan sonra başlarına ne işler açacaktı bakalım?

---

7 (Alm.) Kahretsin ki! (yay. n.)

8 (Alm.) İyi namına. (yay. n.)

9 (Alm.) Rock'n'Roll ahmağı. (yay. n.)

Yoksa o da saçlarını uzatıp *herumgammeln*[10] düşünüyordu?

Ama Mark saçlarını uzatmak yerine kazıtmış ve bir punk grubunda çalmaya başlamıştı. Grupta önce bas çalmış, sonra baş gitarist olmuştu. Grubun başarıyı bir türlü yakalayamamasının nedenlerinden biri de muhtemelen buydu.

Ancak Mark okulda sürekli yüksek notlar aldığından babası kuşaklar arası savaştan sonunda vazgeçmiş ve oğluyla arasını düzeltmişti. Bunda Mark'ın annesinin yapıcı telkinleri de mutlaka etken olmuştu. Eğer annesi bir konser piyanisti olarak, kocasının tanımıyla oğlunun "aykırı müzik tercihleri"ne anlayış gösterebiliyorsa, sayıların adamı olarak müzikten zerre kadar anlamayan babasının söyleyecek bir sözü olmamalıydı. Mark yapmayı planladığı müzisyenlik kariyerinden Oxford'da tıp okumak üzere vazgeçince öncesinde yaşanan bütün tartışmalar sonsuza kadar unutulup gitmişti.

Sonraki yıllarda Mark'ın uzmanlığını psikiyatri dalında yapma kararı da aile içinde muhtemelen yeni gerginliklere yol açabilirdi –çünkü yaşlı beyefendi oğlunu cerrah olarak görmeyi muhakkak tercih ederdi– ne var ki Mark'ın attığı bu adımı anne ve babası görememişlerdi. Mark üçüncü sömestire geçmeden peş peşe ölmüşlerdi.

Yaşanan anlaşmazlıklara ve babasının tutucu görüşlerine karşın Mark annesiyle babasını sevgiyle anıyordu. Özellikle de kişisel cehenneminde esir olduğu şu süreçte ikisini de çok özlüyordu.

Ağzına bir naneli şeker atıp akşam serinliğini dişlerinin arasından içine çekince, dilinin üstünde alkol ihtiyacını az da olsa bastıran bir yanma hissetti.

---

10 (Alm.) Haylazlık etmeyi. (yay. n.)

Sonra eve doğru yürüdü ve Somerville'in ona açıklayacağı, muhtemelen bütün yaşamını değiştirebilecek şeyin ne olabileceğini düşündü.

24.

Somerville ona kapıyı açarken, kol saatine takdirle baktı.

"İyi akşamlar, Mark. Bir dakika bile sektirmediniz. Alman köklerinizi asla yadsıyamazsınız."

Mark sırıttı. "Oo, klişelerden hoşlandığınızı bilmiyordum. Hem de siz, öyle mi?"

"Pes ediyorum, dostum," dedi Somerville gülerek. "Anladım ki siz hâlâ benim tanıdığım Mark Behrendt'siniz. O halde girin bakalım."

Somerville, yemek odasına giden koridoru göstermişti. Mark içeriden yayılan buram buram kimyon ve kişniş kokularını içine çekti.

"Umarım Hint mutfağını seviyorsunuzdur? İkimize olağanüstü körili bir yemek söyledim çünkü itiraf etmeliyim, yemek pişirmekten pek anlamam. Mutfak George'un alanıydı.

"Aslına bakarsanız çok aç değilim," dedi Mark. "Düşünmüştüm ki biz..."

"Anlıyorum." Somerville başını salladı. "Merak içinde olduğunuzu tahmin edebiliyorum, Mark ancak beni kırmayıp bu akşam yemeğini benimle yiyin. Bu, bu evdeki son yemeğim olacak, yalnız yemek hiç içimden gelmiyor."

Mark kaşlarını kaldırdı. "Bu evdeki son yemeğiniz mi? Taşınıyor musunuz buradan?"

Profesör yeniden güldü, sonra kendini savunurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Yani. Önce yarın tatil için yola koyuluyorum. Şu hüzünlü Londra'dan Güney Pasifik'teki küçük bir adaya kaçacağım. Rarotonga bu dünyanın gerçek cennetlerinden biridir. George'la birlikte ilk tatilimizi orada geçirmiştik. Sonrasında Christchurch'te çalışmaya başlayacağım. Biliyor musunuz, Yeni Zelanda beni oldum olası büyülemiştir. Belki bir gün canınız ister de ziyaretime gelirsiniz."

"Bu, evi sattığınız anlamına mı geliyor?"

"George sattı," dedi Somerville ve koluyla bir daire çizdi, "içindeki her şeyle birlikte. Burası onun eviydi. George bu seçimiyle benim Christchurch'e iş başvurusunda bulunma kararımı kolaylaştırdı. Birkaç giysi dışında bütün öte beriyi burada bırakıp her şeye baştan başlayacağım. Bu, onun bana vasiyetiydi diyelim."

Somerville sözlerini tamamlayıp döndü ve yemek odasına doğru önden yürüdü. "Hadi, Mark, gelin artık. Bu leziz yemeği soğutmak bence suç. Beğeneceğinizden hiç kuşkum yok."

25.

Profesör hiç abartmamıştı. Kuzu etli yemek gerçekten enfesti. Mark, Londra'dan ayrıldığından beri böylesine leziz bir Hint yemeği yemediğini itiraf etmek zorundaydı.

Somerville yemek boyunca üniversitedeki çalışmalarından ve George Otis'le birlikte yürüttükleri araştırma projelerinden söz etti. Otis'in son projesi olan bunlardan birinin çok özel bir değer taşıdığını belirtti ancak ayrıntıya girmedi.

Mark'ın artık mesleğini yapmadığını ve uzun zamandan beri araştırmalarda da yer almadığını Somerville sohbet süre-

since tamamen bilmezden geldi. Mark'a sık sık bilimsel görüşünü sordu, Mark da onun hatırına yanıtlar verdi. Somerville'in son akşamının tadını kaçırmak istemiyordu çünkü evde yemek gibi bir ritüelin son kez yaşandığının, profesör için bu ortamın bir daha tekrarlanmayacağının bilincindeydi.

Yemek bitince Somerville ansızın ayağa kalkıp mutfağa gitti. Bu davranışıyla Mark'a sohbetin sonladığını ve sıranın akşamın asıl programına geldiğini anlatmak istiyordu sanki. Çok geçmeden elinde bir fincanla geri döndü.

"Espressonuz. Doğru anımsıyorsam sütsüz ve şekersiz. Kahveyi hâlâ seviyorsunuz, değil mi?"

"Evet, seviyorum." Mark başını sallayıp fincana doğru baktı. Somerville fincanı masaya bırakmıyordu.

"Güzel, o halde başlıyoruz." Profesör sürgülü büyük bir kapıyı gösterdi. "Yan tarafa geçiyoruz, lütfen beni izleyin."

Mark'ı geniş, koyu renk lambrili, yarısı kütüphane, yarısı oturma odası olan bir alana geçirdi. İçerisi deri ve ahşap cilası kokuyordu.

Fincanı burada küçük bir sehpanın üstüne bıraktı, sonra bir uzaktan kumanda aletini Mark'a uzattı.

"Öğrenmeniz gerekenleri George size bizzat açıklayacak," dedi, karşı duvardaki rafların arasına yerleştirilmiş büyük bir düz ekran televizyonu göstererek. "Benimse sizinle vedalaşma vaktim geldi. Uçağım yarın çok erken bir saatte kalkıyor, ayrıca bavuluma koymam gereken bazı şeyler var hâlâ. Burada işiniz bittikten sonra çıkışı kendiniz bulabilirsiniz, öyle değil mi?"

Mark şaşırmıştı. Gerçi Lionel Somerville insanlar arası ilişkilerde geleneksellikten çok uzak biriydi ancak şu tuhaf davranışı karşısında Mark yine de afallamıştı.

"Cenaze törenine gerçekten katılmayacaksınız, öyle mi?"

Somerville dalgın dalgın başını salladı. "Aynen öyle. Samimi olsalar bile duygusal konuşmalar ve törensel merasimlerden hiçbir zaman hoşlanmadım. George benim için hâlâ yaşıyor, bunun içinde, burada." Önce başını, sonra göğsünü gösterdi. "Bunu anlayabiliyor musunuz?"

"Evet, tabii, sanırım."

"Biliyordum." Mark, Somerville'in yüzündeki derin acıyı ilk kez o anda fark etmişti. Profesör sanki maskesini çıkarmış gibiydi. "Bu içsel boşluğu siz de biliyorsunuz, değil mi?"

Mark bu kez yalnızca başını sallayabilmişti. Karşısındakinin bakışlarına direnebilmesi olanaksızdı çünkü bir şekilde aynaya bakıyor gibi olmuştu.

"Adı neydi onun?" diye sordu Somerville.

Mark yanıt vermeden önce yutkundu.

"Tanja."

Onun adını her telaffuz ettiğinde anılar yine olduğu gibi geri gelmiş ve göğsüne kızgın bir hançer gibi saplanmıştı. Sonra beyninin içinde tiz, berbat bir ses çınladı.

Hey, Doktor!

Mark yumruklarını sıktı, içinde yaşadığı dehşeti belli etmemek için bütün gücüyle savaştı.

"Tanja," diye yineledi Profesör, "güzel isimmiş."

Somerville kapıya doğru yürüdü sonra dönüp bir kez daha baktı. "Görüşmek üzere, Mark. Bunu çok arzu ediyorum."

"Düşüneceğim," diye söz verdi Mark. "Her şey gönlünüzce olsun, Lionel."

"Sizin de öyle," dedi Somerville ve başıyla ekranı işaret etti. "Vereceğiniz kararı çok merak ediyorum."

"Karar mı?"

Somerville yine gizemli bir şekilde sırıttı.

"Dik kafalı ihtiyar bunu size açıklayacaktır."

Sonra sürgülü kapıyı kapattı ve Mark'ı öylece tek başına bıraktı.

26.

Mark iç geçirerek kendini koyu renk deriyle kaplı kanepeye bıraktı ve gözünü karanlık ekrana dikti.

Yaşamımı değiştirecek olan bir video mesajı, diye düşündü.

Evet, bu abartılı mizansen de bu dünyadan son derece dramatik bir şekilde gidiş biçimi de hocasına çok uygundu.

George Otis oldum olası filozofluğa ve tiyatroya düşkün biriydi. Henüz küçük bir çocukken günün birinde Royal Shakespeare Tiyatrosu'nda Macbeth'i oynamanın düşünü kurmuştu ve oyuncu olarak geçimini sağlayacağına inansa muhtemelen asla psikiyatr olmazdı. Mark'a bir gün böyle bir sır vermişti ve Mark bunun doğruluğundan bir an bile kuşku duymamıştı.

Espressosundan bir yudum alıp uzaktan kumandanın "Başlat" düğmesine bastı. DVD oynatıcı hafif bir vızıltıyla çalıştı, karanlık ekranda hayat başladı.

Derken canlı halinden daha büyük boyutta bir George Otis karşısında belirdi ve görüntüsüyle Mark'ı ürpertti.

Son görüşmeleri yaklaşık üç yıl önceydi ama Otis videoda aradan sanki çok daha uzun zaman geçmiş gibi görünüyordu.

Kanser onu eritmiş, keskin yüz hatlarında derin izler bırakmıştı. Siyah saçları çok seyreldiği için aralardan beyaz saç derisi

görünüyordu ve bir zamanlar çok canlı bakan gözleri pırıltısını yitirmişti.

Videodaki George Otis onun yalnızca gölgesiydi artık.

"Selam, Mark," dedi Otis, sonra öne doğru uzandı, kameranın bir yerlerini kurcalayıp yeniden arkasına yaslandı.

Mark bir an kanepeye baktı. Otis tam olarak onun şimdi oturduğu yere oturmuştu.

"Kusura bakma," diye devam etti Profesör, "ama bu teknik işlere aklım hiçbir zaman ermedi, bunu sen de mutlaka anımsıyorsundur zaten. Oysa bu çektiğim beşinci video oluyor." Omuzlarını silkti. "Her neyse, şimdi seni yeniden gördüğüme memnun olduğumu söylemek isterdim ancak bu memnuniyeti yalnızca sen duyabileceksin, dostum. Gerçekten üzgünüm ama planımı sana neden önceden açıklayamadığımı umarım anlayacaksın. Neden bu yolu seçtiğime dair uzun uzun mazeretler sıralayarak ya da seni anlayış göstermeye davet ederek canını sıkmayacağım. Şurada oturuyor ve beni dinliyor oluşun benim özgür irademe saygı duyduğunu gösterir ve ben sana bunun için teşekkür ediyorum."

Profesör kameraya bakıp gülümseyince bu, Mark'ta sanki onu görebiliyormuş duygusunu uyandırdı. "Bu özelliğini daima çok takdir etmişimdir, Mark. Sen hiçbir zaman toplumsal baskıların ya da dinî kurtuluş vaatlerinin arasına sıkışıp kalmış o ahlak kumkumalarından olmadın. Yarından başlayarak solucan yemi olacağımı ve gökyüzünden ya da bilmem nereden sana bakmayacağımı benim gibi sen de biliyorsun. Bizlerden geriye kalan tek şey, başkaları için ifade ettiklerimizle ilgili anılardır. Bu yüzden sana bunun dışında bir şey daha bırakmak ve bunun sana gelecekte eşlik etmesini istiyorum. Fazla bir şey değil ama etkisinin küçümsenmeyecek boyutta olduğunu göreceksin."

Otis'in konuşmakta zorlandığı yüzünden okunuyordu. Hafifçe öksürdü ve önündeki bardaktan bir yudum su içti.

"Ama önce bütün öğrencilerim arasından en çok seni sevdiğimi söylemek isterim. Birlikte geçirdiğimiz zamandan çok zevk duydum çünkü seni –artık öğrendiğin nedenlerden– hiçbir zaman sahip olamadığım oğlumun yerine koymuştum. Sonraları daha az karşılaşır olsak da –ki geriye dönüp baktığımda buna üzülüyorum– yaşamındaki gelişmeleri daima izledim. Ama yaşam böyle bir şey işte, herkes kendi yolunda ilerliyor. Senin yaşamın sana dünyayı dolaştırıp sonra Alman köklerine döndürdü. Başarı merdivenlerini klinik psikiyatr olarak tırmanmana sevindim. Sen her zaman benim aksime bilgisini pratikte uygulamaya koyabilen biriydin."

Otis yeniden kameraya gülümsedi ancak sonra yüzü dondu. Şakaklarını ovdu ve bir an için yönünü kaybetmiş biri izlenimi uyandırdı. Ardından silkindi ve yüzü kararlı bir ifade aldı.

"Konunun dışına mı çıktım?" diye sordu. Sesinde sanki gerçekten yanıt beklermiş gibi bir tını belirmişti. Sonra başını sallayıp sözlerini sürdürdü. "Evet, şimdi asıl konuya geliyorum."

Başını kalırdı, bakışları şimdi ısrarlıydı. "Mark, başına gelenleri elbette duydum ve derinden sarsıldım. Sonrasında kendini bırakmış olman beni daha da sarstı. Her şeyden vazgeçmişsin, bu doğru değil. Yaşadıklarını atlatmak için zamana ihtiyacın olduğunu anlayabiliyorum ama korkarım süreyi aşacak ve tamamen savrulacaksın. Durum böyle, değil mi?"

Otis bir süre sustu ve Mark kendini başını usulca sallarken yakaladı.

"Mark," diye sonra devam etti Profesör, "son görüşmemizden kısa bir süre sonra sana yazdığım mektubu umarım anımsı-

yorsundur. Mektuba araştırma projemle ilgili formu eklemiş, doldurup göndermeni rica etmiştim."

Mark hem de çok iyi anımsıyordu. Formda bir dizi kişisel sorular vardı ve Otis'in bununla ne amaçladığını Mark o günlerde çok merak etmişti.

"Sen bütün soruları yanıtladın ve ben sana yeniden yazıp kafandaki 'Neden' sorusuna bir yanıt vermedim," dedi Otis, bıyık altından gülümseyerek. "Bugüne kadar."

Profesör parmağıyla karşıya doğru işaret etti, sanki kanepenin önündeki sehpayı gösteriyor gibiydi. "Benim tanıdığım nazik Lionel sana bir fincan espresso ikram etmiştir. Ve benim projemin sonucu tam da fincanın yanında duruyor. Bak hadi."

Mark önündeki küçük sehpaya baktı. Gerçekten de üstünde koyu renk, ince bir kutu vardı. Kutu, Mark'ın hâlâ elinde tuttuğu uzaktan kumandadan büyük değildi. Odanın yarı karanlığında Mark kutuyu daha önce fark edememişti.

"Lionel sana çıtlatmıştır," dedi Otis. "Bu küçük kutunun içindeki şey yaşamını değiştirebilir. Bu yüzden gerçekten açıp açmayacağına iyice düşünüp karar vermelisin."

Mark yeniden başını kaldırıp ekrana baktı. Otis kanepenin arkalığına yaslanmıştı, yüzünde beklediğini anlatan bir ifade vardı.

"Veda armağanımı kabul edip etmemek sana kalmış, Mark. Eğer kabul edersen, bu seni etkisi altına alacak ve bunun geri dönüşü olmayacak, bu kadarını açıklayabilirim. Bu nedenle içindekini bilmediğin halde kutuyu geri çevirirsen seni anlayışla karşılayabilirim."

Profesör yeniden gülümsedi ve Mark onun ne kadar bitkin olduğunu yüzünden okudu.

"Videoyu kapat şimdi, Mark," dedi Otis. "Teklifimi sakince düşün, kararın olumsuz olursa sana mesajım burada son eriyor ve sana bundan sonraki yaşamında olabilecek tüm mutlulukları diliyorum. Kararın olumluysa birazdan yeniden görüşeceğiz. Karar senin."

Mark başını hayır anlamında salladı. Sonra uzaktan kumandanın "Durdur" düğmesine bastı ve gözünü kutuya dikti.

Otis bu kutunun içinde ona ne hazırlamış olabilirdi acaba?

Yaşamımı değiştirecek bir şey, diye düşündü Mark. *Peki, eski doktora danışmanım tarafından bu derece yönlendirilmek istiyor muyum? Bir şeyleri değiştirmek aslında benim elimde değil mi?*

Otis'in sözleri odada hâlâ yankılanıyordu sanki.

Bunun geri dönüşü olmayacak, bu kadarını açıklayabilirim.

Karar senin.

27.

"Makarna mı pilav mı?"

Büfeci, müşterisinin yüzüne bakmıyordu. Çok gerekmiyorsa zaten kimse bakmazdı onun yüzüne. Çirkinliğinden insanlar rahatsız oluyorlardı. Gerçi Arsenal logosu taşıyan siperli kasketini her zaman yaptığı gibi yüzüne iyice indirmişti ancak kasket yine de her şeyi örtmüyordu. Bu nedenle Asyalı gencin davranışını yadırgamamıştı. Zaten aynadaki görüntüsüne kendi de dayanamıyordu.

"Makarna. Yanına biraz da tavuk."

"Burada mı yiyeceksiniz yoksa paket mi?"

"Paket."

Tezgâhın arkasındaki delikanlı, müşterisiyle göz göze gelmekten hâlâ kaçınsa da rahatladığı yüzünden okunuyordu. Bir paket servis kartonuna yemekten büyük bir porsiyon doldururken çok acelesi var gibiydi, oysa görünürde başka müşterisi yoktu.

Sonra yanına bir plastik çatal ekleyerek yemeği adama uzattı. Parayı parmak uçlarıyla aldı, sanki kötü bir hastalığın bulaşmasından korkar gibiydi. Belki çiçek hastalığı. Bu hastalık böyle kötü izler bırakırdı çünkü.

"Üstü kalsın."

Delikanlı bir an irkilerek başını kaldırdı ve adama baktı. "Bu on sterlin, bayım."

"Biliyorum."

Adam şimdi büfecinin yüzünde hafif bir gülümseme fark eder gibi olmuştu. Delikanlı sonra başını eğip adama, "Afiyet olsun," dedi.

Birkaç sterlin neler başarabiliyor, diye düşündü adam acı acı gülümseyerek. *Yaralı suratlı bir ucubeyi bile "Bay"a dönüştürüyor.*

Adam yürüyüp uzaklaşırken yemeğini de yemeye başlamıştı. Üstünde kırmızı, büyük bir ejderha baskısı olan beyaz kartona baktı. Ejderhanın altında bir slogan yazılıydı: "Yemeklerimizi bir kez deneyin, tekrar tekrar geleceksiniz."

Hayır, diye düşündü adam. Makarna istediği kadar lezzetli olsun, aynı büfeye asla ikinci kez gitmezdi o. Tıpkı her alışverişini farklı bir marketten yaptığı gibi.

Öyle ya, eski yaşamını eski alışkanlıklarına geri dönmek için noktalamamıştı. O artık Stephen Bridgewater idi ve bu yüzden bundan böyle onun alışkanlıklarını benimseyecekti.

Ancak öncesinde halletmesi gereken işler vardı.

28.

Mark, geniş salonda gergin bir şekilde volta atıyordu. Akıl ermez bir duruma düşmüştü. Otis'in ona bıraktığı mirası gerçekten merak edip etmediğini bilmiyordu. Bir yanıyla merak ediyordu belki ancak öte yandan profesörün sözünü kesinlikle ciddiye alıyordu; eğer o, meseleyi öğrendikten sonra geri dönüş yok diyorsa, kesinlikle yok demekti.

Mark, videoyu yeniden açıp Otis'in bundan sonra söyleyeceklerini öylesine dinlemeyi düşündü. Ama kutuya bakması da aynı yola çıkardı aslında.

Yaşamımı değiştirebilir...

Küçük kutu sehpanın üstünde, fincanın yanında duruyordu. Bu arada espresso soğumuştu. Mark saate bakmamıştı ancak aradan en az yarım saat geçmiş olmalıydı. Somerville bir daha görünmemişti ama üst katta onu düşündüğünden Mark'ın kuşkusu yoktu.

Otis beş videodan söz etmişti. *Acaba ötekilere de mi aynı teklifte bulunmuştur,* diye düşündü Mark.

Büyük olasılıkla.

Onlar neye karar vermişti acaba?

Mark durdu ve kutuya bir kez daha gözlerini dikti.

Otis ona destek vermeyi öneriyordu. Mark'ın umutla beklediği de bu değil miydi? Kendine sahip çıkamadığı için birinin ona yardım etmesini beklemiyor muydu?

Tanja'nın ölümünden sonra psikolojik tedavi görmesi önerilmiş ama o reddetmişti. Hem de onun gibi herkesin gözdesi bir psikiyatr, kendi yöntemlerinin etkisine olan inancını yitirmişti. Acı, dehşet ve korkuları derinlerine işlemişti.

O halde ona olası bir çıkış ve yeni bir şans vadediyorsa kutuyu açmaması için bir neden var mıydı?

Somerville haklıydı, Otis hiçbir şeyi rastlantıya bırakmayan, stratejik düşünen bir adam olmuştu her zaman. Bilim insanlığı iliklerine kadar işlemişti. Ve şimdi Mark'ın önüne bu teklifi getiriyor olması, açıkça Mark'a yardım etmeye kararlı olduğu anlamına geliyordu.

Yine de Mark'ın içinde direnen bir şey vardı. Bu belki de dışarıdan yardım almazsa yoluna devam edemeyeceğini kendine itiraf etmek zorunda olduğu gerçeğiydi. Yardımı kabul etmezse beynindeki geçmişe dair sesler asla susmayacaktı.

Özellikle de o itici, tiz ses.

Hey, Doktor!

"Her şeyin içine edeyim," diye mırıldandı Mark, sonra dönüp kanepeye oturdu ve kutuya uzandı.

Kutu hafifti, kapağı kolayca kalktı. Ancak bir sonraki aşama güç gerektiriyordu.

Mark kapağı kenara bırakıp derin bir soluk aldı. Sonra Otis'in armağanını gördü ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Kutuda ne bulacağını bilmiyordu ama bunu görmeyi beklemediği kesindi.

29.

Sinirle alnını ovaladı. Başının ağrısı cehennem azabına dönmüştü. Sanki beyni şişmişti ve her nabız atışıyla birlikte kafatasına biraz daha bastırıyordu.

Ağrı kesiciler henüz etkisini göstermemişti.

Suçlu, az önce yediği makarnaydı; içindeki glutamik asit oranı çok yüksek olmalıydı. Ya da hâlâ alışamadığı kahveydi suçlu. Ya da Stephen Bridgewater olmaya karar verdiği andan başlayarak yaşadığı aralıksız stres.

Ne var ki içten içe doğruyu biliyordu. Kabullenmek istemiyordu yalnızca.

Erken. Bunun için henüz çok erken!

Kalktı, lavaboya gidip yüzüne soğuk su çarptı. Şakaklarının atması gerçekten de birkaç dakika sonra biraz hafifledi. Hafifleme, işine devam etmesine yetecek kadardı.

Özenle kurulandı, mektubunu tamamlamak üzere yeniden mutfak masasına oturdu. Ancak ellerinin titremesi kontrolünden çıkmıştı ve adam dikkatini toplamakta zorlanıyordu.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bitişikteki yüksek volümlü caz müziği ince duvarlardan odaya doluyordu. Büyük bir grup otuzlu yıllara ait bir parçayı, hatta belki de "Have a Heart"ı çalıyordu. Ya da "Midnight, The Stars and You."

Bu parçaları defalarca dinlemek zorunda kalmıştı. Yaşlı Bayan Livingstone, Ray Noble'a tutkundu ve ağır işiten kulakları büyük bir sorundu.

Ama kadın belki de kiracısının yine hastaneye gittiğini ve evde yalnız olduğunu sanıyordu.

Kadın keşke böyle sanmaya devam etseydi. Çünkü dikkatini Ray Noble ve grup üyelerine verdiğinde burnunu adamın meselelerine sokmuyordu hiç değilse.

Adam gözlerini kapayıp sakinleşmeye çalıştı; ellerinin titremesi biraz hafifleyince son satırları yazıp kalemi kenara bıraktı.

Sonra yazdıklarını bir kez daha okudu ve sona geldiğinde yüzünde memnun bir ifadeyle başını salladı.

Ne yazacağını uzun süre düşünmüştü. Cümleler beyninin içinde tamamen hazır olunca kâğıda dökmeye başlamıştı. Çünkü mektubun *tek seferde* yazıldığı izlenimi uyandırması gerekiyordu.

Bir çırpıda. Öyle derler, değil mi?

Yeniden alnını tuttu, ellerini yumruk yapıp bastırdı.

Lanet olası baş ağrıları!

Evet, "Bir çırpıda" denirdi, öyle denmiyorsa bile umurunda değildi. Önemli olan tek şey, mektubu okuyan kişide satırların sık sık ara vermek zorunda kalmış bir hastanın elinden çıktığı izleniminin uyanmamasıydı. Ne yaptığını bilmeyen aklı karışık birinin elinden...

Mektubu dikkatle katlayıp beyaz bir zarfın içine soktu. Mektup kâğıdına çok para ödemişti, eliyle tarttığında bir ağırlığı vardı.

Zarfı, başka bir zarfla birlikte, önündeki masanın üstünde duran, şapka kutusu büyüklüğündeki bir karton kutuya yerleştirdi. Sonra yerinden doğruldu, eline bir seloteyp makarası alıp kutuyu kapatmaya başladı. Kapakları kapatıp üstüne bandı yapıştırmadan önce içine bir kez daha baktı.

Sonra yeniden oturdu, gözlerini sıkıca kapadı, başından aşağıya buzlu su dökülmüş gibi omurgasından inen ürpertiyi yok saymaya çalıştı.

Kartonun tabanından bomboş ölü gözleriyle yakınırcasına ona bakan baş, asla aklından çıkmayacaktı.

"Her şey için çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Ama başka türlüsü elimden gelmiyor."

30.

Dar kutunun içinde bir saat vardı. İlk bakışta düz siyah deri kayışlı, sıradan bir erkek kol saati gibi duruyordu. Arkası üste çevrilmiş ve ince bir pamuk tabakasının üstüne konmuştu.

Arka kapağının üstüne Mark'ın adı kazınmıştı. Düz ve süssüz harflerle. İthaf yoktu, yalnızca isim yazılıydı.

Mark alnını buruşturup saati kutudan çıkarırken duvardaki apliğin loş ışığında pamuğun içinde parıldayan ince, gümüş bir tornavida fark etti. Saat tamircilerinin kullandıkları bir aletti bu.

Mark saati çevirince şaşkınlığı artmıştı. Saatin zamanı gösteren ön yüzü metal bir plakayla kapatılmış, yanlardan minicik vidalarla tutturulmuştu.

Bu ne anlama geliyordu acaba?

İhtiyar dik kafa bunu size açıklayacaktır, demişti Somerville. Mark bunun üzerine uzaktan kumandayı yeniden eline aldı.

Otis'in bir deri bir kemik kalmış görüntüsü kitaplığın ortasına yerleştirilmiş ekranda yine belirdi. Profesör önce ifadesiz bir yüzle oturmuş, küçük bir su şişesinin kapağını kurcalıyordu. Mark'ın gerçek anlamda dikkatini toplamasını bekler gibiydi.

Sonra gülümsemesiyle birlikte yüzü buruştu.

"Evet, Mark, beni hâlâ izlediğine göre armağanımı kabul etmiş olmalısın." Sesinde derinden hissedilebilen bir zafer tınısı vardı. "Ne kadar sevindiğimi sana anlatamam. Biliyor musun, bu proje fikrinin aklıma geldiği günlerde bunun özellikle senin açından çok önemli olabileceğini hayal edememiştim. O günlerde hastalığımı ve metastazların her yerime yayıldığını henüz öğrenmiştim."

İç geçirerek omuzlarını silkti. "Belirtileri daha önceleri ciddiye alsaydım, belki her şeyin seyri değişirdi ama en zor hastalar dok-

torlardır işte. Bunu en iyi sen bilirsin. Yoksa tedavi olmaya karar verdin mi artık? Eğer seni tanıyorsam bunu yapmamışsındır."

Profesör şişeden bir yudum içti. Elinin titremesi gözden kaçmayacak kadar şiddetliydi. "Sonuçta bu son derece can sıkıcı teşhisle birlikte hepimizin kendimizden uzaklaştırmaya çalıştığımız bir gerçekle yüz yüze kalmıştım," diye devam etti. "Hepimiz günün birinde ölmek üzere doğarız ve çoğu zaman bu son beklenenden erken olur. Ben de bunun üzerine benim için önemli olan beş kişiye birer miras bırakmaya karar verdim. Böylece yeniden sana dönüyoruz. Çünkü kaderin –ya da olanlardan neyi sorumlu tutma yolunu seçiyorsak o– seni bu projenin bir tür gönülsüz ana karakteri haline getirdi."

Otis öksürdü ve yüzünde bir an için yeniden şuurunu kaybetmiş birini andıran o ifade bilirdi. Sanki yalnızca onun duyabildiği bir sese kulak verir gibi başını yan yatırdı ve yine şakaklarını ovmaya başladı. Elindeki şişeden su dökülüyordu şimdi.

Otis bunu fark edince gözü bir an yeleğinde oluşan su lekesine kaydı ve kendine kızdığını anlatan bakışla yüzünü buruşturdu. Sonra özür dilercesine bir el hareketi yaparak yeniden kameraya baktı.

"Bu saatle ilgili söyleyecek çok sözüm olmasına karşın lafı uzatmamam gerekiyor." Sesi güçsüzdü, ağrısının olduğu yüzünden okunuyordu. "Bu bir yaşam saati, Mark. Senin yaşam saatin. Bu dünyada kalan zamanını gösteriyor. Hesaplama, araştırmalarım doğrultusunda, yaşamındaki değişiklikler, ortalama yaşam süresi ve tabii ki senin kişisel bilgilerin dikkate alınarak gerçekleşti. Yaşamınla ilgili onca tarih ve bilgiye bu yüzden ihtiyaç duymuştum."

Profesör öksürdü ve konuşmasını sürdürmeden önce bir yudum su içti. "Öteki kişiler için de geçerli olduğu gibi kalan zamanını öğrenmek isteyip istememekte özgürsün. Henüz gençsin, saatin

üstündeki kapağı sökme isteğine sıklıkla kapılacaksın. Ama bana inan, rakamlar çok ötedeki bir tarihi gösterse bile, insanın bu dünyada kalan olası zamanını öğrenmesi çok sarsıcı olacaktır. Bilinçli olarak olası diyorum çünkü az ya da çok başarılı olmak kaydıyla yaşam süren üstünde etkin olabilir elbette. Sigarayı bırak, daha az alkol tüket, daha sağlıklı beslen ve düzenli yaşamaya çaba göster." Kısa bir kahkaha attı. "Belki böylece birkaç saat, gün, hafta ya da ay daha koparabilirsin. Ama bu saatin asıl meselesinin rakamlar olmadığını fark edeceksin. Bunu görebilirsin, evet rakamların geriye doğru ilerlemesini izleyebilirsin ancak bundan da önemli olan, bu bilgiyi nasıl kullanacağındır. Sence de öyle değil mi?"

Mark yutkundu ve hocasının o an odada yanında olduğu gibi gerçek dışı bir duyguya kapıldı.

"Bu benim sana veda armağanım olsun, Mark," dedi Otis ve öne doğru eğildi. Solgun yüzü şimdi neredeyse bütün ekranı kaplamıştı. "Yaşadığını yeniden fark et artık. Canlı cenaze gibi dolaşmaktan vazgeç. Çünkü sen böyle bir şey olup çıktın. Biliyorum, korku, derin katmanlı, şiddetli bir duygudur. Sinsidir ve hepimizin içinde bize işkence eden kendi şeytanımız yaşar. Ben, yakında ruhsuz bir kılıf olmaktan korkuyorum, seninse bu travmayı hiç aşamamaktan korktuğunu varsayıyorum. Ama sana bir şey, aslında çoktandır bilmen gereken bir şey açıklamak istiyorum, Mark. Korkunun bir evi vardır." Parmağıyla şakağına dokundu. "Burada, yukarıda. Ve burası aynı zamanda onun karşısına dikilebileceğimiz tek yer. Zamanımız kısıtlı, Mark ve bu zamanı korkuyla geçirmemiz savurganlık olur."

Yeniden arkasına yaslanıp iç geçirdi. "Sana bunları şahsen söyleyebilmeyi çok isterdim ancak o gün geldiğinde buna muhtemelen gücüm kalmayacaktı. Şimdiden pek çok şeyi unutmaya başladım. Kendime gitmeden önce iki ay zaman tanıdım ve bu

süreyi sadık, kadim yoldaşıma ayırmak istiyorum. Tahmin edeceğin gibi Lionel'ın işi de kolay değil. Bu yüzden seninle bu yolla vedalaşmak istiyorum şimdi. Elveda, Mark. Korkularınla yüzleş. Zamanın işlediğini asla unutma. O zaman vidaları sökmen hiç gerekmez."

Otis ona bakıp bir kez daha başını salladı, sonra ekran kardı ve Mark odanın loşluğunda ve düşünceler içinde öylece kalakaldı.

Mark bir süre sonra evden çıkıp metroya doğru yürürken saati koluna takmıştı.

Tornavidayı ise sehpanın üstünde bırakmıştı.

31.

George Otis ertesi gün öğleye doğru East Finchley mezarlığında toprağa veriliyordu.

Mark, metronun kuzey hattına binmiş ve Finchley Central'da, yani bir durak erken inmek gibi bir hataya düşmüştü. Böyle olunca kalan yolu yayan gitmiş, yolda birkaç kişiye mezarlığı sormuş ve yarım saat yürüdüğü duygusuna kapıldığı bir sürenin sonunda buz kesmiş parmaklarla büyük şapelin sivri kulesini bulabilmişti.

Mezarlığın girişine gazeteciler yığılmıştı. Ana kapıya giden dar yol sağlı ve sollu olarak özel televizyon kanallarının minibüsleriyle kapanmıştı. Cenazeye katılanların yanı sıra heyecan verici bir şekilde canına kıyan adamın cenaze törenini kaçırmak istemeyenler de koşup gelmişti.

Mark kalabalığın arasına karışmadan önce montunun yakasını kaldırıp yün beresini iyice yüzüne doğru indirdi.

İç içe geçmiş sesler ve öksürmeler arasında bir kadının onun ismini seslendiğini duysa da dönüp kim olduğuna bakmadı. Burada kimseleri tanımıyordu çünkü. Belki yanlış duymuştu ya da kadın başka bir Mark'ı kastetmişti; öyle ya ender rastlanan bir isim taşımıyordu nasılsa.

Otislerin aile mezarının önüne geldiğinde George Otis'i taşıyanlar tabutu çukurun tepesindeki taşıyıcının üstüne koymuşlardı bile.

Otis sıkı bir ateist idi ve bunu gizleme ihtiyacı duymazdı, bu nedenle ölüyü anma ve mezarlık konuşması yapan bir papaz yoktu. Onun yerine profesörün yaşamını ve yaptıklarını bir film şeridi gibi anlatan meslektaşı ve arkadaşı hazır bulunuyordu. Mark'ın aklına bu kutsanmış anma konuşmalarından kaçmak için Güney Pasifik'teki cennetine doğru birkaç saat önce yola çıkan Somerville geldi.

Mark cenaze törenine gelmiş olmaktan memnundu. Geçmişte –belki de gelecekte bunu kim bilebilirdi?– çok şey borçlu olduğu bu adama gösterilen saygıya tanıklık etmek onun için çok önemliydi.

Belki birilerinde başka yaşam saatleri görebilmek düşüncesiyle gizlice çevresine bakındı. Bu özel veda armağanını alan öteki dört kişinin kimler olduğunu çok merak ediyordu. Bunlardan biri mutlaka Somerville idi, ya diğerleri?

Mark konuşmaların ardından George Otis'le açık mezar önünde son bir kez vedalaştıktan sonra başını önüne eğdi ve aç sırtlanlar gibi ana girişte pusuya yatmış olan basın mensuplarından kaçmak için güney kapısına yöneldi.

Derken arkasında hızlı adım sesleri duydu ve yine bir kadın adını seslendi.

"Mark? Mark Behrendt?"

Mark şaşkınlıkla arkasına döndü. Çevre sessizleştiği için ses tanıdık gelmişti. Siyah palto giymiş ince yapılı bir kadın ona doğru geliyordu. Kadın uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, yüzünü geniş bir güneş gözlüğünün arkasına gizlemişti. Sol kolunun alt ucundan mavi bir atel gözüküyordu.

Kadın Mark'ın yanına gelince gözlüğünü çıkarıp merakla ona baktı.

"Merhaba, Mark, tanımadın mı beni?"

Evet, kadının hüzünlü ve ciddi bakışları Mark'ın aklını karıştırsa da bu masmavi gözleri daha önce de görmüştü. Eskiden, hem de çok eskiden. Bu gözler o zamanlar genç bir kıza aitti. Ancak tanınmamaları yine de olanaksızdı.

"Sarah? Sarah Bellingham?"

Sarah rahat bir soluk aldı. "Çok şükür! Beni unuttun diye korkmuştum. Eh, Oxford epeyce gerilerde kaldı, ne dersin?"

"Bana yüz yıl gibi geliyor. Ama hiç değişmemişsin. Bir komplıman olarak yani."

Sarah hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

Mark mahcup bir ifadeyle elini kirli sakallarla kaplı çenesine götürdü. Tıraş olmadığını ancak şimdi fark edebilmişti. Genelde insanların arasına karışmadığı için tıraş olmak ya da berbere gitmek gibi şeyler ona tamamen gereksiz geliyordu. Son dönemlerde dış görüntüsünü önemsememiş olmaktan uzun zamandan beri ilk kez utanmıştı.

"Seni yeniden görmek ne güzel, Sarah," dedi Mark birkaç saniyelik sessizlikten sonra. "Ama Otis'in cenaze töreninde ne arıyorsun ki? Onun derslerine girmezdin sen, yanılıyor muyum?"

Sarah başını hayır anlamında sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. Dudakları seğirdi ve Mark onun gözlerinin ıslandığını görür gibi oldu. Sarah güneş gözlüğünü aceleyle taktı.

"Senin için geldim."

"Benim için mi? Cenaze törenine katılacağımı nereden biliyordun?"

"Otis senin doktora danışmanındı ve o yıllarda senin için anlamı büyüktü," dedi Sarah ve paltosunun cebinden bir mendil çekip çıkardı. "Gazetede ölüm haberini okuduğumda cenaze törenine geleceğinden emindim. Ya da böyle olmasını diledim."

Yalnızca sen değil, diye düşündü Mark. *Somerville de benzeri bir cümle kurmuştu.*

Sarah, Mark'ın yanından biraz uzaklaşıp gözlüğünü bir miktar kaldırdı ve yüzünü mendille hafifçe dokunarak sildi.

Mark ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ama anlayamıyorum," diye başladı. "Benimle neden konuşmak istedin?"

"Seni hazırlıksız yakaladığım için özür dilerim, Mark. Seni telefonla arayacaktım ancak kaldığın oteli bilmiyordum. Ben de şansımı doğrudan burada denedim. Ben... ben..." Mark'ın kolunu tuttu ve Mark onun bütün bedeninin titrediğini hissetti. "Mark, ne yapacağımı bilemediğim için buradayım. Yardımına ihtiyacım var."

"Benim yardımıma mı? Hangi konuda?"

Sarah mezarların arasından uzanan yolu gösterdi. "Biraz yürüyelim mi? Lütfen!"

"Olur."

Yol boyunca yürüyüp nonkonformist şapeline yaklaştılar. Şapelin giriş kapısı üstündeki geniş vitraylara aralık ayının kurşuni renkteki gökyüzü yansımıştı.

Aralarında yeniden sessizlik oldu. Mark, Sarah'ya baktı, Sarah ise söyleyeceği sözcükleri tartarcasına gözlerini yere dikmişti.

"Okuldan sonra birbirimizle teması kaybettiğimiz için üzgünüm," dedi sonra Sarah.

"Benim de seni çoktan aramam gerekirdi."

"İngiltere'de mi yaşıyorsun yine?"

"Hayır, yıllar önce ayrıldım. Bir süredir Almanya'da yaşıyorum."

"Almanya," diye yineledi Sarah ve başını salladı. "Hiç gitmedim oraya. Hackney ya da Oxford'dan tamamen farklı bir yerdir herhalde."

"Evet, kesinlikle öyle."

"O zamanlar seninle iyi vakit geçirirdik, değil mi?"

Mark, Sarah'nın asıl konuya girmekten kaçındığını fark etmişti. Sarah sanki söze neresinden başlayacağını bilemiyor gibiydi. Mark hastanede çalıştığı günlerden bilirdi, hastalar neden geldiklerini açıklamak istemediklerinde havadan sudan konuşurlardı.

"Doğru," dedi Mark, "Birlikte çok şey paylaştık. Nasılsın şimdi? Evlendin mi?"

"Evet... Ya sen?"

"Hayır."

"Birlikte olduğun biri var mı?"

"Artık yok."

Sarah ona geniş güneş gözlüğünün arkasından baktı; sanki Mark'ı anlar gibiydi. Sonra bakışlarını yeniden yola çevirdi.

"Bu arada soyadım artık Bridgewater. Forest Hill'de oturuyoruz."

"Oo!" Mark başını takdirle salladı. "Hackney'le kıyaslanırsa ciddi bir terfi bu."

"Evet, öyle diyebiliriz," dedi Sarah gülümsemeye çalışarak. "Durumumuz iyi. Küçük bir oğlumuz var, Harvey, geçenlerde altı yaşına bastı ve..."

Cümleyi yarıda kesti, aslında söylemek istediğini içinden bir an önce çıkarmak için uğraştığı belliydi.

"Çocukluk yıllarımızı arada sırada anımsadığın oluyor mu?" diye sordu Sarah.

"Bazen evet."

"Bir kasetçaların vardı, anımsıyor musun?"

"Kasetçalar mı? Bende birkaç tane vardı. Hangisini kastediyorsun?"

"İlkini. Basit, plastikten bir şeydi. Bana armağan etmiştin." Sarah yine gülümser gibi oldu. "On iki ya da on üç yaşlarındaydık, yaz tatiliydi. Annemle babam yine tartışıyorlardı. Babam içmiş, bağırıp çağırıyordu ve ben sıklıkla yaptığım gibi size sığınmıştım. Sanırım sen ve ailen hemen bitişiğimizde oturuyor olmasaydınız günün birinde dönmemek üzere evden kaçardım."

Sarah, Mark'a baktı ancak gözündeki gözlük o an içinde olup bitenleri gizliyordu. "Kasetçaları ailen sana doğum gününde almıştı, sizin evin arkasındaki duvarın üstüne oturur, Level 42'yi, Europe'u, The Bangles'ı, A-ha'yı, yani seksenli yıllara özgü grupları dinlerdik."

"Doğru!" Mark bıyık altından güldü. "Alet tam bir pil düşmanıydı. Üç saat müzik dinledik mi yeni pillerin takılması gerekiyordu. Doğru anımsıyorsam, hem de altı adet birden. Bütün harçlığımı pillere yatırırdım."

"Evet. O öğleden sonrasında kasetçalarını bana armağan ettin, anımsadın mı şimdi?"

"Doğru, hatırladım."

Birlikte büyük duvarın üstüne oturup kocaman kulaklığı paylaşmaları Mark'ın gözünün önüne gelmişti. Sarah onların zilini çaldığında ağlıyordu. Ama çılgın Avusturyalı, Almanca ve İngilizce karışımı bozuk diliyle Mozart'ı anlatan bir şarkı söyleyip tavuk gibi gaklayınca Sarah kendini tutamayıp gülmeye başlamıştı.

"Sen, müziğin iyi bir sığınak olduğunu, insanın yaşadıklarına katlanamadığı zamanlarda ona destek verdiğini söylemiştin," dedi Sarah ve yolunu şaşırmış bir çakıl taşını ayağıyla savurdu. Mark bir an için on iki yaşındaki Sarah'yı yeniden karşısında görür gibi olmuştu. "Sen bana çok yardımcı oldun, Mark. Her zaman yanımdaydın. Bir ağabey gibiydin."

"Evet, güzel günler yaşadık."

"Ondan uzak durmamı öğütlediğin Oxford'daki o hödüğü anımsıyor musun peki? Az kalsın tuzağına düşüyordum ama sen onu hemen çözdün. İnsanların gerçek yüzlerini görme konusunda her zaman çok başarılıydın."

"Aman Tanrım, Vincent'tı adı, değil mi?" Mark elinde olmadan sırıttı. "*Vin–cent, onunla kazanamazsın tek sent.* Tanrım, nasıl bir gerizekâlıydı o öyle! Ama hepiniz ona bayılıyordunuz. Sen..."

"Mark, peşime bir akıl hastası düştü! Evimize zorla girip beni tehdit etti. Beni ve oğlumu. Ve... ve kocamı kaçırdığını düşünüyorum. Kaçırdığını ya da... Yok bunu düşünmemeliyim..."

"Sakin ol, sakin ol şimdi." Mark onu usulca omzundan tutup kendine doğru çevirdi. "Derin derin soluk alıp ver, tamam mı?"

Sarah birkaç kez derinden soludu ve Mark onun titremesinin hafiflediğini hissetti.

"Polise anlattın mı bunları?"

"Elbette. Ancak bana yardımcı olamıyorlar."

"Neden peki?"

"Çünkü bu herif tek bir iz bırakmamış ve Stephen'ın başına bir şey geldiğine dair ortada bir belirti yok."

"Anlamadım şimdi. Sen az önce dedin ki..."

"Bana inanmıyorlar, Mark!"

"Polis sana neden inanmasın ki?"

"Stephen iş gezisine çıktı ama kaçırıldığını söylüyorum, bana inanmıyorlar çünkü..." Sarah konuşmasını sürdürebilmek için sakinleşmeye çalıştı. "Çünkü bu lanet olası pislik herif Stephen olduğunu savunuyor. Altında Stephen'ın otomobili, elinde onun cep telefonu var, polisi arayıp her şeyin bir yanlış anlama olduğunu söylemiş. Mark, ne yapacağımı bilemiyorum!"

Sarah başını Mark'ın göğsüne yasladı ve Mark bir an taş kesilmiş gibi öylece kaldı.

Nasıl davranması gerektiğine karar veremeden kollarını Sarah'ya doladı. Bu derin çaresizliği ve acizliği iyi bilirdi. İnsan sanki yüksek bir güç tarafından bir anda derin bir uçuruma itiliyor gibi olurdu.

"İstersen birlikte polise gidelim," diye önerdi Mark. "Onlarla mutlaka bir kez daha konuşmalısın."

Sarah kendini geri çekti, mendilini yeniden cebinden alıp burnunu sildi. "Ne diyeceğim onlara peki?"

"Bana az önce söylediklerinin aynısını."

Sarah başını iki yana salladı. "Hayır, Mark, bir yararı yok bunun. Onlara göre Stephen iş gezisinde ve elimde durumun böyle olmadığını gösterecek kanıtım yok!"

Sarah bunları bağırarak söylemiş, mezarlıkta yakınlarında duran bir grup dönüp onlara bakmıştı.

"Özür dilerim, Mark," dedi Sarah hıçkırarak. "Ne yapacağımı bilemez oldum. Stephen'ın nereye gitmek üzere yola çıktığını bile bilmiyorum. Dün bir de o şerefsiz herif beni telefonla arayıp sanki kocammış gibi konuştu. Stephen'ın cep telefonu elinde olduğuna göre, kocamın nerede olduğunu biliyordur."

"Fidye istedi mi?"

"Hayır, sorun da bu ya zaten! Stephen'ın nerede olduğunu sorduğumda aldırmadı bile. Durmaksızın Stephen'ın kendisi olduğunu savundu."

Mark şaşkın gözlerle Sarah'ya baktı.

"Sarah dinle, sana yardım edebilmeyi çok isterim ama polis bile..."

"Sen psikiyatrsın," diye Mark'ın sözünü kesti Sarah. "Sen bu manyaklardan anlarsın. Böylesine hastalıklı bir beynin içinde neler olup bittiğini bilirsin. İnsanların ruhunu görebilen birisin sen. Üstelik bunu oldum olası bilirdin."

"Hayır, artık öyle değil."

"Ne?"

"Mesleği bıraktım. Bir yıldan fazla oluyor."

Sarah güneş gözlüğünü çıkarıp kızarmış gözlerle Mark'ı süzdü. Bu gözlerin eski komşu kızın gözleriyle hiçbir benzerliği kalmamıştı artık. Şimdi, sinirleri iyice bozulmuş bir kadına aitlerdi.

"Bıraktın demek? Neden, Mark?"

"Başıma çok, hem de çok kötü bir şey geldi," dedi Mark, gözlerini kaçırarak. "Daha doğrusu bana çok yakın olan birinin başına. O zamandan beri korku içindeyim. İnsanlardan korkuyorum. Onların yapabilecekleri şeylerden. Eskiden travma hastalarıyla çalışırken mesafeyi koruyabiliyordum çünkü yaşadıklarına doğrudan maruz değildim. Ancak şimdi durum farklı.

Bu yüzden sana da yardımcı olamam, Sarah. Bir enkazım ben. Kendime bile yardımcı olamıyorum."

Sarah'nın yanaklarından yeniden yaşlar süzülmeye başlamıştı. "Lütfen, Mark. Beni ortada bırakma!"

Mark ceplerini karıştırdı, sonunda naneli şeker paketini bulup ağzına iki şeker attı. Bir içki için şimdi neler vermezdi ki!

Sarah'nın yalvaran bakışlarının hâlâ üstünde olduğunu duyumsadı.

"Sarah, yapamam. Anla beni lütfen..."

Sarah bakışlarını yere indirip başını salladı. "Evet, elbette. Başını ağrıttığım için özür dilerim. Aptalca davrandım."

"Hayır, öyle demek istememiştim." Mark, Sarah'nın koluna dokundu ama o uzaklaştı.

"Sorun değil, Mark."

Ceplerini aradı, eski bir kasa fişi ve bir tükenmez kalem çıkardı. Üstüne bir şeyler yazıp Mark'a uzattı.

"Al, bu cep telefonu numaram ve şu sıralar evinde kaldığım arkadaşımın Stepney'deki evinin adresi. Eğer fikrini değiştirecek olursan..."

"Sarah, kocan yakında dönmezse polise bir kez daha başvur. Bu insanlara güvenebilirsin..."

Sarah onun sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Unutmuş olabilirsin, Mark ama babam da polisti. İnsanlar ona güvenirdi. Gerçek bir dost ve yardımcı gibi."

Sarah tuhaf bir şekilde gülümseyince, Mark'ın beyninde yine geçmişe dair bir fotoğraf belirmişti. Babasının kudurma nöbetinden sonra Behrendtlerin evine sığındığı akşam da böyle gülümsemişti Sarah. Bu çaresiz bir gülümsemeydi, psikolojide "uyumsuz ifade" olarak tanımlanan türden bir durumdu.

"Bu arada kasetçaların hâlâ duruyor," dedi Sarah usulca. "Ama bu kez bana yardım edemiyor ne yazık ki."

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

32.

Bernie, iş arkadaşının yolun karşısından geldiğini gördüğünde, *insan saatini Jamal gibilerine göre saatini ayarlayabilir,* diye düşündü. Vardiya değişimine tam beş dakika kalmıştı.

Geniş omuzlu Jamaikalı, üniformasının mavi ceketini her zaman olduğu gibi henüz iş yolundayken üstüne giymişti; onu gören, Northern Car Park şirketindeki düşük maaşlı işiyle gurur duyduğunu sanırdı.

Bernie, başka bir iş aramanın zamanının geldiğini düşündü yine. Kendinden yaşça büyük arkadaşına benzeyecekti yoksa. Gerçi ayrılma kararını birkaç kez almış ancak değişen hiçbir şey olmamıştı. Ama daha yirmi yıla yakın vakti vardı nasılsa.

Ayağa kalktı ve eşyalarını sırt çantasına tıkıştırdı. Bunlar, bu can sıkıcı meslekte yitip gitmemek için olmazsa olmazları, bir MP3 çalar, bir torba cips, bir şişe diyet kola ve bir kitaptı.

"Kitapsız olmuyor galiba?" diye arkadaşıyla selamlaştı Jamal. Sonra otoparkın cüssesiyle içini tamamen doldurduğu minicik bekçi kulübesinin kapı kasasına dayandı.

"Olmaz tabii, oğlum. Sen de okusan iyi olur," dedi Bernie. "Adam sıkı hikâyeler yazıyor."

"Hangi adam?"

"Canım şu işte."

Bernie montunun fermuarını açıp üstünde genç bir adamın portresinin olduğu siyah tişörtünü gururla gösterdi. Resmin üstünde kan kırmızısı harflerle "Korkunun Ustasından Kork!" yazılıydı.

"Onun yazdıklarını mutlaka okumalısın," dedi Bernie, kitabı Jamal'a uzatarak. "*Kız katili* bayağı sarsıcı bir hikâye. Hem de öyle böyle değil. Herifin biri ateşli kızları kaçırıyor, ellerinden direklere çakıyor, sonra derilerini yüzüyor. Ardından da onlara yapacağını yapıyor. Müthiş diyorum, başka sözüm yok."

Jamal başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim, ben almayayım, oğlum. Ben derileri olan kızları yeğlerim. Hem de çok derileri olsun ve de doğru yerlerinde."

Ellerini içe doğru bükmüş, ortada boşluk bırakarak göğsünün üstüne koymuştu.

Bernie eliyle onu savuşturdu. "Aman, saçmalama. Ne olduğundan haberin yok ki! Adam gerilimin tanrısı, anlıyor musun? İşe bir koyuldu mu durmak bilmiyor. *Kasap*'a bir göz atsan! Akıl hastası kurbanlarının ayak tırnaklarını tel makasıyla ezerek koparıyor, sonra da alıp o insanların..."

"Yeter, tamam mı? Böyle şeylere cidden para mı harcıyorsun?"

"Aman, boş ver!" Bernie eliyle savuşturdu, sonra arkadaşının yanından geçerek dışarı çıktı. "Sen böyle şeylere dayanacak biri değilsin."

"Öyle diyorsan öyledir."

Jamal ağzını yayarak sırıttı ve içine güçlükle sığdığı küçük bekçi kulübesine girdi. Her zaman yanında taşıdığı malzemelerini, plastik kutu içinde iki adet hindili kepekli sandviç, bir portakal ve bir termos *rooibos* çayını minicik masanın üstüne bıraktı. Sonra park etmiş araçların listelendiği klipsli not panosunu alıp Bernie'nin yanına, dışarıya çıktı.

"Ee, sonunda biri gelip şu hurdaya baktı mı?" diye sordu, çenesiyle açık duran bariyeri ve üstünde kırmızı ışıkla ARIZALI yazan bilet otomatını göstererek.

Bernie başını hayır anlamında salladı. "Maalesef."

"Siktir! Usta gelecek dememişler miydi?"

"Evet, ama yılını söylememişlerdi."

"Bak oğlum, bence bu hiç komik değil. Karşıda sıcacık ofis varken, burada her gece kıçımın donmasından bıktım." Jamal, geniş park alanının öbür ucunda yer alan bina kompleksini gösteriyordu. Kapılardan birinin üstünde park alanı işletmecisinin amblemi yer alıyordu. "Buraya bir zincir gereriz, içeri girmek isteyen müşteriler de kornaya basarlar, o kadar. Burada girip çıkanı kontrol etmemizin istenmesi saçmalık. Belki Orta Çağ'da bu işler böyle yürüyordu. Lanet olsun, ofiste hiç değilse televizyon vardı."

"Sana kitabımı ödünç verebilirdim," dedi Bernie pis pis sırıtarak. Ama Jamal oralı olmayıp listedeki yeni kayıtları inceledi ve gözleriyle park alanını taradı. İşini her zamanki gibi çok ciddiye alıyordu. Bernie sabırsızca saate baktı.

"Üf be, kardeşim, evime gitmek istiyorum artık."

"İki ayağımı bir pabuca sokma," diye homurdandı Jamal, başını listeden kaldırmadan. "Nasılsa bekleyenin yok."

"Kıçımı yala be! Donuyorum dedim!"

"Bir saniye bekle." Jamal alnını buruşturdu. "Taksi neden listede yok?"

"Ne taksisi?"

"Şuradaki işte. Kısa süreli park edenler arasında duran."

Bernie gözlerine inanamıyordu. "Onun girdiğini görmedim, yemin ederim."

"Son vardiyamda o taksi orada değildi." Jamal, Bernie'ye hiddetle baktı. "Serseri seni, aracı kaydetmemişsin."

"Jamal, gerçekten, yemin ederim sana..."

"Oğlum, tartışma istemiyorum!" Jamal, Bernie'ye doğru bir adım atıp, onu yukarıdan aşağıya öfkeyle süzdü. "O boktan şeyleri okuyacağına işini adam gibi yap. Senin yüzünden işimden olmaya hiç niyetim yok. Benim bir ailem var, anladın mı?"

"Bu kadar büyütme ama," dedi Bernie, elini sallayarak. "Belki ben tuvaletteyken araç..."

"Kapa çeneni!" Jamal not panosunu delikanlının eline tutuşturdu. "Şimdi doğruca oraya gidip plakayı buraya yazıyorsun. Ücretlendirmeyi bugün öğle öncesinden hesaplıyoruz ve konu kapanıyor. Ama son kez senin kıçını topluyorum, anlaşıldı mı? Bir kez daha böyle şeyler yaparsan, seni yakaladığım gibi, şu gerilimin ustasına kitapları için yeni malzeme çıkarırım, bilmiş ol."

"Jamal, gerçekten, ben..."

"Yeterince açık konuşmadım mı yoksa?"

Bernie başını kaldırıp Jamal'a baktı. "İyi, tamam."

"Hadi, gözden kaybol şimdi!"

Bernie yüzünde bezgin bir ifadeyle ayağını yere vurarak uzaklaştı. Bu kasıntı adam sinirlerini bozuyordu. İnsanın tuvalete ya da biraz ısınmak için ofise gitmeye hakkı olmalıydı. Patron denen pinti, esintili cam kulübeye artık bir radyatör satın alsa her şey çok daha farklı olurdu.

Ayrıca bu taksici kendini ne sanıyordu acaba? Bekçi kulübesi boşsa, biri gelip biletini düzenleyene kadar beklemeyi bilmesi gerekirdi. Çünkü bu bilgiler bariyerin üstündeki tabelada kocaman harflerle yazılıydı. Patronun uzun zamandır tamir ettirmeyi düşündüğü açık bariyerin üstünde...

Bizim buraya bir taksinin park etmesi tuhaf aslında, diye düşündü Bernie plakayı panoya kaydederken. Gerçi eski model siyah Austin'in çok meraklısı vardı ve bu aracı satın alıyordu, ancak bu aracın hâlâ taksi olarak çalıştığı çok belliydi. Ön camdaki çalışma lisansının tarihi yeniydi.

Bernie işini bitirip geri döneceği sırada dikkatini çeken tuhaf bir şey oldu. Bagaj kapağının kilidinin üstünde anahtar bırakılmıştı.

Bernie dişlerinin arasından bir ıslık çalıp çevresine bakındı. Jamal sırtı ona dönük olarak otoparkın girişinde ayakta durmuş, bir cipin sürücüsüyle sohbet ediyordu. Bernie'nin aslında fazla zamanı yoktu ama bagaja göz atsa iyi olurdu. Belki ucuza elden çıkarabileceği bir şeyler bulurdu orada. Sürücü anahtarı aracın üstünde unutacak kadar aptalın biriydi demek. Araç ne de olsa İngiltere Bankası'nın yönetim kurulu otoparkında değil, Brixton'da duruyordu.

Bernie bir kez daha Jamal'a doğru baktı, hâlâ müşteriyle konuşuyordu. Sonra eğilip anahtarı çevirmesiyle birlikte bagaj kapağı hızla havaya kalktı.

33.

Çok yorulmuştu, kendini portatif yatağın üstüne bırakıp gözlerini kapadı. Başı dönüyor, midesi çok bulanıyordu. Akşama doğru baş ağrıları yine şiddetlenmişti, şimdi ise kapalı göz kapaklarının ardında seğiren ışıklı parlak noktalar görüyordu.

Tepesindeki bozuk çatının çelik taşıyıcıları arasından rüzgâr uğulduyordu ve adamın kulağına hangarın öbür ucunda bir borudan sızan damlaların sesi geliyordu. Sancılarını hissetmemek

için dikkatini bu damlamaya vermeye çalıştı. Devam edebilmesi için dinlenmesi gerekiyordu.

Alazlanmış parmak uçları yeniden yanmaya başlamıştı. Şakaklarındaki batmayla kıyaslandığında şiddetli bir acı değildi bu ama bu kasılmalar ve yanmalar yine de rahatsız ediciydi. Gelgelelim yapılması gereken buydu. Şimdiye kadar taşıdığı kimlikten ancak bu yolla sıyrılabilirdi.

Artık atılacak tek bir adım kalmıştı, bunu da başardıktan sonra bir zamanlar kim olduğunu artık kimse bilmeyecekti. Ne var ki bu son adım onun için tehlikeli olabilirdi. Bu yüzden önceden gücünü toplayıp canlanması önemliydi.

Damla seslerini dinlerken derin bir uykuya daldı ve hiç düş görmedi.

Yatağın yanındaki kartonun içinde gözleri olmayan bir kafa vardı. Kartonun üstüne düzgün harflerle bir ad yazmıştı:

SARAH BRIDGEWATER

34.

"Lütfen bir saniye bekleyin, bayım," dedi Jamal cipin içinde oturan adama. "Arkadaşım listeyi birazdan getirecek."

"Umarım," dedi cipin direksiyonundaki adam ve Rolex marka saatini gösterdi. "Burada sonsuza kadar bekleyemem. *Randevularım* var."

"Tabii, bayım, anlıyorum."

Jamal sabırsız bir ifadeyle çevresine bakınıp Bernie'yi aradı. Sonra alnını buruşturdu. Tanrı aşkına, bu çocuk ne yapıyordu orada öyle?

Bernie'nin taksinin bagajını açtığını ve sanki üstüne bir şey atlamış gibi tiz bir çığlıkla geri çekildiğini gördü. Delikanlı sonra kaskatı halde öylece durup öğürmeye ve kusmaya başlamıştı.

Jamal korku içinde, "Hey!" diye seslenip Bernie'ye doğru koşmaya başladı. O sırada cipin sürücüsü arkasından sinirli sinirli söyleniyordu.

Jamal, Bernie'nin yanına vardığında burnuna önce keskin kusmuk kokusu geldi. Ama daha ağır başka bir koku vardı, kapağı açık bagajdan yayılıyordu sanki.

"Bernie! Tanrım..."

Delikanlı sendeleyerek ona doğru ilerledi.

"Kusura bakma," dedi Bernie kesik kesik soluyarak. "Ama bu kadarı bana bile fazla..."

Jamal ondan uzaklaştı. Bernie baştan aşağıya kusmuk içindeydi. Göğsünün üstünden sindirimi yarım kalmış cipslerle dolu kahverengi bir sıvı akıyordu. *Kork* sözcüğü dışında tişörtünün üstündeki baskıdan geriye bir şey kalmamıştı.

"Aslında tek amacım..." diyebildi Bernie. "Anahtar üstündeydi ve..."

Sonra silkindi ve sustu.

35.

Mark öğleden sonrasını Hackney'de uzun bir gezinti yaparak geçirmiş, çocukluğuna ve gençliğine dair yerlere uğramıştı. Bunları yaparken Somerville'i düşünmüştü. Profesör haklıydı, Londra değişmişti.

Eskiden oturdukları semtin pek çok köşesini tanıyamamıştı. Sokağın sonundaki oyun parkı, orada ikamet edenlere ayrılmış bir park alanına dönüşmüştü. Berber dükkânı çok uzun zamandan beri boş olmalıydı çünkü KİRALIK afişinin asıldığı vitrinler toz içindeydi.

Onun hemen yanındaki kasap da yoktu artık. Annesiyle babası o dükkândan her yıl Noel hindilerini alırlardı. Dükkânın kapısına pek açıklama barındırmayan bir ithalat ihracat firmasının tabelası asılmıştı. Heinrich Behrendt'in bazı pazar günleri ailesini öğle yemeğine götürdüğü restoranın adı artık Art Cafe olmuştu. Girişin yanında duran ayaklı panoda geleneksel İngiliz rostosu yerine ev yapımı soya etli *chili*'nin tanıtımı yapılıyordu. Sözüm ona Vestfalya usulü dana kızartmasına benzediği için Mark'ın babası İngiliz rostosunu çok severdi.

Mark en sonunda ailesiyle yaşadıkları evin önünde uzunca bir süre durmuştu; derken tombul ve kel bir adam içeriden çıkıp onu kuşkuyla süzmüştü. Mark'ın gözünün içine bakarak eşofman üstünün kollarını sıvamış ve dövmeli kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Adam ağzını yayıp Londra şivesiyle, "Bön bön bakacak ne var burada?" diye sormuş, Mark da yanıt vermeden yoluna devam etmişti. Nasılsa göreceğini görmüştü. Ve bir kez daha anlamıştı: Dün tarih olmuştu, yalnızca şimdi ve şu an vardı çünkü geleceğe giden yol oradan geçiyordu.

Mark kentte dolaşırken Sarah'yı aklından çıkaramamıştı. Sarah'nın yardım talebini ve kendi tepkisini unutamıyordu. Birisinin acil bir ricasını ilk kez geri çevirmişti. Ancak başka türlüsü elinden gelmemişti. O artık kimseye –Sarah'ya bile– yardım edemezdi. Eskinin Mark Behrendt'i, ortak gençliklerinden kalan izler kadar tarih olmuştu şimdi. Mark şimdiki haliyle başkala-

rına her koşulda yük olurdu. Sarah'ya ne kadar acırsa acısın, durum değişmezdi.

Kampüse dönerken sonunda daha fazla dayanamayıp alkollü içkiler satan bir dükkânın önünde durdu. Bir şişe cin satın aldı; içsel boşluğuna bu yolla karşı koymanın çok büyük bir hata olduğunu biliyordu. Sonra eşyalarını toplamak üzere yurda gidip odasına çıktı.

Yatağın üstüne oturdu, şişenin vidalı kapağını çevirerek açtı ve diş fırçalamak için kullanılan bardağı ağzına kadar cinle doldurdu. Bardağı ağzına götürürken eli titriyordu. Ancak tuhaf bir yanıp sönme fark edince durdu. Bardağı şaşkınlıkla elinden bıraktı. Derken bileğinde yeniden bir parıltı meydana geldi.

Yaşam saatinin metal plakası tavandaki ışığı yansıtıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Mark bardağa ve şişeye gözlerini dikerek.

Bir süre öylece oturup ne hale geldiğini düşündü. Kendini Sarah'ya anlatırken "enkaz" kelimesini kullanmıştı ve lanet olsun ki abartmamıştı. Batağa düşmesi artık çok yakındı.

Ne kariyer ama!

Şişeyi ve bardağı kaptığı gibi banyoya gitti ve cini gidere boşalttı. Arkasından duş başlığıyla su tutarken elleri hâlâ titriyor, boğazı yanıyor, midesi kasılıyordu. Buna karşın kendini açıkça daha iyi hissediyordu.

Yatağın üstüne uzandı, yaşadığı yoksunluk belirtisinden dolayı uyuyabileceğini pek sanmıyordu. Ancak ışığı söndürmesiyle birlikte uykuya geçmeye başlamıştı bile. Çarşaf gibi bir gölün üstünde karanlıkta yitip giden bir sal gibiydi.

Kararlılığımın ödülü, diye düşündü ve uyudu.

Derin bir uykuya dalmıştı, hiç düş görmedi, derken odasının kapısı usulca açıldı.

36.

Mark yerinden sıçradı ve uzun saçlı bir kadının siluetini gördü. Odanın karanlığında daha fazlasını seçemiyordu. Kadın yaklaştı ancak yürürken dengesini korumakta zorlanıyordu. Kadının sırtının tuhaf bir şekilde çarpık olduğunu şimdi fark edebilmişti.

Mark onunla konuşmak, gecenin ortasında onun odasında ne aradığını sormak istedi, gelgelelim kadın iki elini kaldırarak Mark'a sessiz olmasını işaret etti.

Kadın yatağın yanına gelmiş, avludan gelen turuncu ışık yüzüne vurmuştu.

Mark kadının kim olduğunu fark edince kalbi yerinden çıkacakmış gibi attı. Karşısında Tanja duruyordu. Korkunç bir şekilde deforme olmuştu. İri iri açtığı gözlerinde yaşama dair hiçbir şey kalmamıştı. Gözlerindeki bulanık duman perdesi, iki damla yaş olup şişmiş, kurşuni renkteki yanaklarından süzüldü.

Tanja ağzını açınca tellerin birbirine yapıştığı saç tutamı, üstünde siyah kanın kuruyup kabuk bağladığı çenesinden kurtuldu.

Kendinden neden nefret ediyorsun, diye sordu Tanja, uçurumdan yukarıya doğru seslenirmiş gibi bir iniltiyle.

Mark ürperdi ama aynı zamanda rahatlamıştı. Bir düştü bu, anlamıştı. Korkunç bir düş ama yine de düştü işte.

Bunu fark etmek bile Tanja'nın görüntüsü karşısında ruhunu saran dehşetini hafifletememişti. Tanja'nın deforme olmuş cesedini görmeye dayanamıyordu. O güne kadarki kâbuslarına Tanja'nın ölüm anı musallat olmuştu ancak şimdi gözünün önüne asla getirmek istemediği şeyi, Tanja'nın sonrasında geldiği durumu görüyordu.

Mark, cansız gözleriyle ona dik dik bakmayı sürdüren ürkütücü siluete, "Git artık," diye fısıldadı. "Lütfen git. Bırak uyanayım."

Kadın yeniden, *kendinden neden nefret ediyorsun,* diye sordu ancak Tanja'nın sesi değildi bu. Gözle görülebilen her şeyin çok derinlerinde yaşayan bir varlığa aitti. Mark'ın bu ve benzeri korkunç düşlerde kendini ifade etmeye çalışan bilinçaltının sesiydi. Mark yine de Tanja'nın bedenindeki çürümenin kokusunu gerçek anlamda aldığına inandı. Kötü koku, birlikte geçirdikleri o son akşam rüzgârın ona taşıdığı Tanja'nın parfümünün kokusuyla karışmıştı.

Tanja ona dağılmış kolunu uzattı, sanki onu tutuyor gibiydi. Mark, Tanja'nın kırılan köprücük kemiğinin sararmış sivri parçasını gördü; kemik, avlunun ışığında kadının omzundan fırlamış gibi duruyordu.

Mark uyanabilmek için kendini sağdan sola attı ancak başaramadı. Onun yerine Tanja'nın buz gibi parmaklarının terden sırılsıklam olmuş göğsüne dokunduğunu duyumsadı. Tanja, onun deli gibi atan kalbine doğru uzanıyordu...

O kadına yardım edersen kendine de etmiş olacaksın, diye Mark'a fısıldadı Tanja.

Derken Mark ayılıp kendine geldi.

37.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken yattığı yerden doğrulup oturdu. Ayaklarını yere indirdi ve gözlerini pencere demirlerinin ayaklarının dibinde yarattığı gölgeye dikti.

Mark soluk almakta zorlanıyordu. Oda dar ve boğucuydu. Kendini tutsak gibi duyumsadı.

Ama sonra kendini kandırdığını fark etti. O an olabilecek en büyük salonda bulunsa bile kendini yine tutsak gibi hissede-

cekti çünkü onun asıl hapishanesi içinde ve çok derinlerdeydi. Görüntüsünü artık anımsamadığı esrarengiz sürücü ya da ona benzer hayaletler ve Tanja onu sık sık yokluyorlardı. Ayrıca kimden geldiğini bilmediği, ona, "Hey, Doktor!" diye seslenen o tiz ses de peşini bırakmıyor, düşlerinde ve anılarında yankılanıp duruyordu.

Çıkmalıyım buradan, yoksa boğulacağım!

Telaşla giyindi, spor çantasını kaptığı gibi odayı terk etti. Yurdun duvarları inceydi ve ses geçiriyordu. Koridorda ilerlerken kapılardan birinin ardında şiddetli bir horlama, bir diğerinde bir çiftin inlemelerini duydu.

Genç sesler bunlar, diye düşündü. *Genç bir adamla genç bir kadın. Horlayan adam da olsa olsa yirmili yaşların ortalarındadır.*

Bu düşüncenin doğru olma olasılığı yüksekti, burası sonuçta bir öğrenci yurduydu. Ama Mark bunu bilmiyor olsa bile genç insanların seslerini ayırt edebilirdi, bu konuda her türlü iddiaya girerdi. Ancak o tiz ve cırtlak ses için durum farklıydı.

Hey, Doktor!

Mark bu düşünceden sıyrılıp ıssız orta avluya geçti. Rüzgâr yüzüne soğuk soğuk vurdu. Mark üstleri kapatılmış, içleri atıştırmalıklarla dolu iki otomatın altına sığındı.

Tanja'nın düşündeki hali, *kendinden neden nefret ediyorsun,* diye sormuştu ona. Bunun yanıtı şuydu: Mark kendini onun ölümünden sorumlu tutuyordu. Hiç değilse kısmen.

Tanja'yı koruyamamıştı. En önemli anda yanında olamamıştı.

Kendini gözden çıkarıp içkiye vererek cezalandırıyordu Mark. Tanja'nın ölümüyle birlikte yataktan çıkmaz olmuş, yaşamdan elini eteğini çekmişti. Başlarda arkadaşları, meslektaşları ve ahbapları onunla ilgilenmişlerdi. Onun için kaygılanmış, yardım

önerisinde bulunmuşlardı. Ancak Mark herkesi geri çevirmişti ve bir gün gelmiş artık kimseler uğramaz olmuştu.

Mark sonunda hastanedeki işini kaybetmişti. Birikimleri de tükenip kirasını ödeyemez duruma geldiğinde ev sahibi onu evden çıkarmıştı.

Mark bütün bunlardan zerre kadar etkilenmemişti. Çok ağır bir depresyon geçiriyordu. Yazları cayır cayır yanan, kışları buz gibi soğuk olan küçük bir çatı dairesine taşınmıştı. Paraya ihtiyacı olduğunda bir gece kulübünde geçici DJ'lik yapıyor ya da eski bir sinemada film oynatıyordu.

Müzik ve sinema az da olsa hâlâ zevk alabildiği şeylerdi. Her iki işte de kendini dünyadan soyutlayabiliyordu. Projeksiyon odasına girdiğinde ve mikser masasının başına geçtiğinde kimseyle konuşması gerekmiyordu.

Sosyal izolasyonu yalnızca depresyonu nedeniyle değil, kimseye ve hiçbir şeye güvenmediği için seçtiğinin bilincindeydi. Kulağa istediği kadar paranoyakça gelsin, o aracı herkes kullanıyor olabilirdi ancak seslenilen kişi kendisiydi, Mark'ın bundan kuşkusu yoktu. Mark seslenen kişiyi çıkaramamış olsa da, "Hey, Doktor!" nidası kulağa uyarı gibi gelmemişti. Birazdan olacakların küstah bir habercisiydi daha çok.

Mark bütün ceplerinde naneli şeker arandı. O sırada Sarah'nın telefon numarasının yazılı olduğu kâğıt yere düştü. Mark kâğıdı yerden alıp düzeltti ve aslında kendine ait olan Tanja'nın sözlerini anımsadı.

O kadına yardım edersen kendine de etmiş olacaksın.

Hafif bir hışırtı duyup başını kaldırdı. Avlunun karşı tarafında kalan çimenliğe baktı ve gözlerine inanamadı. Bir çöp sepetinin yanında, üç yavrusuyla birlikte dişi bir tilki duruyor ve onu gözetliyordu.

Mark "kentli tilkiler"den söz edildiğini sıklıkla duymuştu; bunlar Trafalgar Meydanı'nın güvercinleri gibi sözüm ona Londra'nın parçası olup çıkmıştı. Ancak onları kendi gözleriyle görmek yine de gerçeküstü gibiydi.

Tilkilerin dördü de gözlerini çekinmeden Mark'a dikmişti. Anne tilkinin kahverengi gözleri, *ne bakıyorsun öyle,* diye sorar gibiydi. *Artık biz de burada yaşıyoruz. Siz insanlar bizim bölgelerimizi işgal ettiniz, o halde biz de buraları sizinle paylaşıyoruz. Ayrıca korkmuyoruz da artık çünkü başka türlü hayatta kalamayız.*

Tilki sonra yavrularıyla birlikte avludan geçip kapıya doğru yürüdü ve parmaklıkların arasından atladı. Çok geçmeden hayvanların dördü de çekip gitmişti.

Mark onların ardından bakakaldı. *Korkunun bir evi vardır,* demişti Otis ve Mark korkularıyla yüzleşmenin zamanının çoktan geldiğini kabul etti. Hayatta kalmak istiyorsa şimdiki zamana geri dönmeliydi. İnsanlardan kaçmayı sürdürmenin hata olduğunu kavrayabilmesi için yaşam saatinde hangi rakamların döndüğünün bir önemi yoktu. Ona ihtiyaç vardı, şimdi, hemen. Bu bir şanstı ve bu şansı yakalamak onun elindeydi.

Cep telefonunu çıkarıp Sarah'yı aradı.

4. BÖLÜM

SAVUNMASIZ

38.

Adam bir elinde kahve bardağı öteki elinde kirli çamaşırlarla dolu torbayla Mr. Yu's Supreme Launderette'e girerken saatler sabahın yedi buçuğunu henüz geçmişti. Sabahları müşterilerin yoğun olabileceğini düşünmüştü, böyle bir durumda başka bir çamaşırhane arayacaktı. Oysa içeride genç bir kadın vardı yalnızca; karşısındaki kocaman pencereli makinede çamaşırları dönerken salonun ortasındaki tahta banka oturmuş kitap okuyordu.

Adam içeri girerken kadın başını kaldırıp baktı. Yirmili yaşların sonlarında olmalıydı ama öylesine şişmandı ki yaşını tahmin etmek oldukça zordu. Boyunsuz kafası iri bedeniyle doğrudan birleşmişti ve leylak rengi eşofman üstünün altına sanki birkaç adet can simidi sokmuş gibi duruyordu. Kadının yüzü sivilcelerle kaplıydı. Saçları öylesine ince telli ve seyrekti ki altındaki beyaz kafa derisinin parladığı görülüyordu.

Kadın tek kelimeyle çirkindi. Tıpkı adam gibi. Ama güzel gözleri vardı, parlak, mavi ve dikkatliydiler. Ama kadın bakışlarını hemen adamdan çevirdi. Adam buna alışkındı.

Adam elindeki kahve bardağını bıraktı, çamaşırlarını makineye doldurdu ve deterjan gözüne çamaşır tozu, ağartıcı ve kabartma tozundan oluşan bir karışım boşalttı. Hiçbir şeyi yere dökmemek için işini çok dikkatli yapıyordu. Bunun nedeni yanan parmak uçlarının hareketlerini kısıtlamasıydı.

Makineye parayı atarken de zorlandı. Paraları doğru dürüst hissedemediği için birini yere düşürdü. Dokunma duyusunu yeniden kazanması biraz daha zaman alacaktı.

O da banka oturdu ve çantasında bir şey aramaya başlayan kadının ondan bir miktar uzaklaşmasına hiç şaşırmadı.

"Günaydın," dedi adam olanları hissetmemiş gibi ve kahve bardağını kadına doğru tutup havaya kaldırdı. "Adım Stephen. Karşıdaki Henry's'in kahvesini şiddetle öneririm. Starbucks'ın kahvesinden açık ara daha iyi. Kahve sever misiniz?"

Ancak kadın onun sohbet girişimine aldırmadı. Ceketinin cebinden kulaklığını çıkarıp kulağına taktı ama yüzünün tombulluğu nedeniyle sanki kulaklıkları doğrudan başının içine itmiş gibi göründü. Sonra MP3 çalarını çalıştırdı ve dikkatini yeniden kitabına verdi.

Adam, kitabın kapağındaki kesik parmağa bakıp başlığı okudu. *Kasabın kan davası.*

"Kitap güzel mi?" diye sordu adam sesini yükselterek ancak yanıt alamadı. "Sanırım bana göre değil," diye devam etti. "Yaşamın kendisi yeterince zalim zaten."

Kadın onu yan gözle şöyle bir süzüp alnını buruşturdu. Adam bu haliyle basık ve buruşuk yüzlü *pug* cinsi köpekleri andırıyordu. Pantolon paçalarının kısalığı ve ayağına açıkça bir numara küçük gelen Bugatti ayakkabıları kadının muhtemelen aklını karıştırmıştı.

Kadın sonra oturduğu yerde yeniden kayıp adamdan uzaklaştı. Biraz daha uğraşırsa banktan yere düşecekti.

Üzücü, diye düşündü adam. Oysa biraz sohbet etmek hoşuna gidecekti. Yeni kimliğini kadının üstünde sınamak, inandırıcı olup olmadığını görmek istemişti. Kadının onu ısrarla yok sayması canını sıkmıştı.

Çirkinliğin, ondan uzak durulmasının ve gizlice süzülmenin insanda nasıl bir duygu yarattığını en iyi sen bilmelisin oysa, diye içinden geçirdi sonra.

Demek ki görüntülerinden utandıkları ya da belki kendilerinden nefret ettikleri için çirkin insanlar da birbirlerinden kaçıyorlardı. Tıpkı onun da Stephen Bridgewater kimliğine bürünmeden önce böyle biri olduğu için kendinden nefret etmesi gibi.

"Ne yapalım, öyle olsun."

Adam omuzlarını kuvvetlice silkti ve montunun iç cebinden bir gazete çekip çıkardı.

Az önce gazete bayiinde seçimini *Sun* gazetesinden yana yapmıştı çünkü o olay hakkında en ayrıntılı haberi –adamın bulunmuş olması koşuluyla elbette– olsa olsa en yüksek tiraja sahip bu bulvar gazetesi verirdi.

Chelsea'nin Arsenal'i 2-1 yendiğini, başbakanın Avrupa Birliği'nden çıkmayı düşündüğünü, Britney Spears'ın artık sutyensiz dolaştığını, bir üniversite öğrencisinin uyuşturucu etkisi altında dekanın yüzünü tırmaladığını yazan haber başlıklarını hızla geçti.

Sonunda aradığını buldu ve bir an soluğu kesilir gibi oldu. *Kulağa hiç hoş gelmiyor.*

Manşet şöyleydi: PARK ALANINDA ESRARENGİZ KEŞİF. Altında OTOPARK BEKÇİSİ KAÇIRILMIŞ BİR ADAM BULDU, yazıyordu.

Tamam, onu buldular demek, diye düşündü adam, sonra gözlerini taksinin fotoğrafına dikti. Otoparkta tek başına gibi duran otomobilin çevresini polisler sarmıştı.

Sonra haberi okumaya başladı; kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

23 yaşındaki otopark bekçisi Bernard Norris, önceki akşam Brixton'daki Northern Car Park Ltd.'ye ait alanda kontrol turuna çıktığı sırada hayatının korkusunu yaşadı. Otoparka izinsiz olarak

bırakılmış bir taksinin bagaj bölümünde ağzı tıkaçla doldurulup bantla bağlanmış bir adam buldu. Adamın araçta büyük olasılıkla birkaç gün alıkonulmuş olduğu bildiriliyor.

Bekçi, "İçerisi bir arıtma tesisi gibi kokuyordu," diye konuştu, "ama ne yapılması gerektiğini hemen kavradım."

Polis yetkililerinden alınan bilgiye göre, araçtaki kişi yirmi altı yaşında Sundridgeli bir taksi şoförü. Bulunduğunda vücudu aşırı derecede susuz kaldığı için yoğun bakıma alındı. Tedaviyi sürdüren doktorun ifadesine göre taksi şoförü hayati tehlikeyi atlattı. Ancak kanında aşırı miktarda uyuşturucu ilaca, ayrıca vücudunda elektroşok cihazına maruz kaldığını gösteren izlere rastlandığını ifade ediliyor.

Olayın ardında yatan nedenlerle ilgili henüz bir bilgi bulunmuyor.

Adam gazeteyi elinden bırakıp rahat bir soluk aldı.

Kimin yaptığını bilmiyorlardı.

Bu iyiydi.

Üstelik taksi şoförü hayattaydı ve kurtulacaktı.

Bu, daha da iyiydi.

Adama zarar vermek istememişti. Ama bu kaçınılmaz olmuştu. Çünkü Stephen'a ulaşmak için taksiye ihtiyacı vardı. Şoför belli bir süreyi kendi dışkısının içinde geçirmek zorunda kalmıştı; evet buna üzülmüştü. Ama ölseydi sarsılacaktı.

Böylece keyfi kaçmamıştı adamın. Her şey yolunda gidiyordu ve yakında Sarah'ya armağanının ikinci bölümünü ulaştıracaktı. Belki Sarah armağanı kendi bulurdu?

Çamaşırları hazır oluncaya kadarki zamanı geçirebilmek için, sansasyonel bir üslupla sunulmuş öteki güncel haberleri okudu. Konular yıldız adaylarının memelerini büyütmeleri, ünlülerin

dramatik boşanma hikâyeleri ve çocuk sahibi olma istekleri, sıska mankenlerin acınası itirafları ve elbette spordu.

Evet, dünyayı ilgilendiren şeyler bunlar işte, diye düşündü adam. *İnsanlar yaşamlarındaki boşlukları bunlarla dolduruyorlar. Başkalarının özel hikâyeleriyle. Gün geliyor kendi yaşamlarının hiç yaşanmadan bittiğini fark ediyorlar. Kendi yaşamlarının değerini bilmiyorlar. Ama ben bunu artık değiştirebilirim.*

Derken bir ara düşüncelerinden sıyrıldı ve şişman kadının gitmiş olduğunu şaşkınlıkla gördü. Gidişini hiç fark etmemişti.

Kadının yerinde şimdi sakalları birbirine karışmış yaşlı bir adam oturmuş, onun gibi *Sun*'a dalmıştı. Adam hem okuyor hem ağzını yayarak sırıtıyordu. Demek ki birinci sayfadaki kız yalnızca onun dikkatini çekmemişti.

"Hey, *Scarface*[11]," dedi adam ve fotoğrafı gösterdi. "Ne memeler ama, değil mi? Böylesini ikimiz de yatağa atamayız."

Scarface mi?

Bu, ona dokunmuştu.

"Adım Stephen," dedi sert bir sesle. "Stephen! Anladınız mı beni?"

Yanındaki adamın buruşuk yüzündeki sırıtma bir anda kaybolmuştu.

"Tabii, yahu," dedi adam süklüm püklüm ve kendini savunurcasına elini kaldırdı. "Yani demek istedim ki, özür dilerim, Stephen." Sonra çamaşır makinelerini gösterdi. "Şuradaki... şunlar sizin çamaşırlarınız mı? Bitmiş. Haber vereyim dedim..."

Yaşlı adamın gözlerindeki korkuyu görünce adamın içinden zafer duygusuyla gülmek geldi ama kendini tuttu. Adamı sindirmiş olmak hoşuna gitmişti. Oysa tek yaptığı yeni adını söylemekti.

---

11 Al Pacino'nun rol aldığı, 1983 yapımlı Amerikan filmi. Türkiye'de *Yaralı Yüz* adıyla gösterime girdi. (ç. n.)

Özgüveni yerine gelmişti şimdi.

"Evliyim," dedi gururla. "Mutlu bir evliliğim var. Dünyanın en iyi eşine sahibim. Şahane bir de oğlum var, günün birinde büyük adam olacak. Yani meme fotoğraflarını benden uzak tut, ihtiyar."

Yaşlı adam başını salladı ve sert bir şekilde yutkundu. Bu, şahane bir duyguydu.

Sonra adam yerinden kalktı, çamaşırlarını makineden çıkarıp ışığa tuttu.

Tertemiz olmuş, diye geçirdi içinden. Kabartma tozu ve ağartıcıyla ilgili ipucunu bekârlar için hazırlanmış bir internet sitesinden almış ve sonuçtan çok memnun kalmıştı. Gerçi pantolonunun ve kazağının rengi biraz açılmış, kahverengiler bej olmuştu ama kan izlerinden eser kalmamıştı.

Çok güzel!

Yaşlı adamın yüzüne bakmadan çıkıp gitti.

Çamaşırlarını doldurduğu torbayı iki sokak ötedeki eski giysi konteynerine attı. Sonra ıslık çalarak uzaklaştı.

Bu ne de güzel bir gün böyle, diye düşündü.

Her şey plana uygun olarak yürüyordu.

39.

"Gelmene çok sevindim!"

Sarah, Mark'ı kapıda sarılarak karşıladı. Mark ağladığını fark edinceye kadar da bırakmadı. Sarah, oğlunun anlamaması için usulca ağlıyordu. Mark onu kollarında tutup sakinleşmesini bekledi.

Adının Gwen olduğunu öğrendiği Sarah'nın arkadaşının açık mutfağında bir süre sonra karşı karşıya otururlarken, *Sarah kötü görünüyor*, diye düşündü Mark. Buzdolabının üstünde Sarah'yı yine aynı mutfakta Gwen'le birlikte bir kutlama sırasında gösteren bir fotoğraf asılıydı. Mark'ın düşüncelerini doğrularcasına Sarah bu fotoğrafta hayat dolu bir ifadeyle gülümseyerek fotoğrafı çeken kişiye kadehini kaldırmıştı. Oysa şimdi yanakları çökmüş, gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. Bunlar, evindeki o olaydan beri Sarah'nın yemekten içmekten kesildiğinin ve gözüne uyku girmediğinin işaretleriydi.

"Bugün kayıp ihbarında bulundum," dedi Sarah, Mark'ın fincanına çay doldururken.

"Polis yabancıyla ilgili olarak ne diyor peki?"

Sarah'nın yüzünde şimdi çaresiz bir ifade belirmişti. "İki gün önce söylediklerinin aynısını. Stephen'ın otomobilini arayacaklarmış. Ayrıca benim ifadem dışında kocamın kaçırıldığına dair hiçbir bulgu yokmuş. Şimdiki koşullara göre olay en fazla haneye tecavüzmüş. Bana nasıl yardım edebileceklerini bilmiyorlar, Mark. Hiç değilse bu defa bana inandıklarından bile emin değilim. Olanları kanıtlayamıyorum. Stephen'ın benden kaçtığını düşünüyorlarmış gibi geliyor bana. 'Sigara almaya' gitti yani."

Sarah acı bir kahkaha atarak kırık kolunu masanın üstüne koydu ve atelin hemen altında kalan bir yeri sertçe kaşıdı. "Tek avuntum Harvey'nin kendini toparlamış olması. Gerçi bir şeylerin yolunda olmadığını biliyor ama gülmeye, Diana'yla yeniden oynamaya başladı."

Mark, salona doğru baktı; Harvey, Gwen ve onun kızının yanında koltukta oturuyordu. Üçü birlikte kek pişirmişlerdi ve evin içinde hâlâ yoğun bir hamur, yaban mersini ve çikolata kokusu vardı. O sırada televizyondaki bir çizgi filmi izliyorlardı.

Müzikten, *Tom ve Jerry* tarzı çılgın bir takibin sürdüğü anlaşılıyordu.

Mark, eskiden çalıştığı çocukları anımsadı. Annelerini, babalarını, kardeşlerini savaşta ya da kazalarda feci şekilde yitirmiş ve sonrasında sanki hiçbir şey olmamış gibi başka çocuklarla gülüp oynayan çocuklardı bunlar. *Bastırmanın gücü,* diye düşündü Mark. Bastırmak önceleri ilaç gibiydi. Adım adım gerçeğe dokunmadan önce bilinçaltının dehşetin üstesinden gelmesini sağlıyordu.

Sarah onu düşüncelerinden kopardı.

"Mark, sözünü dinleyip polise başvurdum. Ancak yapabileceğimiz başka şeyler de olmalı. Bir fikrin var mı?"

Mark ona uzun uzun baktı. Gerçekten de yolda epeyce düşünmüştü.

"Şöyle ki," diye söze başladı Mark, "ilk hareket noktamız, bu adamın sizden ne istediğini bulmaya çalışmak olabilir." Duraksadı, sonra devam etti. "Fidye talebinde bulunmadığına ve kocanla ilgili sorularını duymazdan geldiğine göre, adamın farklı bir gerekçesi olmalı. Adamın bir ruhsal bozukluğu olduğunu varsaymakta muhtemelen haklısın. Hele ki adam kendini kasten öyle göstermeyip gerçekten Stephen sanıyorsa."

"Hayır, Mark, adam rol yapmıyordu. Adam hasta. Onu görmeliydin!" Onu anımsamak bile Sarah'ya ürpermesi için yetmişti. "Beni perişan eden de bu zaten. Çünkü akıl hastalarının ne yapacakları önceden kestirilemez. Yoksa yanılıyor muyum?"

Mark'ın yüzünde kararsız bir ifade belirdi. "Hem evet hem hayır. Kişinin bir başkası olduğunu savunmasının ardında genelde başka bir neden yatar. Adam İsa ya da George Clooney olduğunu diretmiyor ne de olsa. Senin kocanım, diyor ve bu,

durumu çok özel kılıyor. Neden Stephen Bridgewater kimliğini seçmiş acaba?"

"Ne düşünüyorsun? Sence bunu neden yapıyor?"

"Bilmiyorum Sarah, ama bir nedeni olmalı. Bütün sanrılar akılla açıklanamaz elbette ancak bazen mantıklı bağlantılar kurulabiliyor. Adamın neden sizi seçtiğini bulabilirsek belki gerekçesini de çözebiliriz."

"O zaman herifin aklından geçirdiklerini, neler planladığını anlayacağını mı düşünüyorsun?"

Mark çay fincanına dalgın dalgın baktı. "Sana umut vermek istemem ancak bu mümkün olabilir. Seni telefonla bir kez aradığına göre, seninle iletişimini sürdürme olasılığı yüksek. Hele ki kendini kocanın yerine koyuyorsa. O zaman buna hazırlıklı olmalıyız. Belki bağlantıya geçebilirim onunla, kim bilir..."

"O halde ne öneriyorsun? Ne yapmalıyız?"

Mark çayından bir yudum alıp düşündü. Bir olasılık vardı, ne var ki bununla Sarah'dan çok şey istemiş olurdu.

Sarah ona kuşkuyla baktı. "Konuş benimle, Mark. Bir fikrin var, değil mi?"

"Yani, evet var ama..."

"Hadi söyle artık."

"O gece olanları bana bir kez daha tüm ayrıntılarıyla anlatmalısın. Bunu yerinde yaparsan daha iyi olur, o zaman ayrıntıları çok daha iyi anımsarsın. Bu senin için kolay olmayacaktır. Ne dersin, başarabilir misin yine de?"

Sarah yerinden kalktı. Gözleri, Mark'ın kendinden çok iyi tanıdığı o harekete geçme isteğiyle parlıyordu. Bu, bir şey yapma ihtiyacıydı; oturup beklemeye mahkûm olmaktansa herhangi bir şey yapsa yeterdi.

"Zaman kaybetmeyelim," dedi Sarah. Sonra arkadaşına döndü. "Gwen, otomobilini alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Gwen, arkadaşına yüreklendirici bir ifadeyle gülümseyerek.

O sırada televizyonda Wile E. Coyote'un, Roadrunner'ı kovaladığı anlaşılıyordu çünkü Roadrunner peşine düşüp de her zaman olduğu gibi ona yetişemeyenlerle "mip mip" diye alay ediyordu.

Çocuklar bunu eğlenceli buluyordu ama Mark içinden yabancının da ona ve Sarah'ya aynısını yapamaması için dua etti.

40.

Mark, Bridgewaterların evine girdiğinde içini huzursuzluk kaplamıştı. Bu, Mark'ın ilk olarak açıklayamadığı bir duyguydu çünkü evin onun üstünde yarattığı etkiyle hiç örtüşmüyordu. Evin sıra dışı yapı tarzı Mark'ın hoşuna gitmişti. İç kısmın ustaca bir proje sayesinde dışarıdan göründüğünden daha geniş olmasına şaşırmıştı. Duvarları açık renge boyanmış yüksek tavanlı odaları ve ev sahibinin sadeliği sevdiğini kanıtlayan zevkli döşeme tarzını da çok beğenmişti.

Ancak yine de adını koyamadığı tuhaf bir sezgi ruhunu sıkıştırdı. Haneye tecavüz eden yabancı gittikten sonra ardında bir şey bırakmıştı adeta; her odayı kokusuz bir gaz gibi dolduran kaygı verici, bir tür mevcut olma durumuydu bu. Bir şey vardı bu evde. Yalnızca Sarah ile değil –bu düşünce önce saçma gelse bile– onunla da ilgili bir şeydi bu.

Mark, bu tuhaf izlenimin kaynağını düşünürken, hissettiklerinin sorumlusunun ev değil, kendisi olduğunu kavrayıverdi.

Sıkıntısının nedeni Sarah'yla kurduğu empatiydi. Birisi bir anda Sarah'nın yaşamına zorla girmiş ve kadının özgüvenini yerle bir etmişti. Mark da aynı şeyleri yaşamıştı. O da Sarah'nın şimdi yaptığı gibi başına bu acıyı açan kişiyi yakalamak ve özgüveninin hiç değilse bir kısmını geri kazanmak için başlarda tıpkı Sarah gibi saplantılı bir şekilde ipuçları aramıştı. Sürücünün kim olduğunu bilmemek onu tüketmişti. Adam, Tanja'yı çok mu geç fark etmişti, yoksa hainice planlayarak mı ona çarpmıştı? Mark madem Tanja'yı geri getiremiyordu, hiç değilse bunu bilmek istiyor, hatta kendini buna zorunlu hissediyordu.

Olayın nasıl ve neden meydana geldiğini bulsa içine düştüğü yeni koşullarla belki daha kolay baş edecekti. Ya da böyle olmasını umut etmişti. Çünkü bir acının nedenini anlayabilmek – bu neden ne kadar hatalı görünürse görünsün– onu atlatmanın ilk adımıydı.

Aklına soru üstüne soru geliyordu ancak hiçbirinin yanıtı yoktu.

Sonra gün gelmiş, Mark gizleme ihtiyacı duymadan çevresindeki insanlara kuşkuyla bakmaya başlamıştı. İnsanların seslerine, daha doğrusu ona güvenilmez gelen her şeye dikkat eder olmuştu. Hatta gizlice garajlara girmiş, aralarında tartışma geçmiş iş arkadaşlarının otomobillerinin kaza izleri taşıyıp taşımadığını incelemişti. Ama imkânsızın peşindeydi. Kazayı yapan aracın markasını bile anımsamıyordu, hele renginden –açık mıydı, gri ya da beyaz mıydı– hiç haberi yoktu.

Gerçeği bulmak için gösterdiği bütün çabaların sonuçsuz kaldığını sonunda kabul etmekten başka çare bulamamıştı. Bu süreçte cehennem azabı çekmişti. Önce sorularına yanıt aramaktan vazgeçmiş, derken kendini gözden çıkarmıştı.

Sarah, evine zorla giren esrarengiz kişiyle karşılaşması sırasında önemli bir rol oynamış olan odaları ona gezdirirken benzeri

duyguları yaşıyor olmalıydı. Mark'la birlikte adama dair bir iz bulabilme umuduna kendini kaptırıp altüst olmuştu. Mutfağına giren yabancının kimliğine dair en ufak bir ipucu verebilecek ve bundan da önemlisi Stephen'a ne olduğunu ortaya çıkaracak bir şey peşindeydi Sarah.

Çünkü Mark'tan farklı olarak onun hâlâ umudu vardı.

41.

Evi dolaştıktan sonra Sarah kendini mutfaktaki sandalyelerden birine bırakıp gözlerinde bitkin bir ifadeyle yüzünü ovdu. Rengi solmuş, alnını boncuk boncuk terler kaplamıştı ve bütün bedeni titriyordu. O esrarengiz karşılaşmayı Mark'a bütün ayrıntılarına kadar aktarabilmek için son gücünü kullandığı her halinden belliydi.

"Gözlerimi ne zaman kapasam karşımda Stephen'ı görüyorum," diye fısıldayıp gözlerini boşluğa dikti. "Çok zor durumda oluyor ve bağırarak bir şeyler söylüyor. Ama sözcükleri duyamıyorum. Yalnızca yüzünü görüyorum. Korku içinde. Sonra kayboluyor ve nereye gittiğini bilmiyorum. Ah Mark, yaşıyor olmasını nasıl umut ediyorum, bir bilsen!"

Mark yanıt vermedi. Sarah'nın içinde olup bitenleri çok iyi biliyordu.

Sonsuzmuş gibi gelen kısa bir süre aralarında sessizlik oldu. Mark kapının kasasına yaslanmış, Sarah'nın ona anlattıklarını gözünün önünden film şeridi gibi geçiriyordu.

Harvey'nin bahçe manzaralı odasını.

Dallarının çıkardığı sesler kemikli parmaklarmış gibi duyulan evin dibindeki ağacı.

Yatak odasını ve Sarah'nın yardım getirmek için atladığı pencereyi.

Merdiveni ve holü.

Üstüne Stephen'ın paltosunun üstüne konulduğu bavulunun durduğu yeri.

Yabancının, Stephen'ın her zaman yaptığı gibi anahtar destesini bıraktığı holdeki konsolu.

Mark şimdi mutfakta çevresine bakındı. Sarah, yaralı suratlı adamla burada karşılaşmıştı. Adam sözüm ona yol boyunca düşündüğü sandviçi hazırlamak için buzdolabının önünde durmuştu.

Mark, adamın bunu neden söylemiş olabileceğini düşündü. Sarah'nın yanına doğru gittiği sırada neden buzdolabındaki mortadellayı düşlediğini savunmuştu?

Tehdit gibi bir şeydi bu. Bu sözlerle, *evet, seni tanıyorum,* demek istemişti. Seni *tanıyorum ama sen beni tanımıyorsun. Bu da bana güç kazandırıyor.*

Masanın üstündeki geniş cam vazonun içindeki o çiçek demeti hâlâ oradaydı. Mark bunun üzerinde durulması gereken bir işaret olup olmadığını düşündü.

Demet özenle derlenmişti, marketlerde ya da benzincilerde satılan ucuz çiçeklerden değildi.

Hayır, diye içinden geçirdi Mark, *bu demete epeyce para ödenmiş olmalı.*

Vazonun yanında Harvey'ye gelen PlayStation kutusu duruyordu. Bu da pahalı bir armağandı.

Ama Mark'ın aklını daha çok karıştıran bir şey daha vardı. Evyenin içinde duran tabak ve tabağın üstündeki bıçak onu rahatsız etmişti.

Mark mutfak tezgâhına doğru dalgın dalgın ilerledi, duvardaki dolaptan bir bardak alıp musluk suyuyla doldurdu. Sonra bardağı Sarah'ya uzattı.

"Al, rengin kül gibi olmuş. Kan dolaşımının hızlanması için içmelisin."

Sarah uzanıp bardağı aldı; Mark'a bakan gözlerinde umut vardı.

"Ee? Ne düşünüyorsun?"

Mark saçlarını karıştırıp tezgâhın üstündeki ahşap bıçak muhafazasına baktı. Yeri, çocukların erişemeyeceği şekilde ve yetişkinlerin göz hizasına göre ayarlanmıştı.

Muhafazadaki bıçakların arasında eksik yoktu, Mark'ın aklını karıştıran tam da buydu işte.

Mark uzmanlık eğitimini alırken hocalarından biri, iyi bir psikiyatristin en önemli alet edevatının yalnızca kapsamlı bir ruhbilimi bilgisi olmadığını, hatta doğru teşhis koyabilmek için öncelikle iyi gözlem yetisi gerektiğini söylemişti. *Çünkü ilk edindiğimiz yüzeysel izlenimin çoğunlukla bizi yanıltmasına izin veririz,* diye bir açıklama getirmişti hocası. *Oysa önemli olan, yüzeyi oluşturan çok sayıdaki küçük ayrıntıdır.*

Mark gözlem yetisini yıllarca bu doğrultuda geliştirmişti. Şimdi küçük ayrıntıları tek tek incelediğinde ortaya bambaşka bir fotoğraf çıkıyordu.

Bir tarafta bıçakların eksiksiz olduğu muhafaza, öte yanda evyenin içindeki tabak vardı. Tabağın üstünde ise yabancının kullandığı bıçak duruyordu. Ayrıca bir de çiçeklerle dolu geniş cam vazo vardı.

Mark bunları düşündükçe, bu gözlemlerin ona ne anlatmak istediğini kavrıyordu. Derken içindeki sıkıntı öylesine arttı ki bir örümcek ordusunun sırtında dolaştığı duygusuna kapıldı.

"Bak ne soracağım," diye konuşmaya başladı Mark, "o adamın arkasından buraları topladın mı?"

Sarah ona şaşkınlıkla baktı. "Yani pencereden attığım yatakları ve nevresimleri..."

"Hayır, ben mutfakta diyorum."

"Mutfakta mı? Hayır. Neden?"

"Şu tabakla bıçak peki?"

Sarah evyeye doğru baktı ama başını sonra hızla çevirdi. "Onlar... onları oraya o koydu."

"Yani o herif şu masaya oturdu sonra da kullandıklarını topladı mı diyorsun?"

Sarah başını salladı.

"Peki senin çiçek vazolarının yeri neresidir?"

"Çiçek vazolarımın mı?" Sarah başını bitkin bir ifadeyle iki yana salladı. "Nereye varmak istediğini anlayamıyorum. Vazolar holdeki gömme dolabın içinde durur."

"Tamam," dedi Mark. Artık anlamaya başlamıştı. "Yeniden bıçağa dönelim. Bir özelliği var mıdır o bıçağın?"

"Bıçağın mı? Mark, amacı ne bu soruların?"

"Birazdan söyleyeceğim ama önce bana yanıt ver."

"Yani Stephen'la biz o bıçağı sık kullanırız. Daha doğrusu her zaman diyebilirim. Özel bir Japon çeliğinden yapılmış, çok iyi keser. Stephen getirmişti, yanında bir de *chukanabe* vardı."

"Ne vardı?"

"Bir tür Japon tavası gibi bir şey. Stephen'ın müşterilerinden birinin armağanıydı. Adam Osakalı bir aşçıymış, Cambridge'e yerleşmiş. Nereye varmak istediğini artık söyleyecek misin?"

Mark gözünü bıçaktan ayıramıyordu. "Bunun yaklaşık ne zaman olduğunu anımsayabiliyor musun?"

"Armağanın Stephen'a ne zaman verildiğini mi diyorsun?"

"Evet."

Sarah alnını buruşturdu, düşünüyordu. "Geçen sene olmalı. Ya da bir önceki. Üstünden epeyce zaman geçti."

Mark şimdi bıçak muhafazasına doğru baktı. "Bu özel bıçağı nereye koyarsınız peki?"

Sarah tezgâhın altındaki çekmeceyi gösterdi. "Buraya. Harvey ulaşamasın diye en arkaya. Gerçekten çok keskindir."

"O akşam da her zaman olduğu gibi çekmecede miydi?"

"Evet, kesinlikle. Mark, bunların ne anlama geldiğini söyle ama artık!"

Mark bir sandalye çekip Sarah'nın yanına oturdu.

"Şöyle," dedi ve derin bir soluk aldı, "bana anlattıklarını iyice düşündüm. Adamın evinize girdiğinde Stephen'ın ritüellerine özenle uyduğundan söz ettin. Sevdiğiniz İtalyan restoranından ve bir yıl önce kapandığından haberi olduğunu söyledin. Adam buzdolabınızda nelerin olduğunu biliyordu, ayrıca şurada duran bıçaklardan birini değil, Stephen'la ikinizin kullanmayı yeğlediğiniz Japon bıçağını aldı. Bıçağın yerini de biliyordu. Senin çiçek vazolarını nerede sakladığını da biliyordu."

Sarah ona gözlerini iri iri açarak baktı. Şimdi anlıyordu artık.

"Lanet olsun! Bunu benim bulmam gerekirdi!"

Mark mutfağın geniş penceresinden bahçeye baktı. Biraz ötede açık garaja giden yol uzanıyordu.

"Adam sizi gözetlemiş olmalı," dedi Mark. "Hem de uzun bir süre. En az bir yıl ama ben daha uzun olduğunu sanıyorum. Çünkü restorandan da haberi vardı."

Sarah sağlam elinin yumruğunu öyle bir sıktı ki parmak eklemleri beyazladı. "Aman Tanrım ve biz bunu hiç fark etmedik!"

Mark ona ısrarla baktı. "Belki de etmişsinizdir."

"Hayır, inan bana."

"Sen yine de bir düşün. Size tuhaf gelen bazı olaylar oldu mu? Sıra dışı ama yine de önemsiz görünen şeyler?"

Sarah bir süre düşündükten sonra iç geçirip başını hayır anlamında salladı. "Gerçekten böyle bir şey anımsamıyorum. Ben de Stephen da bahçemizde birinin dolandığı izlenimine kapılsaydık, derhal harekete geçerdik. Hayır, Mark. İzlendiğim duygusuna ilk kez herifin evimize çıkageldiği o gece kapılmıştım. O da Harvey ısrarla bahçede birini gördüğünü söylediği için."

Mark hole doğru baktı ve dalgın bir ifadeyle başını salladı.

Harvey'nin birini görmesi belki de ilk kez değildi, diye Mark'ın beyninde bir ışık yandı. *Çünkü vazolar holdeki dolabın içinde duruyor. Ve orada pencere yok!*

Ansızın yerinden kalkıp kapıya gitti. Çömelip yeniden çevresine bakındı.

Şimdi gece olsaydı, ben de küçük bir çocuk olsaydım ve uykulu gözlerle kapıdan içeri girseydim...

"Sarah, sen Harvey'nin gördüğü kâbustan söz etmiştin. Harvey burada, mutfakta büyük bir siyah köpek olduğunu savunmuştu. Harvey sonrasında koşarak sizin yatak odanıza mı çıkmıştı?"

Sarah duraksadı, sonra başını salladı. "Evet, neden?"

"Peki buraya baktınız mı?"

"Stephen aşağıya inmişti."

"Hemen mi?"

"Hayır, önce Harvey'yle konuştuk. Aklı başından gitmişti çünkü çocuğun. Sonuçta bir düştü ama."

"Harvey köpeği tam olarak nerede gördüğünü size anlattı mı?"

Sarah ona çaresiz gözlerle baktı. "Hayır, ama biz de sormadık. Senin oturduğun şu sandalyede oturmamak için bir süre direndi. Yoksa senin tahminin..."

Mark zemindeki noktaya konuşmadan baktı. Alnını ovuşturdu, sonra doğruldu.

"Hadi, Mark, konuş artık! Yoksa Harvey'nin gördüğü düş değil miydi sence?"

Mark yine saçlarını karıştırdı. "Yani yanılıyor da olabilirim, ne var ki..."

Sarah başını usulca yana doğru çevirip orada sanki tehlikeli bir şey pusuya yatmış gibi baktı. "Yoksa sen... köpeğin o adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer düş değilse, Harvey orada ne görmüş olabilir diye kavramaya çalışıyorum" dedi Mark, gözünü sandalyeden ayırmadan. "Gördüğü kesinlikle köpek değilmiş. Ama dört ayak üstüne çökmüş bir adam görmüştü belki de? Harvey adamı hazırlıksız yakalamış, o da evden kaçmaya zaman bulamamış olabilir. Adam ya masanın altına saklanmaya çalışmışsa? Çünkü bu mutfakta saklanmaya uygun tek yer orası. Ama Harvey onu yine de görmüş. Çocuk böyle bir sahneye hazırlıklı değilmiş, üstelik uykuluymuş. Çömelmiş adamı karanlıkta büyük, siyah bir köpek gibi algılamış olabilir." Mark'ın yüzünde kuşku vardı. "İlle de böyle olmuş olması gerekmez ancak..."

"Aman Tanrım!" Sarah ansızın irkilip yerinden fırladı.

"Ne oldu?"

Sarah'nın benzi kül gibi olmuştu. Gözlerini iri iri açıp masaya dikmişti. "Mark, haklı olabilirsin. Tanrım, evet... Ev anahtarım! Zamanlar örtüşüyor."

"Ne olmuştu anahtarına?"

"Birkaç hafta önce, Harvey'nin o düşü gördüğü günlerdeydi. Anahtarlarım yok olmuştu, alışverişe çıktığımda bir yerde düşürdüğümü sanıyordum, derken birkaç gün sonra buldum. Evdeki açık garajın önündeki çimlerin arasındaydı. Gerçi orada duran

anahtarı Stephen ya da ben neden daha önce görmedik diye şaşırmıştım çünkü o noktadan sürekli geçiyorduk ve çimler yeni biçilmişti, kısaydı. Ama anahtarımı bulduğuma sevindiğim için bu düşüncenin üstünde durmamıştım. Hele kilidi değiştirmeyi aklımdan bile geçirmemiştim."

Sarah konuşmaya devam edebilmek için yutkundu. "Belki de anahtarımı kaybetmemiştim? Herif anahtarı markette çantamdan aşırmış olabilir. Çantamı her zaman alışveriş arabasına bırakırım. İnsanın gözü her an alışveriş arabasında olmayabiliyor. Stephen beni bu konuda her zaman uyarmıştır... Ya da anahtarımı gerçekten bir yerde düşürdüm ve bu akıl hastası... onu alıp..."

Sarah gözünü masadan ayırmadan geriye doğru birkaç adım attı.

"Düşündükçe fena oluyorum," diye fısıldadı sonra. "Harvey'ye inanmadık. Kötü bir düş gördüğünü düşündük. Bu herif daha o zamandan evimize girmişse... ve biz yukarıda uyuyorduk. Ya Harvey'ye bir şey..."

Sarah elini ağzına bastırdı ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

42.

Otobüsten inerken buz gibi esen rüzgârda üşüdü. İnsanın içine işleyen acı bir soğuk vardı. Gideceği yer duraktan epeyce uzak olduğu için aslında yürümek yerine taksiye binmeyi yeğlerdi. Ancak polis yaralı yüzlü adamı aramaya başladıysa eğer, bu bir hata olurdu.

Gerçi henüz bu aşamaya gelindiğini sanmıyordu, aksi halde basın Stephen Bridgewater olayından söz ederdi. Ama adam yine de işini sağlama almak istedi.

Bu nedenle bu yol için kendi giysilerini giymişti, bu perişan semtte göze batmak istemiyordu. Palto ve takım elbise yerine üstünde dizleri aşınmış gri kot, yakasını kaldırdığı bir hırka ve kaba saba ayakkabılar vardı, başına da Arsenal logolu kasketini takmıştı.

Eskimiş ayakkabılar, ayağını sıkan Stephen'ın Bugatti'lerinden çok daha rahattı ama adam kendini bunların içinde rahat hissetmiyordu. Çünkü bunların hepsi, aslında geride bıraktığı başka bir yaşama aitti.

Yan yana dizili boz rengi apartmanlardan oluşan sosyal konutlara doğru ilerlerken, *sabır,* diye uyardı kendini. *Sabır.* Yakında hedefine ulaşmış olacaktı!

Tel örgülerin arkasında basketbol oynayan bir grup gencin yanından geçti. Delikanlılardan biri onu görünce yere çakılmış gibi öylece kaldı ve parmağıyla onu gösterdi.

"Siktir! Amma etkileyici be! Millet, baksanıza şuraya! Zombinin biri dolanıp duruyor!"

Öteki çocuklar koşup geldiler ve çitin arkasından adama verip veriştirdiler.

"Hey, zombi! Mezarlık bu yönde değil! Vantilatörle öpüştün herhalde, tipi kayık herif! Ne çirkinsin lan sen öyle!"

Adam onlara aldırmadı. Çocuklar, herkesin düşündüğünü dile getiriyorlardı, hepsi buydu.

Aradığı apartmanın önüne geldiğinde soğuktan uyuşan parmaklarını hissetmiyordu artık. Asansör çalışmadığı için altıncı kata merdivenlerden çıkmak zorunda kaldı. Merdiven duvarları

yazılarla doldurulmuştu, basamaklar izmaritten geçilmiyordu ve binanın her yeri bira, duman ve yemek kokuyordu.

Yukarıya ulaştığında bir süre dinlenme ihtiyacı duydu. Baş ağrıları yine başlamıştı; zonklamalar yerinden çıkacakmış gibi atan kalbiyle adeta yarışıyor ve adam soluk almakta zorlanıyordu.

Durdu, kendine gelmeyi beklerken koridorda göz gezdirdi. Kapılardan birine plastik bir çelenk asılmıştı. Üzerindeki yanıp sönen İYİ NOELLER yazısıyla tuhaf duruyordu ve ortama hiç uymamıştı.

Sağ tarafındaki daireden bir adamın haykırmalarını duydu. Bir başka daireden otomobil yarışlarında çıkan motor gümbürtüleri, bir başka yerden de rap müziği sesi geliyordu.

Böyle bir yerde oturmak istemezdi o.

Biraz kendine gelip soluk almaya başlayınca koridoru yürüyüp kapılardaki isimleri okudu. Koridorun sonunda altmış dokuz numaralı dairenin önünde durdu, boş yere bir zil aradı, sonra kapıya vurdu.

Kapının arkasında ona doğru yaklaşan sesten birinin ayaklarını sürüyerek geldiğini anladı. Kapıdaki güvenlik zincirinin yuvasına oturtulduğunu duydu, sonra kapı biraz aralandı ve çelimsiz bir kadın onu kuşkuyla süzmeye başladı.

"Evet, ne var?"

Adam kadının ancak yirmili yaşların ortasında olduğunu biliyordu zaten ancak kısık sigara tiryakisi sesi ve yıpranmış yüz hatlarıyla yaşlı bir kadın gibi duruyordu. Yüzü kemikliydi, buruşuk ve pürüzlü cildini kalın bir makyaj tabakası bile gizleyememişti. Gözlerinde donuk ve umursamaz bir ifade vardı.

Adam sanki güler yüzle karşılanmışçasına kadına başını sallayıp güldü. "Merhaba, Simon'la görüşecektim."

Kadın onu bur kez daha tepeden tırnağa süzdü. "Yok burada."

"Olmaz olur mu, burada elbette."

Kadın sarma sigaradan bir nefes çekip dumanı adamın yüzüne üfledi. "Yaa? Kim demiş onu?"

Adam ağzını daha da yayarak gülümsedi. "Ben diyorum. Simon bugün izinli. Böyle günlerde hep evde olur. Sizin yanınızda."

"Ne yapalım yani?"

"Kendisiyle görüşmek istiyorum."

"Bas git!"

Kadın kapıyı kapatmak istediği sırada adam elini kapıya doğru bastırıp kapanmasını önledi. Bunun için büyük bir güç harcaması gerekmemişti. Kadının elli kiloyu aşmadığı her halinden belliydi.

"Lütfen, Bethany, çok önemli. Ona deyin ki..."

"Seni tanımıyorum." Kadın izmaritini kapı aralığından dışarıya doğru fırlattı ama izmarit yine de içeride kaldı. "Hadi bakalım, siktir git, anlaşıldı mı?"

Derken kadının arkasında ayak sesleri duyuldu. "Hey, Beth, neler oluyor?" diye bir adam sordu.

Kadın sese doğru döndü. "Acayip bir yaratık gelmiş, seni istiyor."

"Tamam, tatlım, odana git sen, ben hallederim."

Kadın kapıdaki adama bir kez daha küçümseyerek baktı, sonra da kayboldu. Hemen ardından sarı rastaları olan, kaslı bir genç adam göründü. Adama şaşkınlıkla bakmaya başladı. "Hey, John! Burada ne arıyorsun?"

"Merhaba, Simon, konuşabilir miyiz?"

"Elbette, abiciğim. Ne oldu? Sen aslında..."

"Girebilir miyim?"

"Gir bakalım."

Simon kapının zincirini geriye doğru itti, koridoru bakışlarıyla taradı, sonra adamı içeri aldı. Dairenin dar ve uzun holü merdiven boşluğuyla benzer durumdaydı. Buranın duvarları da yazılarla kaplıydı; tek fark, Simon'ın bu karalamaları Bob Marley, Che Guevara, Torino Kefeni[12] ve Kurt Cobain posterleriyle örtmeye çalışmış olmasıydı.

"John, abiciğim, gerçekten çok şaşırdım şimdi. Beni nasıl buldun?"

"En geleneksel yöntemle. Telefon rehberinde kayıtlısın."

"Gerçekten mi? Bunu değiştirmeliyim. Ee, ne istiyorsun benden?"

"Senden bir iyilik isteyeceğim."

"İyilik mi? Nasıl bir iyilik?"

"Hastanedeki dosyam lazım bana."

"Ne?" Simon göğsünü kaşıyıp adama şaşkınlıkla baktı. "John, ben bu iş için yanlış adresim. Bu konuyu Doktor Stone'la görüşmelisin. En iyisi bir randevu al. Uzun zamandır uğramadın zaten."

"Hayır, Simon, olmaz. Hastanede benimle ilgili ne varsa hepsine ihtiyacım var ve bunun için sana geldim."

"Hepsine mi? Ne demek bu?"

"Bütün evraklarım demek. Bunları benim için toplayabilirsin."

Simon başını şiddetle iki yana sallayıp yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti. "Bu olmaz! Olanaksız, ben..."

"Ayrıca hastane kayıtlarındaki bana ait bilgileri de sileceksin," diye Simon'ın sözünü kesti adam. "Bunu yapabilecek durumda olduğunu biliyorum."

---

12 Torino Kefeni, sakallı bir adamın önden ve arkadan siluetini gösteren, İsa'nın çarmıhtan indirildikten sonra sarıldığı savunulan keten kumaş. Halen Torino Katedrali'nde muhafaza edilmektedir. (ç. n.)

Simon ona kararlı bir ifadeyle bakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "John, kafana yazman için yeniden söylüyorum: Ben bunu yapamam! Yakalanırsam işimden olurum. Hem bunu neden istiyorsun ki?"

"Bu iyiliğin yüklü bir karşılığı olacak, Simon." Adam kolunu kaldırıp havada gezdirdi. "Buraya şöyle bir baktığımda o para işine yarayacaktır diye düşünüyorum."

"Evet, yarayabilir. Ama istediğini yine de yapmam. Çok tehlikeli. Beni kovarlarsa bir daha hiçbir yer almaz beni. Bunun bilincindesin, değil mi?"

"Elbette."

"Hem bütün bunlar ne demek oluyor? Bu boktan işi neden benden istiyorsun?"

"Çünkü seninle her zaman iyi anlaşmışızdır."

"İyi anlaşıyoruz diye kendimi tehlikeye atamam."

"Hadi ama." Simon'a anlamlı bir ifadeyle bakıp gülümsedi. "Tehlikeye atılmayı seversin ama sen."

Genç adamın gözleri iri iri açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Söz veriyorum, bu, bundan sonra da aramızdaki küçük bir sır olarak kalacak. Dostlar arasındaki bir sır diyelim."

Simon'ın gözleri ateş saçıyordu şimdi. "Neden söz ettiğini anlamadım, abiciğim ama bence gitsen iyi olacak."

"Tamam, giderim o zaman." Adam kapıya yöneldi ama açmadı. Yeniden Simon'a döndü. "Şey diyecektim, Bethany'nin methadonla arası nasıl? Artık bıraktı mı yoksa yine nüksetti mi?"

Simon ona doğru bir adım atıp önünde dikildi. "Lanet olsun, John, ne söylemeye çalışıyorsun bana?"

"O halde şöyle diyelim: Hasta bakıcı olarak gelirinin yüksek olduğu söylenemez ve ben de vereceğim parayla sana yardımcı

olabilirim diye düşünüyorum. İnsan kız kardeşini senin gibi severse, gündelik iğnesini fahişelikle kazanmaması için elinden geleni yapar bence."

Bu sözler adamın ağzından çıkar çıkmaz Simon onu omzundan yakaladı. "Defol ulan, yoksa suratını dağıtırım." Sonra kapıyı ardına kadar açtı.

"İyi tamam, tamam! Nasıl istersen. Gidiyorum ama teklifimi geri çevirmeden önce istensen bir kez daha düşün. İlaç deposundan uzunca bir süre bir şeyler aşırmak zorunda kalmaman için sana hoş bir öneride bulundum. Hatta Beth kendini sonunda toparlarsa belki böyle şeyler yapmaya bundan sonra hiç ihtiyacın kalmaz. Diyorum ki o ilaçları çalıp izlerini yok etmeye uğraşmak, senden istediğim bu küçük iyilikle kıyaslandığında çok daha tehlikeli."

Genç adamın onu sıkıca kavrayan eli gevşedi. Kapıyı kapatıp arkasına yaslandı.

"Peki o halde, John. Ne kadar?"

Adam elini montunun cebine attı ve Simon'a bir zarf uzattı. "Bu yarısı. Evraklar elime geçer geçmez ikinci yarısını alacaksın."

Simon banknotları karıştırıp bir ıslık çaldı. Şaşırmıştı. Sonra başını kaldırdı.

"Hey, burada kaç para var, biliyor musun?"

"Bilmez olur muyum?"

"Gerçek mi bu banknotlar?"

"Hem de Kraliçe kadar."

Simon gözlerini yeniden paraya dikti. "Beni kandırmaya kalkmıyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır. Senden hoşlandığımı sana söylemiştim. Bana her zaman saygıyla yaklaştın. Ayrıca paranın benim için önem taşımadığını bilmelisin."

Simon bir an için hâlâ düşünür gibi oldu, sonra zarfı pantolonunu beline soktu. "Tamamdır. Lanet olası evraklarını alacaksın ve de bilgilerin silinecek."

"Teşekkürler, arkadaşım. Senin akıllı bir adam olduğunu biliyordum zaten." Elini kapı kolunun üstüne koydu. "Ha, unutmadan, Simon. İşin bir an önce hallolması gerekiyor. Yanılmıyorsam bu gece vardiyan var. Kimselerin seni göremeyeceği bir an yakalamak zor olmasa gerek."

Simon yutkundu. "Lanet olsun ama bir türlü anlayamıyorum. Sen neden hastaneye gitmiyorsun artık? Hasta bilgilerinin yok olmasını neden istiyorsun peki? Bir şeyler mi karıştırdın? Yani diyorum ki..."

"Hayır, Simon." Adam eliyle savuşturdu ve kapıyı açtı. "İnan bana, bunun yanıtını bilmek istemezsin. Evraklarımı getir yeter. Yarın yeniden geleceğim. Ardından beni bir daha görmeyeceksin, söz veriyorum."

Adam epeyce açıktan yürüdü, oynayan delikanlıların yanından geçmeden otobüs durağına doğru ilerlerken, giysilerini değiştireceği anı iple çekiyordu.

Simon'ın ona bakma şekline dayanamamıştı. Hastanedeki herkes öyle bakıyordu ona.

Bir an önce Stephen Bridgewater olmalıydı yine, yoksa aklını oynatacaktı.

43.

Mark dışarı çıkıp montunun fermuarını çekti. Yağmurla birlikte esen buz gibi rüzgâr Bridgewaterların evinin çevresinde uğulduyor,

Mark açık garajın önünden geçip arka bahçeye doğru ilerlediği sırada yüzüne vuruyordu. Arka bahçede durup çevresine bakındı.

Araziyi çevreleyen yüksek çitler yoldan geçenlerin ve komşuların bulunduğu alanı görmelerini mükemmel bir şekilde engelliyordu. Burada kim dursa, dışarıdan fark edilmezdi.

Mark budanmayı bekleyen çalılara doğru ilerleyip çocuk odasının penceresine kadar yükselmiş olan evin önündeki porsuk ağacına baktı.

Ağacın gövdesi, arkasında zayıf bir adamın gizlenebileceği kadar kalındı. Ağaç ve çalılıklar kadar, üstünde sık bir ağın gerili olduğu ve üstü örtülü kum havuzunun yanında duran trampolin de saklanmak için uygun yerlerdi. Siyah ağın arkasına gece vakti biri geçse, onu kimse göremezdi.

Mark kendini yabancı adamın yerine koymaya çalıştı. Adam kendini muhtemelen haneye tecavüz eden biri olarak algılamıyordu. Röntgenciler gözetleme hastalıklarını davranışlarının kimseye zarar vermediği gerekçesiyle haklı çıkarmaya çalışırlardı.

Buraya tekrar tekrar geldiğine göre, kendini burada güvende hissetmiş olmalısın, diye düşündü Mark. *Kimse olup biteni anlayamamış. Birisi pencereden baktığında buradaki gölgelerden birine karışmış olmalısın. Böylece gecenin bir parçası olup çıkmışsın, görünmez olmuşsun.*

Mark başını iki yana salladı. Ona neler oluyordu böyle? Yüzünü görmediği sürücünün yerine kendini koymaya çalışırken ne kadar zorlanıyorsa, Sarah'nın hanesine tecavüz eden adamın yaptıklarını anlamak ona aynı ölçüde kolay geliyordu. Orada öylece durup o adamı düşünürken sanki onun beyninin içini görür gibi oluyordu.

Bunun nedeni, o adamla ortak bir yönümüzün olması, diye düşündü. Çünkü Mark da bir zamanlar –dört yıl önce– bir rönt-

genci gibi davranmıştı. Gerçi önceleri izlemesinin haklı bir nedeni vardı ancak zamanla gizlice gözetlemenin hastalıklı cazibesine kapılmıştı. Sonra da bu davranıştan vazgeçmenin ne kadar zor olduğunu fark etmişti.

Böylece bu deneyiminden yararlanarak Bridgewaterların evine röntgencinin gözüyle baktı. Evde, tül, perde ya da stor gibi aileyi yabancı gözlerden koruyacak hiçbir engel bulunmuyordu. Çitler yüksek olduğu için aile kendini güvende hissetmiş olmalıydı, röntgenciler için burayı çekici kılan da kurbanların kendilerini güvende sanmalarıydı. Bu duygu röntgencilere üstünlük ve güç kazandırıyordu. Bridgewaterların olayında adam bu duyguya karşı bağımlılık geliştirmiş olmalıydı. Bu yüzden göze batmamayı ve risk almamayı çok önemsemişti. Ancak böyle davranarak ailenin çevresinde uzun süre kalabilmişti.

Ne var ki gün gelmiş, adam tehlikeyi göze almıştı. Sarah'nın anahtarlarını ele geçirip gizlice eve girmiş ancak Harvey'ye yakalanmıştı.

Mark bunun nedenini merak ediyordu şimdi. Adam neden kendini tehlikeye atmıştı acaba?

Çünkü yalnızca seyirci kalmaya artık dayanamıyordu. Evin bir parçası olmak istedi. Çünkü gözetlemek arzuları uyandırır. Ve bu arzularla birlikte sahiplenme dürtüsü açığa çıkar.

Evet, olaylar böyle gelişmiş olmalıydı.

Mark adım sesleri duydu. Sarah ona doğru geliyordu. Rengi solmuş, gözleri kızarmıştı ancak yürüyüşünde kararlılık gözleniyordu. Dumanı tüten bir çay fincanını iki eliyle kavramıştı. Soğuk esen rüzgâr Mark'ın burnuna hafif bir papatya kokusu getirdi.

"Ee?" diye sordu Sarah, Mark'ın yanına gelince. Sesi boğuktu. "Sence neyin nesi bu herif? Neden böyle şeyler yapıyor?"

"Kendini sizin yaşamınızın bir parçasıymış gibi duyumsamak için sizi gözetlediğini düşünüyorum."

"Yaşamımızın bir parçası," diye yineledi Sarah, elindeki fincana bakarak. "Bunun için neden bizi seçmiş? Neden özellikle Stephen'ın yerini almaya kalkıyor?"

Mark alnını buruşturup dalgın dalgın eve bakmaya başladı. "İşte asıl soru bu."

Sarah, sanki destek alırmış gibi fincanını sıkıca kavradı. "Sence... sence bu adam Stephen'a bir şey yapmış mıdır? Yani..."

"Hayır, sanmıyorum."

Sarah başını kaldırıp Mark'a baktı. "Neden peki?"

"Çok emin değilim," dedi Mark, gözlerini Sarah'nın ısrarlı bakışlarından kaçırmadan, "ama röntgenciler genelde şiddete meyilli insanlar değildirler. Aksine ürkektirler ve çevreyle iletişimleri zayıftır. Göze batmak istemezler ve birine saldırmaya değil, kaçmaya eğilimlidirler."

"O zaman neden Stephen?"

Mark omuzlarını silkti. "Üzgünüm, Sarah ama hiçbir fikrim yok."

Sarah başını karşı yöne çevirdi, dudaklarını birbirine bastırıp kendine hâkim olmaya çalıştı. "Bu herif.... sapık mı o zaman? Bizi gözetleyerek tatmin mi oluyor?"

"Hayır, doğrudan değil. Sizin gündelik yaşamınıza katılmak istiyor. Alışverişe gittiğinde neler satın aldığını, nereleri gezdiğinizi ve evdeyken neler yaptığınızı merak ediyor. Bunun cinsel dürtüyle ilgisi yoktur. O tür insanlara genelde havuzda, saunada rastlarsın ya da yatak odası pencerelerini gözetlerler. Bence ağır kompleksleri olan bir adam bu. Yüzü darmadağın, diyorsun. Muhtemelen insanlarla kötü deneyimler yaşamış. Belki

alay etmişlerdir onunla ya da adam kadınların yüzüne bakmayacağını düşünüyor."

"Ah canım, kötü deneyimler demek!" Sarah küçümseyen bir sesle bir kahkaha attı. "Yoksa ona bir de acımalı mıyım?"

Mark, Sarah'nın bakışlarındaki öfkeyi görmüş, onun hissettiklerini çok iyi anlamıştı.

"Hayır, böyle olması size yaptıklarını mazur göstermez elbette. Ama onun hakkında şimdiye kadar bildiklerimiz izini bulmamıza yardımcı olabilir belki."

"Nasıl olacak bu?"

"Adam gerçekten röntgenciyse, o zaman onda olmayan bir şey sizde var demektir. Mutlu, düzgün bir ailesiniz. Bu özelliklerinizle onun dikkatini çekmiş olabilirsiniz."

"İyi de, Mark, neden biz?" Sarah anlamayan gözlerle Mark'a baktı, sonra yüzüne düşmüş bir tutam sarı saçı geriye doğru itti. "Yani biz sıradan bir yaşam sürüyoruz. Bizim gibi binlerce aile var. Bizi onun gözünde benzersiz kılan şey ne olabilir?"

"Ona birini anımsatıyorsunuzdur belki? Çocukluğunu ve kendi ailesini örneğin? Ya da kurmak istediği ailesini? Röntgenciler kendilerini sahip olamadıkları veya artık olamayacakları ya da asla sahip olamayacaklarına inandıkları şeylere karşı çekim hissederler. Bunlardan hangisinin adama uyduğunu bilemem. Ancak bir konuda hiç kuşkum yok."

"Nedir o?"

Mark çenesiyle sokağın yönünü gösterdi. "Adam bu çevreden biri olabilir. Sizi bir yıldan uzun bir süre izlemiş. Uzak bir yerde yaşıyor olsa çok zorlanırdı."

Sarah başını salladı. Anlaşılan bu olasılığı daha önce o da düşünmüştü.

"Evet, yakınlarda oturuyor olabilir. Ancak... onu neden daha önce hiç görmedim? O yaralı yüz mutlaka dikkatimi çekerdi."

"Sizi seçtikten sonra yakınınıza taşınmış olması da olası," dedi Mark. "O zaman yüzünü örtüp dolaşmıştır mutlaka."

Sarah alnını buruşturarak ona baktı. "Adam sırf bizi gözetlemek için bunca sıkıntıya katlanır mı sence?"

"Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor," dedi Mark, "ancak bu koşullarda olmaz diyemem. Hele sana karşı Stephen'mış gibi davrandıktan sonra. Aklını tam anlamıyla sizinle bozmuş sanki. Evinize gizlice girmekle ilk sınırı aştı. Ve seninle doğrudan konuştu. Yani artık gözetlemekle yetinemiyor. Daha fazlasına ihtiyacı var."

Sarah yüzünü iğrenmiş gibi buruşturdu. "Aman Tanrım, nasıl hastalıklı bir durum."

"Evet, adam hasta," dedi Mark. "Üstelik korkarım durumu hızla kötüleşiyor."

"Ne yapmalıyız peki?" diye sordu Sarah, kalan çayını çimene dökerken. "Adamın bu çevrede oturduğunu düşünüyorsun... Yoksa kapı kapı dolaşıp yaralı yüzlü bir adamı mı soralım?"

"Hayır, onu ürkütmemeliyiz. Ama elimizde armağanları var." Mark mutfak penceresini işaret etti.

"PlayStation'ı mı diyorsun?" Sarah ona şaşkınlıkla baktı.

"Hayır, onunla bir yere varamayız. Herhangi bir mağazadan satın almıştır çünkü. Çiçekleri kastediyorum. Çiçekçiden alındıklarından hiç kuşkum yok diyebilirim. Demet pahalı görünüyor. Adam seni etkilemek istemiş."

Sarah yüzünde küçümseyen bir ifadeyle burnundan soludu. "Ne demezsin, hem de nasıl etkiledi!"

Mark onu yatıştırmak için ellerini havaya kaldırdı. "Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum yalnızca. Çiçek herhangi bir yerden alınmaz. Hele çiçeğin sahibi veren için önemli biriyse.

Onun yerinde olsam çiçeğimi tanıdığım bir dükkândan satın alırdım. Paramın karşılığını alacağımdan kuşku duymadığım bir dükkândan."

Sarah, "Yani sıklıkla önünden geçtiğim bir dükkândan," diye Mark'ın düşünce silsilesini tamamladı.

Mark başını salladı. "Kendin de söyledin, o yüz unutulmaz. Biraz şansımız varsa, o dükkândakiler adamın adını da biliyordur. Biliyorum, bütün bunlar kulağa biraz uzak ihtimalmiş gibi geliyor ancak..."

"Kulağa nasıl geldiği hiç umurumda değil," diye onun sözünü kesti Sarah. Yeniden canlanmış gibiydi. "Hiç değilse denemeliyiz. Oturup beklemekten iyidir. Stephen'ın hayatı tehlikedeyse her dakikanın önemi var."

44.

Bu nasıl bir gündü böyle!

Stanley Moreland'ın hiç dayanamadığı sakin öğleden sonralarından biri yaşanıyordu. Screwfix yapı marketinin krallığı varsaydığı boya ve dekorasyon bölümünde beşinci turunu tamamlamış, tek bir müşteriye bile rastlamamıştı.

Bu mevsimde herhalde kimse duvar kâğıtlarını değiştirmeyi ya da evini boyatmayı düşünmüyor, herkes parasını Noel'de alınacak yığınla armağan için saklıyordu.

Moreland sıkıntılı bir ifadeyle rafları gözden geçirdi. Bütün bölmeler dolu, mallar yan yana diziliydi, etiketler olması gerektiği gibi ön tarafa bakıyordu. Noel dekorasyonu da kusursuz yapılmıştı, indirim levhaları gerekli yerlere asılmıştı.

Kısacası yapacak hiçbir iş yoktu ve böyle anlar Moreland'in en korkunç kâbusuydu. Böyle günlerde kendini işe yaramaz hissederdi. Öyle ya, ellerini pantolon ceplerine sokup paydos saatini beklesin diye düzenli olarak ayın çalışanı seçilmiyordu.

Derken rafların arasında olası bir müşteriyi fark etti. Moreland hemen, "Müşteri başımızın tacıdır" gülümsemesini takınıp gözüne kestirdiği adama doğru ilerledi.

Arkası dönük olan adam, Moreland'ın yaklaştığını görünce ansızın durdu. Pardösüsü de altından görünen pantolonu da üstüne kısaydı.

Moreland kalıplaşmış gülümsemesini korusa da içinden inledi. Adam üstündekileri belediyenin eski elbise toplama biriminden edinmiş olmalıydı. Eğer karşısında duran adam Howard Hughes'un yeniden dünyaya gelmiş hâli değilse ve yolunu şaşırıp Screwfix'e girmemişse, ondan pek para çıkmazdı.

Adamla arasında birkaç adım kalmıştı ki Moreland ansızın durdu. Adamın öne doğru eğilmiş olduğunu ancak şimdi fark edebildi. Adam hem eğiliyor hem de sancısı varmış gibi iki elini de karnına bastırıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim, bayım?

Moreland hâlâ kibarca gülümserken, kendini içten içe tuvaletin nerede olduğuna dair soruya hazırlıyordu.

Adam hemen tepki vermedi. Doğrulup burnuna dokundu. Sonra bir an parmağına baktı ve cebinden bir kâğıt mendil çıkardı. Mendili yüzüne siper edip Moreland'a döndü.

Birkaç kez ayın elemanı seçilmiş Moreland'ın dudaklarındaki gülümseme bir anda dondu. Onun çalışma felsefesi "Her müşteriye eşit davran" idi ancak bu kez bunu başaracağından gerçek anlamda kuşkuluydu.

Yüzündeki gülümsemeyi korudu ve gözlerini adama dikmemek için çok zorlandı. Moreland'in aklına, çocukluk yıllarında bir tencere kaynar sütü göğsünden aşağıya boşaltan bir okul arkadaşı gelmişti. Spor derslerinden çıkışta birlikte duş alırlarken Moreland, büzülerek kabuk bağlamış yaralara şaşkınlık ve tiksintiyle bakardı. Karşısındaki yüz, Arsenal kasketinin siperi ve mendilin ardında büyük ölçüde gizlenmiş olsa da Moreland okul arkadaşının teninin tam olarak seçemediği bu yüzü andırdığını düşünüyordu. Zaten görebildikleri ona yetmişti.

Moreland'ı en çok, onca yaranın ortasında –bir maskenin içinden bakarcasına– ona doğrulmuş olan kirpiksiz, çelik mavisi gözler ürkütmüştü.

Bu bakışlarda çokça hüzün ve öfke vardı.

"Bir bant arıyorum," dedi adam, mendilin arkasından konuşarak.

Moreland mendilde kan damlaları görür gibi oldu.

"Sanırım iyi değilsiniz, bayım?" diye sordu Moreland, sesine doğal bir tını vermeye uğraşarak.

"Bir bant arıyorum," diye yineledi adam, Moreland'ın sorusuna yanıt vermeden. "Geçen hafta tam buradaydı."

"Bant. Tabii, bayım. Bazı malların yerlerini değiştirdik. Lütfen benimle gelin."

Moreland istediğinden daha hızlı bir şekilde dönüp önden yürüdü. Rafların arasından ilerlerken adamın bakışlarını sırtında hissetti. Rahatsız edici bir duyguydu bu. Gidecekleri yere vardıklarında çok rahatlamıştı.

"Buyurun, bayım. Çeşitlerimiz zengindir. Fiyatlarımız düşük, kalitemiz yüksektir. Belli bir ürün mü arıyorsunuz acaba?"

"Geniş olmalı," dedi adam ve mendili hafifçe burnuna dokundurdu. "Ayrıca sağlam olsun ve hava geçirmesin."

Moreland, müşterisinin burnundan damlayan kana bakmamak için kendini güçlükle tuttu. Rafa doğru yönelip müşterisine çift tabakalı ve dokulu bir izolasyon bandı uzattı.

Adam ruloyu dikkatle inceledi, yüzünde beğendiğini gösteren bir ifade belirdi, sonra raftaki ruloların tamamını uzanıp aldı. Bunu yaparken mendilini cebine sokmak zorunda kalmıştı. Moreland o anda adamın yüzüne doğrudan bakmamaya çalışıyordu.

Adam başını salladı, arkasını dönüp kasaya yürüdü.

Moreland adamın arkasından baktı ve her müşteriye söylediği, "Bizi seçtiğiniz için teşekkür ederiz" cümlesini kendine sakladı. Müşteri sürgülü cam kapıdan çıkarken derin bir soluk alıp rahatladı.

Dekorasyon bölümünde yalnız olduğu için mutluydu artık.

Bu nasıl bir gün böyle, diye düşündü yeniden.

45.

Mark, "Laurel Çiçekçilik"e girmiş bilgi alırken, Sarah otomobilde onu bekliyor ve akıllı telefonundan sarı sayfaları inceliyordu.

Çok moral bozucuydu. Yell.com'a göre sırf Forest Hill çevresinde yetmişin üstünde çiçekçi dükkânı vardı ve Londra'nın bütün güneydoğusu tarandığında bu rakam iki misline çıkıyordu.

Ama Sarah yenilmeyecekti. Mutlaka bir şeyler yapmalıydı, üstelik o ana kadar henüz sadece dört dükkândan bilgi edinmişlerdi. Hiç değilse birkaç yere daha uğramalıydılar.

Sarah dikkatini sokak isimlerine vermiş, kolundaki ateli dalgın dalgın kaşırken hangi adresin evlerine daha yakın olduğunu düşünüyordu. O sırada cep telefonu titremeye başladı.

Sarah hemen ekrana baktı. Adres defterinde kayıtlı olmayan, tanımadığı bir cep telefonu numarasıydı bu.

Ya o adam arıyorsa?

Onunla nasıl konuşmalıydı?

Böyle bir durum için hazırladığı birkaç cümle vardı ancak şimdi beyninin içi boşalmış gibiydi. Yanlış şeyler söylemesi bazı sonuçlar doğurabilirdi.

Hem de kötü sonuçlar.

Ancak bundan da kötüsü Sarah'nın telefonu açmamasıydı.

Konuş onunla, dedi iç sesi. *Sonuçta seninle konuşmak isteyen o. Onu lafa tut ve öyle bir kıvama getir ki Stephen'ın nerede olduğunu sana söylesin.*

Sarah'nın ağzı kurudu. Titreşen cep telefonunu tutmuş, taş kesilmiş gibi duruyordu. Vitrin camının ardında satıcı kızla konuşan Mark'a doğru baktı. Bu akıl hastasıyla nasıl konuşulması gerektiğini Mark bilirdi herhalde ama Sarah o anda Mark'ı bekleyemezdi.

Derin bir soluk alıp telefonun açma düğmesine bastı.

"Evet?"

"Anne?"

Arayan Harvey'ydi. Sesi rahattı, oyun oynuyordu muhtemelen.

"Merhaba, tatlım. Kimin cep telefonuyla arıyorsun sen?"

"Diana'nın telefonu. Onun varmış. Biliyor muydun sen?"

"Hayır, canım, ne güzel."

Arka planda Diana'nın kıkırdadığı, Gwen'in çocuklara seslendiği duyuldu, sonra Harvey konuşmasını sürdürdü. "PlayStation'la *Angry Birds* oynadık, müthişti anneciğim. Diana'yı dört kez yendim. Tam dört kez!"

"Çok sevindim, tatlım."

Sarah'nın kulağına yine Gwen'in sesi çalındı.

"Gwen'in ne dediğini duydun mu?" diye sordu Harvey. "Şampiyonum."

"Evet, öylesin."

"Kapatmak zorundayım. Gwen'le pizza yapacağız. Gwen gecikir misin diye soruyor."

"Hayır, tatlım, gecikmeyeceğim. Halletmem gereken bir işim kaldı, sonra yanınıza geliyorum."

"Anne?"

"Evet, tatlım."

"Babam da yakında döner mi?"

Bu soru Sarah'nın yüreğini sızlatmıştı. Yanıt vermeden yutkundu. "Elbette, canım."

"Anneciğim, babam geldiğinde ona bir kez daha sorar mısın? PlayStation'ım olmasını çok istiyorum. Bak Diana'nın da var. O zaman birlikte *Angry Birds* oynarız."

Şimdi Sarah'nın aklına adamın armağanı gelmişti. Ansızın ürperdi. Stephen'la mutfak masasına oturup yine Harvey'nin bu isteğini tartıştıkları sırada adam onları gizlice dinlemiş olmalıydı. Mutfak penceresi genellikle her zaman üstten aralanmış olurdu ve bu tür konuları çoğunlukla mutfakta konuşurlardı. Bundan böyle ne zaman pencereyi açsa, tehdit altında olduklarını hissedecekti.

Sarah yine öfkeye kapıldı, bu duygusuna çare bulmakta zorlanıyordu. O herif onlara yaptığı kötülüğün bilincinde miydi acaba?

"Anlaştık, tatlım," dedi Sarah buruk bir sesle. "Eve döner dönmez babanla konuşurum."

Onu bir daha canlı olarak görebilirsek tabii.

"Söz mü, anne?"

"Evet, canım, söz."

"Yaşasın! Sen dünyanın en iyi annesisin. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, canım benim."

Ama Harvey telefonu kapatmıştı bile.

Mark çiçekçiden çıkıp otomobile bindi.

"Sen iyi misin?" Sarah'ya kaygıyla baktı. "Titriyorsun sen. Kolun mu ağrıyor yoksa? İstersen ben kullanayım?"

Sarah elini kaldırdı. "Harvey aradı. Bana babasını sordu."

"Sen ne dedin?"

Sarah ondan gözlerini kaçırıp camdan dışarıya baktı. "Babasının yakında döneceğini söyledim."

Mark onun hafifçe omzuna dokundu. Sarah hemen Mark'a döndü. "Ee? Ne dediler içeride?"

"Maalesef sonuçsuz."

"Lanet olsun! Bu çevrede ne çok çiçekçi varmış, inanılır gibi değil."

"Vazgeçmeyi düşünmüyorsun sanırım?"

"Vazgeçmek mi? Ben mi? Mark, beni tanıdığını sanıyordum."

Mark gülümsedi. "Tamamdır, o halde sırada neresi var şimdi?"

"Dur bakıyorum... Evet, Marple Caddesi, iki cadde ilerisi yalnızca. Stanford Çiçekçilik ve Daha Fazlası." Sarah ansızın duraksadı. "Ya da... dur bakayım."

"Ne oldu?"

"Yok bir şey."

"Yok bir şey mi?" Mark alnını buruşturup ona baktı. "Kadın dilinden anladığını iddia edemem ancak bir kadın 'Yok bir şey' diyorsa, mutlaka dilinin ucunda bir şey vardır. Evet, ne oldu?"

Sarah alnını buruşturmuş telefon ekranına bakıyordu. "Hiçbir anlamı yoktur belki."

"Sen yine de söyle."

"Şu dükkân, Shalimar Çiçekçilik. Bu isim bir yerde karşıma çıktı. Hem de yakında. Ancak nerede gördüğümü anımsayamıyorum."

"Stephen'la ilgili miydi?"

Sarah başını bir sağa bir sola yatırdı. "Olabilir. Gerçekten bilmiyorum."

"O halde şansımızı orada deneyelim," dedi Mark. "Uzak mı?"

"Ellerslie Bulvarı. Uzak değil, buradan birkaç dakikalık bir yol. Bu isme belki bir ilanda rastlamışımdır."

"Biz yine de denemeden geçmeyelim."

Sarah başını sallayıp motoru çalıştırdı. "Kaybedecek bir şeyimiz yok."

Değerli zaman dışında, diye ekledi içinden ve otomobili park alanından çıkardı.

46.

Kapıyı açtıklarında tepelerinde çalan zille birlikte bambaşka bir dünyaya girmiş gibi olmuşlardı. Sarah buraya daha önce hiç gelmemiş olmasına karşın tuhaf bir aşinalık hissetmişti. Aynı anları daha önce yaşamış gibi irkildi ve bunun nedenini önce anlayamadı.

Dışarıda soğuk ve boz rengi aralık havası hüküm sürüyordu ancak onları içeride sayısız bitkilerin tatlımsı ve ağır kokularıyla karışmış rutubetli sıcak bir hava karşılamıştı. Bitkilerin renk cümbüşü halojen aydınlatmalar altında gerçek dışı gibi duruyordu. Dükkânın tam ortasında çevresi orkidelerle sarılı

bir Ganeşa heykeli tüm heybetiyle duruyor, her müşteriyi havaya kaldırdığı elleri ve altın süslemeli fil başıyla selamlıyordu. Duvardaki hoparlörden yükselen sitar nağmeleri egzotik ambiyansı daha da artırıyordu.

Sarah gelip önünde durduğu heykeli dalgın dalgın seyretti. *Deja vu* duygusu bu noktada çok daha güçlüydü.

"Hindistan," diye fısıldadı Sarah ve bir an ruhu sanki başka bir yerdeymiş gibi dalıp gitti.

Mark ona merakla baktı. "Bir şey mi oldu?"

Sarah yüzünü heykelden çevirmeden başını hayır anlamında salladı. "Bir anı yalnızca. Çok zaman oldu."

"Kocanla mı ilgili?"

"Evet, mezun olur olmaz birlikte çıktığımız ilk geziydi. Sırt çantasıyla Hindistan'ı dolaşmak Stephen'ın delikanlılık yıllarının düşüydü. Uçak biletlerimizi Stephen'ın ailesi almıştı." Sarah, Mark'a döndü. "Neden sorduğunu biliyorum. Ama o bütün bunları bilemez. Çok eskilerde kaldı çünkü."

Heykelin yanından geçip tezgâha doğru yürüdüler. Kısa boylu, yuvarlak yüzlü, kel bir adam tezgâhın arkasında bir buket hazırlıyordu. Onları karşısında görünce çiçekleri bırakıp elini yeşil önlüğüne sildi, sonra da yüzlerine bakıp gülümsedi.

"Hoş geldiniz, efendim," dedi adam, şarkı söylermiş gibi ahenkli bir sesle. "Adım Farhan Ramesh. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Mark, önceki çiçekçi dükkânlarında yaptığı gibi neden geldiklerini çiçekçiye açıkladı. Üç gün önce muhtemelen oradan bir buket satın almış bir adamı arıyorlardı. Adamın dikkat çekici yaralı bir yüzü vardı.

Farhan Ramesh yaraları duyunca gözlüğünün üstünden şaşkınlıkla baktı.

"Aa, o sizsiniz demek," dedi temkinli bir ifadeyle ve onlara bakıp başını salladı.

Sarah ve Mark göz göze geldiler. Afallamışlardı.

"Bu, bizi beklediğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordu Sarah.

"Bir anlamda evet." Çiçekçi gülümseyince koyu teniyle tezat oluşturan beyaz dişleri parladı. "Evet, tarif ettiğiniz adam birkaç gün önce buradaydı. Çok kibar bir beyefendi ve son derece bonkör. Birinin –bir kadının– bana kendisini soracağından söz etti." Ramesh iri siyah gözlerini Sarah'ya çevirdi. Bu gözler onu olduğundan daha genç gösteriyordu. "Bu durumda siz Sarah Bridgewater olmalısınız, doğru mu?"

"Evet," dedi Sarah. Mark da onun kadar şaşkındı. "Bu adam size ne dedi? Tanıyor musunuz onu?"

"Üzgünüm ama o güne kadar görmemiştim onu," dedi Ramesh ve gülümsemeyi sürdürdü; sanki bu konuşma onu eğlendiriyormuş gibiydi.

Amacına ulaşmış bir sürprize sevinmiş birine benziyor, diye düşündü Sarah. *Gizli kamera için kılık değiştirmiş Hintli Dom Joly*[13].

"Onu size soracağımızı mı söyledi?" diye sordu Mark.

"Hayır, bayım," dedi Ramesh, "ikinizin değil. Yalnızca Bayan Sarah Bridgewater'ın. Gelgelelim bundan da kuşkusu vardı." Çiçekçi yeniden Sarah'ya döndü. "Beyefendi sizin bana gelmenizin olası olduğunu belirtti yalnızca. Gelmeniz durumunda size verilmek üzere bir şey muhafaza etmemi istedi."

"Anlayamadım?" Sarah adama inanmayan gözlerle baktı. "Benim için size bir şey mi bıraktı?"

---

13 İngiliz yapımı gizli kamera şakaları programı *Trigger Happy Tv*'nin yayıncısı ve sunucusu. (yay. n.)

Ramesh başını salladı. "Evet, evet. Küçük bir sürpriz, aynen böyle dedi. Bir saniye izin verirseniz, hemen getiririm."

Çiçekçi dönüp yürüdü, boncuklu bir perdenin arasından arka bölüme geçti.

Sarah huzursuzca çevresine bakındı. İzleniyorlarmış duygusuna kapıldı. Gizli kamera düşüncesi ona bir anda hiç de tuhaf görünmemeye başlamıştı.

Mark alnını buruşturup ona baktı. "Bu çok saçma," dedi başını iki yana sallayarak. "Adam nereden bilebilirdi ki bizim buraya gelip..."

"Ben nereden bildiğini anladım, Mark! Baksana şuraya!"

Sarah tezgâhın üstünde duran makbuz defterine işaret etti. Dükkânın adını nereden bildiğini ve o tuhaf aşinalık duygusunun kaynağını ansızın kavramıştı.

Canlı mor renkteki Ganeşa heykeli makbuzun adres bölümünün yarısını kaplamıştı. Heykel, süslü *Shalimar Çiçekçilik* başlığı kadar dikkat çekiciydi.

"Bu adı nereden tanıdığımı anımsadım şimdi. Stephen'ın evrakları arasında yeni müşterilerin adreslerini ararken bu makbuzlardan biri vergi belgeleri arasında duruyordu. Hiç kuşkum yok."

Boncuklu perde yeniden şakırdadı ve Farhan Ramesh yanlarına döndü. Elindeki zarfı havaya kaldırıp Sarah'ya uzattı.

"Buyurun."

Sarah zarfı parmak uçlarıyla tuttu. Üstünde düzgün harflerle adı yazılıydı.

SARAH BRIDGEWATER

Altına küçük harflerle eklenmişti:

Tebrikler! Tahmin etmiştim!

Sarah donup kaldı. Bu kısa ve küstah not, bir anda buz kalıbının içine hapsolduğu duygusunu yaratmıştı.

"Bu adam," dedi Mark, Ramesh'e dönerek, "size adını söylemiş miydi?"

"Yine üzgün olduğumu belirtmek zorundayım," dedi çiçekçi ve özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Ne yazık ki isim hafızam zayıftır. Yüzleri aklımda tutabiliyorum ancak isimleri... Beyefendi kendini tanıtmış mıydı, onu bile anımsamıyorum."

"Ha, siz burada tanımadığınız kişilere postacılık hizmeti de mi veriyorsunuz?"

"Yanlış bir şey mi yaptım acaba?"

"Hayır, Bay Ramesh ama sorum şu: Bu adamın ricası size tuhaf gelmedi mi?"

"Bakınız, bayım." Ramesh'in gülümsemesi şimdi önceki kadar rahat değildi ancak adam kibar ve saygılı tavrını koruyordu. "Zor dönemler yaşıyoruz. İnsanlar çiçekçiye gitmektense internetten sipariş vermeyi yeğliyorlar. Çoğu kalite değil, rahatlık peşinde. Ama birisi dükkânıma gelip pahalı bir buket hazırlatır, üstelik bir zarfı iletmem karşılığında bana bir de elli sterlin verirse, seve seve postacılık yaparım."

"Elli sterlin mi?" diye tekrarladı Mark. "Bir zarf karşılığında mı?"

"Evet, bayım, bir zarf karşılığında elli sterlin. Size sürpriz yapmak anlaşılan onun için çok önemliydi. Ayrıca izninizle belirtmek isterim ki bu beyefendinin oldukça varlıklı olduğu izlenimine kapıldım. Giysileri yanıltıcı olabilirdi ama cüzdanı şişkindi."

"Böylesine yüksek bir meblağ sizi kuşkulandırmadı mı? Bir zarf için elli sterlin bayağı sağlam bir para çünkü."

"Tam da bu nedenle soru sormadım ona," dedi Ramesh. "Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, böyle bir lüksüm yok benim."

Sarah mektubu cebine sokup montunun cebinden cüzdanını çıkardı.

"Bay Ramesh, madem yüzleri hafızanıza böylesine kazıyabiliyorsunuz, o halde buna ne diyorsunuz?"

Stephen'ın fotoğrafını cüzdanından çıkarıp çiçekçiye uzattı. Ramesh gözlüğünü düzeltip fotoğrafı uzun uzadıya inceledi.

"Aa, evet, bu beyefendiyi de tanıyorum." Fotoğrafı Sarah'a verirken yine samimi bir ifadeyle gülümsüyordu. "Uzun saplı güllerime tutkulu sadık bir müşterimdir. Gloucestershire'da özel yöntemlerle yetiştirilen bu güller, kentin her yerinde bulabileceğiniz, sıradan ithal mallarından çok daha dayanıklıdır. Beyefendi zaman zaman bu buketten de alır." Çiçekçi tezgâhtaki yarım kalmış işini gösterdi. "Ancak son zamanlarda kendisini sıklıkla göremediğimi itiraf etmeliyim. Çok meşgul olmalı."

Sarah yere baktı. "Biliyorum."

"Eşiniz de çok kibar biri," diye ekledi Ramesh. "Memleketime karşı duyduğu ilgi her sohbetimizde beni çok mutlu eder."

Sarah irkildi. "Onun kocam olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Yani tahmin etmek pek zor olmadı, Bayan Bridgewater." Ramesh, Sarah'nın eline işaret etti. "Parmağınızda alyans var ve fotoğrafını yanınızda taşıyorsunuz."

"Peki, tamam," dedi Sarah, cüzdanından yirmi sterlinlik bir banknot çıkarıp tezgâhın üstüne koydu. "Ben de size bir görev teklifinde bulunacağım."

Sarah makbuz defterine kendi cep telefonu numarasını yazarken Ramesh ona ilgiyle bakıyordu. "Adam dükkânınıza bir kez daha gelirse beni arayın. Anlaştık mı?"

Çiçekçi başını gülümseyerek bir sağa bir sola yatırdı. "Memnuniyetle, Bayan Bridgewater. Gerçi size söz veremem çünkü bu adam bana yalnızca bir kez uğradı ama hiç belli olmaz elbette. Öyle değil mi?

47.

Shalimar Çiçekçilik'ten üç sokak ötedeki kafeye yürüyerek gittiler. Sarah kuytu bir köşedeki masaya oturdu, Mark ise sipariş vermek üzere tezgâhın başına gitti.

Mark sıra beklerken çiçekçide yaşananları aklından geçiriyordu. Peşine düştükleri adam belli ki onlardan birkaç adım öndeydi. İzini bulup onu şaşırtacakları yerde adam onları şaşkına çevirmişti ve Mark bu adamla boy ölçüşebilecek durumda olduklarından hayli kuşkuluydu, özellikle kendisi ona yetişemezdi. Mark'ın ağzı çok kurumuştu. Işıklandırılmış cam raflarda davet edercesine ışıldayan şişelere asabi bir ifadeyle baktı.

Bağımlılık geni yine söz almıştı. *Yalnızca tek kadeh,* diye fısıldadı Mark'a. *Hadi ama, yaşadığın gerginliğe karşı tek bir kadeh yalnızca.*

Mark bunun hemen arkasından bir ses daha duyar gibi oldu. Tanja'nın sesine benziyordu. Bir gece önce onu odasında ziyaret eden Tanja'nın sesine...

O kadına yardım edersen kendine de etmiş olacaksın.

Umarım yapabilirim, diye düşündü, solgun yüzüyle köşede oturan Sarah'ya bakarak. Sarah bitkin görünüyordu; boş bakışlarını pencereye doğru çevirmiş, yabancının zarfını ellerinin arasında döndürüyordu.

"Yanına başka bir şey ister misiniz? Fırından yeni çıkmış ev yapımı marmelatlı çöreklerimiz var."

Mark yeniden tezgâha döndü. Yüzü çilli, kızıl saçlı genç bir kadın tezgâha gülümseyerek iki fincan çay bıraktı.

"Naneli şekeriniz var mı?" diye sordu Mark.

"Maalesef."

Mark tezgâhın üstüne yirmilik bir banknot koydu. Tezgâhtar kadın para üstünü öderken, Mark'ın düşünceleri yabancının elli sterlinine, Ramesh'in anlattığı banknotlarla dolu cüzdana kaydı.

Çiçekçinin şişkin cüzdandan etkileneceğini ve Sarah ayrıntılarla ilgili sorular sorduğunda çiçekçinin ona cüzdandan söz edeceğini yaralı surat biliyor olmalıydı. Bununla vurgulamak istediği şey, Stephen Bridgewater'ın kaçırılma olayının kesinlikle parayla ilgisi bulunmadığı mıydı acaba?

Mark bu varsayımında haklıysa eğer, bu iyiye işaret değildi.

"Sizde mi bıraktınız?" diye sordu tezgâhtar kız.

"Bırakmak mı?"

"Sigarayı diyorum. Aramıza hoş geldiniz."

Mark elinde çaylarla Sarah'nın yanına dönerken, *sigarayı bırakmak benim için hiç sorun olmadı,* diye düşündü. Tanja'nın ölümünden sonra içinden bir daha sigara içmek gelmemişti. Onu sigaradan koparan, içindeki suçluluk duygusu olmuştu.

O akşam aklım izmaritimi nereye atacağıma kaymasaydı, Tanja muhtemelen hâlâ hayatta olacaktı.

Mark çay fincanlarını masaya bırakırken Sarah başını kaldırdı. Mark onun gözlerindeki çaresizlikle karışmış öfkeyi fark etti. Sarah eline bir kaşık alıp kaşığın sapını zarfın kapağının altına itti.

"Bu domuz herif benimle alay ediyor," dedi ve zarfı sinirle yırtarak açtı.

Bir an için gözlerini kapayıp derin bir soluk aldı. Sonra zarfın içine baktı.

"Fotoğraf," dedi Sarah şaşkınlıkla. İnanmayan gözlerle fotoğrafa baktı ve başını iki yana salladı.

"Lanet olsun, ne demek bu şimdi?" diye fısıldadı fotoğrafı Mark'a uzatırken.

Sarah'nın ilk tepkisinden sonra fotoğrafta neyi görmeyi beklediğini Mark kestiremedi ancak aklına en son gelecek görüntü bu enstantane olabilirdi. Fotoğrafta huzurla gülümseyen sarışın genç bir kadın vardı. Arka plana göre karar verilecek olursa fotoğraf büyük bir bahçede ya da bir parkta çekilmişti. Kadın olağanüstü güzeldi, yirmili yaşların başlarında olmalıydı. Saçının havada uçuştuğuna ve yeşil tişörtünün üstündeki HAPPILY EVER AFTER yazısının biraz silik göründüğüne bakılırsa kadın hızla fotoğrafçıya doğru dönmüştü. Sanki çimlerin üzerinde dans ediyormuş gibi duruyordu.

"Tanıyor musun bu kadını?" diye sordu Mark.

"Hayır, ben..." Sarah yutkundu, "hiç görmedim böyle birini. Hastalıklı bir şaka bu, değil mi?"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Mark, gözünü fotoğraftan ayırmadan. "Adama elli sterline mal olduğuna göre bir anlam taşımalı. Adam, senin çiçekçi dükkânını bulacağından emin olamamış ama onu aramaya çıkacağını bilmiş. Zarfın üstündeki yazıda yaptığın keşiften dolayı seni kutluyor. Yani bu fotoğraf sana verilmiş bir ödül olabilir mi?"

"Anlamadım. Ödül mü? Neyin ödülü?"

"Adamın kimliğini bulmak için uğraşmanın ödülü. Bu çaban adamın gözünde çok önemliymiş gibi görünüyor."

"Bak sen!" Sarah'nın bakışlarından yine öfke okunuyordu. "Onun kim olduğu umurumda bile değil, Mark! Ben kocamın

nerede olduğunu öğrenmek istiyorum yalnızca. Bu şerifsiz herif hiç değilse benden ne istediğini bir söylese! Bu kadının fotoğrafını bana neden ulaştırıyor? Benimle ne ilgisi var bu insanın?"

"Kadın, adamın gerekçesini anlayabilmek için bir anahtardır belki? Ayrıca sana biraz benziyor, ne dersin?"

Sarah başını bir sağa, bir sola yatırdı. "Hayal gücünü çok zorlarsan, belki."

"Bence pek fazla hayal gücü gerektirmiyor." Mark'ın bakışları fotoğrafla Sarah arasında birkaç kez gidip geldi. "Kadın uzun boylu ve zayıf, güzel, uzun sarı saçları var, ayrıca göz kısmı..."

"Sence kadın onu terk etti, adam da benim peşime mi düştü? Derdi beni baştan çıkarmak mı?"

"Hayır, öyle değil..." Mark fotoğrafa bir süre dik dik baktı, önünü ve arkasını çevirdi, anlamını bulmaya çalıştı. "Kadın ölmüş olabilir. Evet, bu olası."

"Ölmüş mü? Bunu da nereden çıkardın?"

"Adam bu kadını gözüne kestirdiyse ve kadın hayattaysa, o zaman evinize girip kocan olduğunu öne sürmezdi kesinlikle. Hem dikkat et, fotoğraf yeni değil." Mark fotoğrafın tersini çevirdi ve fotoğraf laboratuvarı tarafından atılmış olan tarihi gösterdi. "Fotoğrafın banyosu 2005 Mayıs'ında yapılmış. Kadın yaşıyor olsaydı adam sana mutlaka daha yeni bir fotoğraf yollardı."

"Bu herif mi öldürmüş kadını?"

"Hayır, o zaman sana fotoğrafını ulaştırmazdı kesinlikle. Suçunu itiraf etmiş olurdu çünkü. Kadını kaybetmiş olması daha akla yatkın. Kadın belki hayat arkadaşı ya da karısıydı?"

"Tamam, senin haklı olduğunu varsayalım." Sarah sinirli bir sesle iç geçirip boş zarfı öfkeyle ellerinin arasında çevirmeye başladı. "Belki ona gerçekten eski sevgilisini –ya da kadın her

kimse– anımsatıyorumdur ve adam bu yüzden beni izliyordur. Peki bu bilgi ne işimize yarayacak?"

"Böylece adamın tamamen sanrılarla hareket etmediği ortaya çıkar. Kendini gerçekten Stephen sanmıyordur hiç değilse. Onun yerinde olmayı arzu eden biridir. Ve bu fotoğrafla, neden sizi seçtiğini sana anlatmak istiyordur."

"Peki, adam zır deli değil diyelim, o zaman yaptıklarıyla ne amaçlıyor? Onu aramamı istiyorsa, bu fotoğraf işime yaramayacaktır. Yoksa şimdi bir de kadını mı..."

Sarah duraksayıp önündeki masaya baktı. Farkında olmadan zarfı elinde çevirmeyi sürdürmüştü. Daha önce gözünden kaçan bir kâğıt parçası yere düşmüştü şimdi.

Sarah şaşkınlıkla eğilip kâğıdı aldı. Üzerinde yazılı olanları görünce elleri titremeye başladı.

Kâğıdı Mark'ın önüne koydu.

"Anlaşılan bu soruyu kendisine sormamı istiyor."

Kâğıtta on bir haneli bir cep telefonu numarası yazılıydı.

48.

Adam çelik kapıyı açıp ıssız avluya çıktı. Her yandan vuran gün ışığı gözünü almıştı; çatlamış ve yerinden oynamış beton kalıplara takılıp tökezlemekten son anda kurtuldu.

Baş ağrıları yeniden başlamıştı. Gözlerini kıstı. Öğleden sonrasının kurşuni rengi beynini dağlıyordu adeta. Ama hemen geri dönme isteğine karşı koydu. Temiz havaya olan ihtiyacı çok daha güçlüydü. Midesini altüst eden pis koku burnundan gitmeliydi artık.

Uzuvlarında yine o uğursuz yanmayı duyumsadı –hayırlı bir işaret değildi bu– ve ardından midesi bulandı. Yine de bir süre daha ilaçsız idare etmek istedi. Çünkü ilaçlar algısını baskılıyordu ve o anda buna izin veremezdi. Yapılacak çok iş vardı daha.

Birkaç kez derin derin soluk alıp verdi ve biraz açılmaya başladı. Geçirdiği son iki saat onu çok yormuştu. Kendini bitkin ve tükenmiş hissediyordu, üstelik bunun da iyiye işaret olmadığını biliyordu. Ne kadar ilaç alırsa alsın bundan sonra hızla kötüleşecekti.

Yine de memnundu. Kötü kokuyu bastırmak için bandın neredeyse tamamını kullanmıştı. Bir yararı olacaktı mutlaka. Hiç değilse şimdilik.

Şişedeki sudan bir yudum aldı ve şişeyi atan şakağına doğru bastırdı. Yayılan serinlik onu biraz ferahlattı.

Öylece dururken bir süre sonra ceketinin cebindeki cep telefonunun titremeye başladığını duyumsadı. Telefonu çıkardı, ekranda arayan kişinin numarasını okuyup gülümsedi.

Gerçekten de o arıyordu.

"Kutlarım. Az kalsın umudumu yitirecektim," dedi ve telefonu açtı.

49.

"Alo, Sarah."

Sarah, kalın ve kaba sesle irkildi. Mutfakta gece vakti karşılaştığı ancak kâbuslarda görülen yaratıklara özgü suratıyla ona gülümseyen o yaralı yüzü anımsadı yeniden. Oturduğu kafenin güvenli ortamında olmasına ve o adamla aynı odada bulunmamasına karşın kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Anladığınız üzere notunuzu aldım," dedi Sarah soğukkanlı olmaya ve sesine özgüvenli bir tını katmaya çalışarak. "Kocamın nerede olduğunu artık söyleyecek misiniz? Bizden ne istiyorsunuz? Kimsiniz siz?"

"Doğru yanıtları alabilmek için doğru sorular sormak gerekir, Sarah. Ama sen ne yazık ki hâlâ yanlış sorular soruyorsun."

Sarah telefondaki sesi dinlemek üzere gelip yanına oturan Mark'a çaresizce baktı. Mark onu yüreklendirircesine başını salladı.

Adamın suyuna git, vazgeçme, diyordu Mark'ın bakışları.

"Peki, o halde bana yardım edin. Sizce nedir doğru soru?"

"Bütün sorular arasından en önemlisi Stephen'ın değil, senin nerede olduğundur, Sarah. Bunu söylerken yalnızca bugünü kastetmiyorum. Aylardır neredesin? Saklandın sen. Her şeyden ve herkesten. Bu iyi değil, Sarah. Hem de hiç iyi değil."

Sarah yüzünün bir anda ateş gibi yandığını duyumsadı. Bunun bir nedeni herifin doğruyu söylüyor olmasından duyduğu utançtı, öteki neden ise öfkeydi. Kendini tutmasa, *sana bok yemek düşer,* diye haykıracaktı adama. Ama kendini tuttu. Onu asla kızdırmamalıydı.

"Yaa, bu konuda fikir yürütebileceğinizi düşünüyorsunuz demek?" dedi Sarah olabildiğince sakin bir sesle. "Beni ve ailemi gözetlediniz diye bizi tanıdığınızı mı sanıyorsunuz? Neden bizim yaşamımıza burnunuzu sokuyorsunuz ki? Size bu hakkı kim veriyor?"

"Küçük mesajımın anlamana yardımcı olacağını ummuştum."

"Fotoğrafı mı kastediyorsunuz? Kim o kadın? Benimle ne ilgisi var?"

Bir an sessizlik oldu ve Sarah adamın telefonu kapatacağından korktu.

"Sandığından da fazla," dedi adam sonra. "O, hayat dolu, genç bir kadındı ve çok başarılı bir yaşamı olabilirdi. Bunun için çok da çabaladı, gerçekten! Hırslıydı, tıpkı kendini gözden çıkarmadan önce senin de olduğun gibi. Gelgelelim senin aksine ona ikinci bir şans verilmedi."

"Ne oldu ona?"

"Sana sürekli yeni bir şans veriliyor," dedi adam, Sarah'nın sorusunu duymazdan gelerek. "Hem de her gün, yeniden ama sen bundan yararlanmıyorsun. Yaşamının çok değerli bir dönemini boşa harcıyor ve saklanıyorsun."

Adamın sözleri Sarah için katlanılır gibi değildi. Adam onun kanayan yarasını çok iyi fark etmişti ve şimdi üstüne tuz basıyordu. Canı acıdı Sarah'nın ancak ağır basan öfkesi konuşmayı sürdürmesine yardımcı oldu.

"Beni şimdi iyi dinleyin, bayım. Kim olursanız olun, benim yaşamım sizi ilgilendirmez. Çünkü o benim yaşamım. İstediğim gibi yaşarım. Öğütleriniz ve akıl hocalığınıza ihtiyacım yok benim. Sizden öğrenmek istediğim tek şey var: Kocam nerede?"

Adam yanıt vermeden önce derin bir soluk aldı. "Direniyorsun ama seni anlayabiliyorum. İnsanın acı veren gerçekle yüzleşmesi kolay olmaz."

"Kocam nerede?"

"Sorumu yanıtlamanı istiyorum, Sarah. Yayınevinde işe başladığında ne kadar mutluydun. Neden bıraktın? Beni ilgilendirmediğini söyleme şimdi lütfen. Kapatırım o zaman telefonu. Ve bu numarayı yalnızca tek bir konuşma için aldım. Anladın mı?"

Sarah yeniden Mark'a baktı. Mark bir süre düşündü, sonra vazgeçmemesi gerektiğini işaret etti.

Sarah alt dudağını ısırdı ve uzanıp Mark'ın elini tuttu. Bu konuyu konuşmak –hele bu koşullarda– ona çok zor geliyordu

ancak başka seçeneği kalmamıştı. Tıpkı çocukluk yılarında olduğu gibi Mark'ın varlığı ona destek oluyordu.

"Ben... ben çok yorulmuştum," dedi Sarah. "Duymak istediğiniz bu muydu?"

"Gerçeği duymak istiyorum, Sarah, başka bir şey değil. Evet, bu muydu gerçek? İyice bir düşün istersen. İşlerin altından kolayca kalkabiliyor olmasaydın seni terfi ettirirler miydi?"

"Gerçeği söylüyorum o halde: Başarısız olmaktan korkuyordum."

"Evet, bence de öyleydi. Korkun sana köstek oldu. Ama merak ediyorum, bu konuyu neden kimseyle konuşmadın? Kocanla bile! Ne kadar güçlü olduğunu herkese kanıtlamak uğruna sonunda dermansız kalan yalnız savaşçılığa mı soyundun sen? Bu muydu mesele? Yoksa sorun seninle ve Harvey'yle değil, artık kendiyle ilgilenen Stephen'dan mı kaynaklandı? Asıl sorunun evliliğinde başarısız olma kaygısı mıydı yoksa?"

Sarah bir anda her yeri bulanık görmeye başladı. Gözünü kırpıştırdı, ardından yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Bana bütün bunları neden anlatıyorsunuz? Beni benden iyi tanıdığınızı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz."

"Bu iyi, Sarah, bu çok iyi! Demek ki bu konuda kafanı yormuşsun. Yani doğru yoldayız. Kim bilir, korkun iyi bir öğretici olur sana belki? Her neyse önemli bir konuşma yapmanın zamanı geldi diye düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsunuz? Konuşuyoruz işte."

Sarah yine soran gözlerle Mark'a baktı.

"Seninle buluşmak istiyor," diye fısıldadı Mark, Sarah'nın cep telefonunu gösterdi ve başparmağını havaya kaldırdı.

"Sarah?" diye sordu yabancı. "Yanında biri mi var?"

"Hayır."

"Gerçekten mi? Az önce bir fısıltı duydum."

"Garsondu. Bir kafede oturuyorum şu an."

"Yalan söyleme bana."

"Yalan söylemiyorum. Benimle buluşmak mı istiyorsunuz? Peki o halde, ne zaman ve nerede?"

"Yeni işini nerede kutladığını anımsıyor musun? O çok özel ve mutlu akşamda bir kilise mahzenine gitmiştiniz, biliyor musun?

Sarah inanamayan gözlerle cep telefonuna bakakaldı. Adam bunları nereden biliyordu?

"Yarın öğlen tam on ikide oraya gel," dedi yabancı. "Ve tek başına gel, anladın mı?"

"Peki, tamam. Ama size sormak istediğim bir şey daha var."

"Dinliyorum."

"Neden kocammış gibi davrandınız?"

"Güzel soru, Sarah."

"O zaman yanıtlayın."

"Onun yerinde olmak insana iyi geliyor. Stephen bunu ne yazık ki unutmuştu ama bu arada dersini aldı."

Sarah bu sözleri duyunca irkildi. "Ne yaptınız ona? Nerede şimdi?"

"Yarın on ikide," dedi adam. "Beni düş kırıklığına uğratma, Sarah. Unutma ki asıl mesele sensin. Stephen'la ilgili gerçeği bulmak istiyorsan, önce kendinle ilgili gerçeği bulmak zorundasın."

Sonra hat kesildi.

50.

Adam telefonu kapattıktan sonra gözünü titreyen elinden bir süre ayıramadı. O zokayı atmış, Sarah da yutmuştu. Stephen için duyduğu kaygı Sarah'ya işin ucunu bıraktırmayacaktı. Böylece her şey adamın planladığı gibi gidiyordu. Böylesi iyiydi çünkü zaman parmaklarının arasından akıp gidiyordu.

Adam rahat bir soluk aldıktan sonra cep telefonunun arka kapağını açtı ve SIM kartı çıkardı. Titremeleri artmıştı yine, parmak uçlarındaki hissizlik işini ayrıca güçleştiriyordu ama sonunda başardı. Kartı bir kanalizasyon kapağından içeri attı, Stephen'ın kartını takıp telefonu çalıştırdı. Belki daha sonra bir kez daha kullanırdı.

Çelik kapıya yeniden yöneldiği sırada kendini iyi hissetmedi, kapıya ulaşamadan ani bir kasılmayla sarsıldı. Yüzünü acıyla buruşturup ellerini karnına bastırdı ve dizlerinin üstüne çöktü. Binlerce küçük makas bağırsaklarını deliyormuş gibi şiddetli batmalarla kıvrandı.

Öğürmeye başladı ve çırpınır gibi sarsılarak kustu. Kasılmalar hafifleyince güçlükle doğruldu ve ayaklarının dibinde oluşan birikintiye öylece baktı.

Buz gibi betonun üstündeki kahverengi, iğrenç karışımdan buharlar çıkıyordu ve kusmuğuna bu kez kan karışmıştı.

Şiddetli bir titremeyle sarsıldı ve gözlerinden boşalan yaşlar yanaklarından süzüldü.

"Henüz değil," diye hıçkırdı. "Henüz erken."

51.

"Yani seninle yarın bir kilisenin mahzeninde buluşmak istiyor, öyle mi?" diye sordu Mark. Sarah hâlâ çoktan kapanan cep telefonuna bakıyordu. "Hangi mahzen bu?"

"St. Martin in the Fields."

"Trafalgar Meydanı'ndaki mi?"

"Evet, o kilisenin mahzeninin içinde bir kafe var. Stephen'la oraya çok sık giderdik. Stephen kendi işini kurmadan önce kilisedeki konserleri kaçırmazdık. Sonraları onun vakti olmamaya başladı. Biz..." Sarah sustu, bir kâğıt peçete alıp nemli gözlerini sildi. Sonra derin derin iç geçirdi. "Mark, hiçbir şey anlayamıyorum! Bütün bunları nereden biliyor? Bunların üstünden yıllar geçti. Bizi bunca zamandır izliyor olamaz."

"Bence bunun tek bir yanıtı var."

Sarah ona bir an şaşkınlıkla baktı, sonra anladı. "Stephen'dan mı öğrendi diyorsun?"

Mark sesini çıkarmadı, yanıt apaçık ortadaydı.

"Aman Tanrım," dedi Sarah usulca. "Stephen ona bunları gönüllü olarak anlatmamıştır mutlaka."

"Bunlar hiç değilse kocanın yaşadığının bir işareti olabilir. Adam üstün bilgisini sana sergileyebilmek için hakkında özel ipuçlarına ihtiyaç duyuyor. Ve seni en iyi Stephen tanır. Bu durumda adamın işine Stephen'ın canlısı yarar."

"Ne dersin, bu bilgilerle polise başvurmalı mıyız?"

"Şimdilik bunun doğru bir adım olduğundan kuşkuluyum. Elimizdeki kanıtlar henüz yetersiz. Polis sana bu kadar veriyle inansa bile, adam yarın polisin yakınlarda pusuya yattığını hissederse, büyük bir risk almış oluruz. Bence kocanı nerede alıkoyduğunu bilmediğimiz sürece riske girmemeliyiz."

"Benimle neden kent merkezinde buluşmak istediğini merak ediyorum."

"Çünkü ancak merkeze tek başına geleceğini biliyor. Kafe herkese açık bir yer, kendini orada güvende hissedeceksin."

"Tamam, ne yapalım şimdi? Yarın öğleye kadar elimiz kolumuz bağlı bekleyemeyiz."

"Bu adam hakkında bildiklerimizi gel birlikte gözden geçirelim. Belki onun hakkında ipucu verebilecek bir şeyleri atlamışızdır."

"Ben durmaksızın bunu yapıyorum, Mark ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Her şey karmakarışık. Tek anlayabildiğim, meselenin ben olduğum ama aynı zamanda fotoğraftaki kadınla da bir bağlantının bulunduğu. Kadın..." Sarah ansızın durakladı. "Sanırım aklıma bir şey geldi. Bu herif Stephen'ın kıyafetlerini giymişti ve bizim otomobilimizi kullanıyordu. Üstünde epeyce para taşıdığını çiçekçi söylememiş miydi?"

"Evet, bunu düşündüm. Adam bu yolla bu olayda meselenin para olmadığını sana göstermek istiyor diye varsayıyorum."

"İyi de bunca parayı nereden bulmuş?"

"Stephen'ın parası mı sence?"

"Şunu biliyorum ki Stephen üstünde fazla miktarda nakit taşımaz. Hırsızları üstüne çekmekten başka işe yaramadığını düşünür. Ama bu herif Stephen'ın kredi kartını kullanmış olabilir. Benimle ilgili bilgileri nasıl zorla ağzından aldıysa şifreyi de aynı yolla edinmiştir."

"Eğer öyleyse adamın bir yerlerde bir para çekme makinesinin önünde kamera görüntüsü vardır. Bu da polisi ikna edebilecek bir kanıt olur."

Sarah yerinden sıçradı. "Bunu bulmalıyız. Bize yardım edebilecek birini tanıyorum."

52.

Bridgewater ailesinin hesaplarının bulunduğu Barclays bankasının Forest Hill'in güney doğusundaki şubesine gittiler. Sarah, banka müdürüyle görüşmek istediğini söyledi ve güler yüzlü genç bir çalışan ona ve Mark'a müdürün odasına kadar eşlik etti.

Harold Bowker, kahverengi gözleri her an tetikte olan, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Sarah'nın odasına girdiğini görünce hemen yerinden kalkıp onu samimi bir gülümsemeyle karşıladı.

"Sarah, sizi gördüğüme sevindim. Epeydir uğramıyordunuz. Nasılsınız?"

Sarah zorlayıcı açıklamalardan kaçınmak için gözüyle atel takılı kolunu gösterip evde kaza geçirdiğine dair bir hikâye uydurdu. Üniversite yıllarından bir arkadaşı olan Bay Behrendt onu kırmamış, otomobiliyle buraya getirmişti.

Harold Bowker talihsizliğe çok üzüldüğünü belirttikten sonra yaklaşan kışla ilgili birkaç şey söyledi. Sonra konuklarına oturmaları için yer gösterdi.

Sarah'nın ondan bir ricası vardı. Kocasının iş gezisinde olduğunu ve kredi kartını çaldırdığını anlattı.

"Çok can sıkıcı," dedi Bowker ve bilgisayar ekranında Stephen Bridgewater'ın müşteri bilgilerini açtı. "Çalınan hangi kart? Özel mi ticari mi?"

"İkisi de," diye atıldı Sarah. "Cüzdanını çalmışlar. Bir de cep telefonunu. Bu yüzden size ulaşamamış, bizzat sizi görmemi istedi."

"Tanrım, seyahatte olan herkesin kâbusudur bu," dedi Browker üzülerek. Sarah o sırada, yalan söylemenin ürkütücü bir şekilde kolay olduğunu aklından geçiriyordu.

"Ne yazık ki bu olaylar son zamanlarda sıklıkla yaşanıyor," diye devam etti Bowker. "Doğruyu söylemek gerekirse, bunlarla neredeyse her gün karşılaşıyoruz. Çok dikkatli olmak gerekiyor. Ama kaygılanmayın, sizin de eşinizin de kartları olası kötü niyetli kullanımlara karşı sigortalıdır. Güncel kartları hemen kapatıp en kısa zamanda yenilerini düzenleriz."

"Bu arada eşimin hesabından para çekilip çekilmediğini kontrol edebilir misiniz acaba?"

"Şu an onu yapıyorum," dedi Bowker, Stephen'ın hesaplarını incelerken. "Evet, gerçekten olmuş. Visa kartıyla özel hesabından altı yüz sterlin çekilmiş. Bizim şubenin para çekme makinesinden."

Sarah, Bowker'a dönmeden önce Mark'la göz göze geldi. "Bu makineler kamerayla denetleniyordur, öyle değil mi?"

"Elbette," dedi şube müdürü. "Kayıtları hemen inceletip polise ileteceğim. Ancak..." Bowker'ın yüzünde Sarah'nın umudunu biraz azaltmak istercesine bir ifade belirdi. "Size karşı açık olmak istiyorum, Sarah. Söylediğim gibi, bu tür olaylarla neredeyse her gün karşılaşırız, gelgelelim faili yakaladığımız vaka sayısı çok azdır. Dışarıda gerçek bir kredi kartı mafyası dolanıyor. Ancak canınızı sıkmayın, zararınız en kısa zamanda karşılanacaktır. Polis ve kredi kartları kurumu gerekli formaliteler için sizinle bağlantıya geçecektir."

"Adamın parayı bu makineden çektiğinden kuşkunuz yok değil mi?"

"Kesinlikle yok. Her makinenin kendi kodu vardır, buradaki bize ait."

Sarah bir kez daha Mark'la bakıştı.

"Bay Bowker, para tam olarak ne zaman çekilmiş?"

Müdür bir kez daha bilgisayar ekranına baktı. "Perşembe akşamı saat... on dokuz yirmi üçte."

Sarah dehşetle irkildi. "Harold, emin misiniz bundan?"

"Yüzde yüz," dedi Bowker ve alnını buruşturup Sarah'ya baktı. "Siz iyi misiniz?"

"Korkarım sizi boş yere yorduk," dedi Sarah ve ayağa kalktı. Dizlerinin adeta bağı çözülmüştü. "Lütfen kartları kapatın ancak kamera kayıtlarını inceletmenize gerek kalmadı."

Sarah, Harold Bowker'ın elini sıktı ve müdürün şaşkın bakışlarına aldırmadan odadan çıktı.

Mark ile birlikte bankadan çıktıktan sonra Sarah yolun kenarında durup boş gözlerle Londra Yolu'nun öğleden sonra trafiğine baktı. *Gerçeküstü o kâbus duygusu işte yine geldi,* diye geçirdi içinden. Sanki kendi içine hapsolmuştu ve bir pencereden sanal insanların sanal gündelik işlerinin peşinden koşturdukları hayal ürünü bir dünyaya bakıyordu.

Mark yanına gelip durdu. "İçeride olanların anlamı neydi?"

"Para perşembe günü çekilmiş," dedi Sarah. "Oysa Stephen cuma günü öğleden sonra yola çıktı, aynı günün sabahında ben onun Visa kartıyla alışveriş yapmıştım. Yani parayı kendi çekmiş olmalı."

"Ama kocanın üstünde fazla miktarda nakit taşımadığını söylememiş miydin?"

"Mesele de bu zaten. Artık hiçbir şey anlamıyorum. Stephen altı yüz sterlini ne yapacaktı ki?"

53.

Phoebe Grey yine sarhoş olmuştu ve bir bardan yine tek başına ayrılıyordu.

Oysa gece iyi başlamış, onu umutlandırmıştı. Prince Albert'daki ortam oldukça keyifliydi, sesler sokağa kadar taşmıştı. Ne var ki

içerideki erkekler sarhoşken bile onunla ilgilenmemişlerdi. Tamam, çoğu iş arkadaşlarıydı ve Noel öncesi kutlamasına eşleriyle gelmişlerdi ama öteki erkek müşterilerden bir teki bile onu fark etmemişti. Phoebe kendini görünmez biri gibi duyumsamıştı, yüz on kiloluk bedeniyle birilerinin sürekli çarpıp yürüdüğü ama yine de görmezden geldiği görünmez biri...

Her zaman böyle olurdu. Bekârların kendilerini en çok yalnız hissettikleri şu Noel arifesinde bile adamlardan hiçbiri Phoebe'ye asılacak kadar çaresiz değildi anlaşılan.

Phoebe bir kez daha barın kapısına doğru dönüp parmağını uzattı.

"Hepiniz siktirip gidin, kafasızlar!" dedi dili dolaşarak, sonra paltosunun altında kaymış olan elbisesini düzeltti. Elbiseye çok para ödemiş, tezgâhtar kız içinde baş döndürücü göründüğünü söylemişti. Şimdi bu sıska karıya içinden lanetler yağdırıyor, iri göğüslerinin hizasında oluşan kırmızı şarap lekesine öfkeyle bakıyordu. Muhasebelerinde çalışan ürkek ama bir o kadar da çekici Steward Porter'la boş yere sohbet etmeye çalıştığı sırada şarabı üstüne devirmiş, tam o sırada arkasında Porter'ın nişanlısının durduğunu fark etmişti.

Warwick Caddesi'nde yalpalayarak metro yönüne doğru yürüdüğü sırada aklına Duffy'nin bir şarkısı geldi. Şarkıda, adam kalbini kırdığı için kadın onu cehenneme yollamıştı. *Ama benim yaşamımda hep tersi olur,* diye düşünüp bir kez daha iç geçirdi Phoebe. O, her herifin peşinden cehenneme kadar giderdi.

Beyaza boyalı, şık ve küçük villaların önünden geçti. Bunlardan birinde en yakın arkadaşı Katherine oturuyordu. Phoebe o gece ne yazık ki evde olmadığını biliyordu, aksi halde şimdi onun zilini çalardı. İçkinin üstüne birlikte son bir cila yapar, erkekleri çekiştirirlerdi.

Ama ben bu akşam herhalde söylenip dururdum, diye düşündü Phoebe, Katherine'in evine yaklaşırken. *O bir süredir pembe bulutlar üstünde yüzüyor.*

Hayır, arkadaşının mutluluğunu ona çok görmüyordu ama biraz kıskandığı doğruydu. Katherine onun tam tersiydi. Zayıf ve uzun boyluydu, görenlerin soluğunu kesen kıvırcık, kızıl saçları vardı. Bir yere girer girmez bütün gözlerin üzerine çevrildiği kadınlardandı. Zeki ve cazibeliydi, istese on parmağında on erkeği oynatırdı. Onun yaşamına giren erkekler barın birinden çıkmış biradan mort olmuş adamları değil gerçekten hoş ve cana yakın adamlardı. Phoebe henüz tanışmamış olsa da Katherine'in yeni sevgilisi de böyle biriydi kuşkusuz. O an seçkin otellerden birinde sarmaş dolaş oturmuş, geleceklerini düşlüyorlardı muhtemelen. Phoebe, bu gelecekte ona da biraz yer açılması için içinden dua etti.

Gece trafiğinin gürültüleri arasında ansızın dertli bir miyavlama duydu. Çevresine bakındı ve şaşkınlıkla durdu. Kedi, Katherine'in kapısının önünde oturuyordu.

Phoebe dikkatle bakıp alnını buruşturdu.

"Pierre? Sen misin, Pierre?"

Kedi soruya yanıt verircesine dönüp Phoebe'ye baktı ve yeniden miyavladı.

Phobe şaşkınlık içinde kediye yaklaştı. Evet, bembeyaz tüyleri ve başının üstündeki bere gibi duran siyah lekesiyle Katherine'in kedisiydi bu. Adını da bu lekeden almıştı: Fransız Pierre.

"Sen ne yapıyorsun burada böyle?"

Başını kaldırdı, karanlık pencerelere bakıp düşündü. Beş kadeh kırmızı şarap ve bir kadeh viskiden sonra düşünmekte oldukça zorlanıyordu. Burada ters giden bir şey vardı.

Pierre ev kedisiydi ve Katherine onu asla sokağa bırakmazdı. *Yerden onun ölüsünü kazımaya hiç niyetim yok,* derdi her zaman. *Çünkü böyle bir trafikte kaza olması an meselesi.*

Kedi evden nasıl çıkmıştı peki? Katherine dışarıdaydı ve böyle zamanlarda yaptığı gibi Pierre'in ihtiyaçlarını önceden hazırlamış olmalıydı. Kedinin kuru mama kabı en az bir haftalık tüketimini karşılardı. Kedinin ona bakan bir komşunun ya da arkadaşın elinden kaçmış olması olanaksızdı. Ayrıca böyle bir durumda Pierre'le ilgilenmesi için Katherine önce onu arardı. Her zaman böyle olmuştu çünkü. Phoebe'nin şu tombul tüy yumağını çok sevdiğini bilirdi.

Ancak Phoebe dikkatlice baktığında Pierre'in tombulluğundan eser kalmadığını fark etti. Kedi açlıktan zayıf düşmüştü, her zaman bakımlı olan beyaz tüyleri keçeleşmiş ve kurşuni renge dönmüştü. Uzunca bir zamandır dışarıda yaşıyor gibiydi.

Phoebe düşündükçe bu durum ona daha da tuhaf görünüyordu. Eğer sarhoş olmasaydı, en mantıklı fikir aklına muhtemelen daha önce gelecekti.

Hırsız!

Bahçe kapısından girip eve doğru ilerlerken çevresine dikkatle bakındı. Hayır, ortada hırsızlığı çağrıştıracak izler yoktu. Kapı kapalıydı, pencerelerden hiçbiri açılmamış, camlar kırılmamıştı.

Tuhaf.

Katherine'in evinin yedek anahtarını bulmak için çantasındaki anahtar destesini aradı. Ama özel durumu nedeniyle bu arayış her zamankinden uzun sürdü. Kapıyı açtı ve içeriye henüz adım atamadan Pierre ayaklarının arasından atlayıp eve daldı.

Phoebe karanlıkta kediyi izlerken ansızın şaşkınlıkla durakladı. Salondan hafif bir müzik sesi geliyordu. R.E.M.'in "Losing my Religion" parçası radyodan çalıyor gibiydi.

Katherine eve dönmüş müydü yoksa? Belki sevgilisi yanındaydı ve kendilerini tutkularına kaptırıp Pierre'in sokağa kaçtığını fark etmemişlerdi?

Phoebe bu sahneyi gözünün önüne getirince sinirle kıkırdadı, sonra yerde aceleyle çıkarılıp atılmış giysiler aradı. Katherine anlatmıştı, yeni sevgilisinin ayaküstü hızlı sevişmelere zaafı vardı, sık sık evin kapısını kapatır kapatmaz birbirlerinin kollarına atıldıkları olmuştu.

"Katherine?" diye seslendi Phoebe, karanlık salonun bulunduğu yöne doğru. "Benim, Phoebe. Pierre dışarıdaydı, ben de her şey yolunda mı diye bakmak istedim. Birazdan ışığı açacağım. İçerideyseniz haber ver. O zaman ışığa dokunmadan giderim."

Phoebe yine kıkırdayıp bir yanıt bekledi, ne var ki radyodan gelen sesten başka hiçbir şey duyamadı. Çıt yoktu. Acele hareketler de yoktu. Telaşla giysilerini arayanlar da yoktu.

Phoebe el yordamıyla elektrik düğmesini arayıp buldu ve salonun ışığı gözünü aldı. Gözünü bir an kırpıştırdı, sonra çenesi açıldı ve taş kesilmiş gibi öylece kalakaldı.

Ayaklarının ucunda devrilmiş bir koltuk vardı. Pierre kanepenin önündeki sehpanın üstüne çıkmış, cam tablanın üstündeki kan birikintisini yalıyordu. Phoebe olduğu yerde donakaldı.

5. BÖLÜM

KARANLIĞA GÖTÜREN İZLER

54.

Mark geceyi yine öğrenci yurdunda geçirmişti. Somerville'in düzenlettiği kimlik sayesinde odayı bir süre daha kullanabilecek olması işine geliyordu. Çünkü mali durumu bir otel odasında uzun süre kalmasına uygun değildi.

Sarah'yla sözleştikleri gibi ertesi gün öğleye doğru Piccadilly Circus metrosunun girişinde buluştular. Mark bir gazete bayiinin yanında durmuş, plastik bardaktan dumanı tüten bir kahve içiyordu. Buz gibi esen rüzgârdan korunmak için montunun yakasını kaldırmıştı.

Çevresinde hayat hızla akıyordu. Elleri kolları alışveriş torbaları ve paketlerle dolu insanlar yanından telaşla geçip gidiyorlardı. Kurşuni gökyüzü ilk kar tanelerini serpiştirirken, bir afişin üstünde yer alan kocaman bir Noel Baba, Selfridges'in sonsuz armağan fikirlerini keşfetme zamanının geldiğini haber veriyordu. Hemen yanında fil boyutlarındaki bir plastik ağacın üstünde fosforlu bir yazı yanıp sönüyordu: *GERİ SAYIM BAŞLADI.*

Tam da sırasıydı, diye düşündü Mark insanların telaşını hiçe sayarak. Stephen Bridgewater'ın onu kaçıranların elinde geçirdiği her gün sağ kurtulma şansını azaltıyordu. Çünkü bütün derdi Sarah olan yabancının alıkoyduğu Stephen'ın sağlık durumuyla ilgileneceğini Mark hiç sanmıyordu.

Stephen gerçekten bir yerde tutuluyorsa ve çoktan öldürülüp bir çukura atılmamışsa tabii...

Mark kalabalıkları yararak ona doğru gelen Sarah'yı gördü. Sarah gözlerinin altındaki mor halkaları makyajla örtmeye ça-

lışmıştı, ancak yine de solgun ve bitkin görünüyordu. Yanakları çökmüştü, açık renk paltosu sanki üstüne artık büyük geliyormuş gibi rüzgârda uçuşuyordu. Gözüne gece uyku girmediği her halinden belliydi.

"Hadi bakalım," dedi Sarah, Mark'ın yanına ulaştığında. "Şu işi bitirip kurtulalım."

Planları basitti. Adam Mark'ı tanımadığına göre –Sarah'nın umudu bu yöndeydi– Mark arkadaşını kafeye kadar izleyecek ve kapının yanında bekleyecekti. Sarah adamla konuşacaktı. Sonrasında Mark –onu Stephen'ı sakladığı yere götüreceği umuduyla– adamın peşine düşecekti. Sarah da polise haber verecekti.

İnecekleri Charing Cross istasyonuna ayrı ayrı gittiler. Mark, Sarah ile arayı biraz açtı ve St. Martin in the Fields Kilisesi'nin arka kısmından geçen Duncannon Caddesi'ndeki çıkışı kullanarak arkadaşını izlemeye başladı.

Sarah, mahzenin saklanmış gibi duran kapısına geldiğinde bir an durdu. Kendine gelip bütün cesaretini toplamak zorundaydı. Sonra arkasına bir daha bakmadan merdivenleri indi.

Mark, girişin yakınlarındaki bir telefon kulübesinin arkasına geçip beklemeye başladı. Olabildiğince kimsenin dikkatini çekmeyecek şekilde yoldan geçenleri izlemeye koyulup gözleriyle yaralı yüzlü adamı aradı. Aklı Sarah'daydı ve montunun cebindeki cep telefonunu sıkıca kavramıştı.

Bu adam Sarah'yı neden böyle bir yere çağırmıştı? Acaba amacı neydi?

Tepesindeki kilise çanı on iki defa çaldı.

55.

Sarah mahzenin merdivenlerini inerken tırabzana tutunma ihtiyacı duydu. Heyecandan ve yorgunluktan başı dönüyordu. O gece her zamankinden daha kötü uyumuş, sabahı beklemişti. Kahvaltıda bir şeyler yemeye çalışmış ancak başaramamıştı.

İnsanlar konuşup kahkahalar atarak yanından geçerken Sarah basamakları usulca iniyordu.

Titremeye başladı, birazdan dizleri sözünü dinlemeyecekti sanki. Sarah kan ter içinde kalmıştı. Aklına iş yerindeki odasının kapısında öylece durup gözlerini kapı koluna diktiği anlar geldi. Adını koyamadığı, odasına girmeyi olanaksızlaştıran isimsiz bir korkuydu bu. Onun fobisi, başarısız olma korkusuydu.

O yıllardaki gibi şimdi de ona tanıdık olan ancak artık bir tehdide dönüşmüş bir yere doğru yol alıyordu. Ancak bu defa yoluna devam etmeyi başarıyordu. Bu kez tehdidin somut bir yüzü vardı ve söz konusu olan şey kendinden çok daha önemliydi.

Bu defa fobisiyle yüzleşmekten başka seçeneği yoktu.

Daha merdiven sahanlığına ulaşmadan yüzüne o tanıdık taş kokusu vurdu, üstelik mis gibi mutfak, kahve ve hamur işleri kokularıyla karışmıştı. Sarah öğürdü, soluğunu tuttu ve ağzındaki ekşimsi tadı unutmaya çalıştı. Bir an için gözlerini kapayıp derin derin soluk alıp verdi ve basamakları inmeye devam etti.

Mahzendeki kafe hem Londralıların hem de turistlerin ilgi gösterdikleri bir mekândı. Sarah'nın kız arkadaşlarıyla, sonraları da Stephen'la buluştuğu üniversite yıllarında olduğu gibi öğle saatinde masaların hepsi yine dolmuştu. Kemer tavanlı geniş kubbede yüksek perdeden konuşan müşterilerin sesleri birbirine karışmıştı. İçeride çok sayıda sütun bulunduğu için bir bakışta bütün masaları görebilmek olanaksızdı, bu yüzden Sarah'nın

masaların önünden tek tek geçip yaralı suratı aramaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Kalabalıklar içinde göze batmamak için bulunmaz bir yer, diye düşündü Sarah. Adam burada kimselerin dikkatini çekmez ve istediği an kayıplara karışırdı.

Sarah paltosunun cebinden telefonunu çıkarıp çekim gücünü denetledi. Beşli ölçek üzerinden üç çizgi vardı, yeterliydi. Rahatladığını duyumsadı. Adam kafeden ansızın çıkıp gidecek olsa bile Sarah, Mark'a ulaşıp onu uyarabilirdi.

Masaların arasından yürümeyi sürdürdü. Dikkatini toplamaya çalışıyordu. Birazdan adamla karşılaşacaktı. Kontrolünü asla yitirmemeliydi. Her şey, yaralı suratın planını çözmesine bağlıydı.

Onu neden özellikle buraya çağırmıştı acaba?

Yayınevindeki yeni işini Stephen'la bir caz konseri dinleyip burada kutladıklarını nereden biliyordu?

Bu bilgileri ona vermesi için Stephen'a neler yapmıştı kim bilir?

Tıpkı adamın kredi kartından para çektiğini sandığı gibi bu konuda da yanılıyor muydu yoksa?

Sarah masa masa dolaşıp yabancı yüzleri incelediği sırada hiçbir sonuca bağlayamadığı düşünceler beyninde kol geziyordu.

Derken birinin omzuna dokunmasıyla dehşet içinde arkasına döndü.

"Merhaba, Sarah, seni görmek ne güzel!"

Eski patronu Nora Scanlon gülümseyerek kollarını açtı ve Sarah'ya sıkıca sarıldı.

Sarah bir an için yanıt veremeyecek kadar afallamıştı. Nora'nın kollarından sıyrılıp ona başka dünyalardan gelmiş bir canlı gibi baktı.

"Aa, Nora! Özür dilerim ama..."

"Ne özrü?" Nora bir kaşını kaldırmıştı.

"Hayır, seni gördüğüme sevindim, demek istedim, yalnızca şey..." diye kekeledi Sarah, çevresine bakınmayı sürdürerek. Adam görünürlerde yoktu.

"Hadi gel, tatlım," dedi Nora, bir sütunun yanına yerleştirilmiş masayı göstererek. "Şurada oturuyorum, bak boş bir sandalye bile var."

"Ben... Gerçekten özür dilerim, Nora," diyebildi Sarah sonunda, duvardaki saate bakarak. Saat on ikiyi on geçiyordu. "Bir randevum var."

"Evet, biliyorum," dedi Nora ve alnını kaygıyla buruşturdu. "Neyin var, tatlım? Altüst olmuş gibisin. Ters giden bir şeyler mi var?"

Sarah donup kaldı. "Nasıl yani? Bir randevum olduğunu biliyor musun sen?"

"Eh, Howard söyledi bana."

"Howard mı?"

"Evet, sana selamlarını yolladı. Ne yazık ki bir işi çıktı, yoksa o da gelecekti. Yoksa bu görüşme ikinizin arasında sır mıydı?" Nora, yarı şaşkın, yarı eğlenceli bir kahkaha attı. "Eğer öyleyse seni uyarmalıyım. Kocamın romantik kalp hırsızı yılları çoktan geçmişte kaldı. Şimdilerde öpüşmeden önce bardaktan diş protezini alıp takması gerekiyor."

Sarah ona afallayarak baktı. "Nora, Tanrı aşkına neden söz ediyorsun sen?"

Nora Scanlon'ın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Nasıl? Hiçbir şey anlamıyorum. Howard'ı buraya çağıran sensin."

"Ne yapmışım ben?"

"Howard'a yolladığın son e-postada," dedi Nora. Sesi şimdi gerçekten kaygılıydı. "Bu yüzden burada değil miyiz? Howard'la mutlaka konuşmak istiyordun ve ben bu görüşmeye katılmamın iyi olacağını düşündüm. Senin açından sorun yaratmaz, değil mi?"

Sarah, birisi başından aşağıya bir kova su boşaltmış gibi ürperdi. "E-posta mı? Hangi e-posta?"

"Senin... senin bu randevudan haberin yok mu?"

"Aman Tanrım, hayır," dedi Sarah ama sonra hemen kavradı. "O mesajda tam olarak ne yazıyordu?"

Nora Scanlon'ın gözlerinde bir ışık yanmıştı şimdi. "Haa, şimdi anlıyorum. Gel, oturalım. Mutlaka konuşmalıyız."

56.

"Doğrusunu istersen, Howard'a yazdığın için biraz şaşırmıştım," dedi Nora çorbasını karıştırırken. "Ancak Stephen bu e-postaları senin adına yolladıysa durum anlaşılıyor elbette. Bizim iletişimimizin sürdüğünü biliyor ne de olsa. Demek ki bizimle buluşacağından kuşku duymamış. Sanırım seni ikna edebileceğimi umuyor."

"Beni ikna etmek mi?" diye sordu Sarah, iki eliyle masanın kenarına tutunarak. "Beni neye ikna edecekmişsin?"

"Şöyle, ikna doğru ifade değil belki," dedi Nora, tabağını yana doğru iterek. "Doğruluğuna inandırmak daha doğru bir tanım olur. Yeniden bizimle çalışmalısın. Yayınevine dön, tatlım. Howard'la bu konuyu konuşup anlaştık. Sana ihtiyacımız var."

"E-postadaki yazışma bununla mı ilgiliydi?"

Nora başını salladı. "Yani... daha doğrusu kocan Howard'a her şeyi anlatmış. Tükenmişlik sendromundan ve sana engel olan korkularından söz etmiş. Bu açık sözlülük bizi çok etkiledi ve seni temin ederiz ki böyle bir şeyin bir daha meydana gelmemesinin bir yolunu bulacağız."

"Size bunları mı yazdı?"

Nora masanın üstünden uzanıp Sarah'nın elini tuttu. "Sarah, tatlım, kocana bu yüzden asla kızmamalısın. Yaptığı doğruydu. Seninle yıllardır tanışıyoruz, korkularından ötürü utandığını anlıyorum. Bana istifanı getirdiğin gün sezmiştim bunu. Dışarıya karşı her zaman güçlü görünmeyi seçtiğin için bu durumu bana kendin asla anlatmazdın."

Sarah ürperdi. "Korkularımla ilgili neler yazmış?"

"Üzülme bunlara, biz dostuz, nasılsa aramızda kalacak." Nora, Sarah'nın elini yine avucunun içine aldı. "Başarısız olmayacaksın, Sarah, bundan kuşkum yok, ayrıca sen işlere tamamen hâkim oluncaya kadar sana elimden geldiğince destek vereceğim. Howard bana e-postalarını gösterdiğinde nasıl sevindim bilemezsin. Hoş, onları sen yazmış olmasan da." Sarah'ya bakıp göz kırptı. "Olağanüstü bir kocan var, tatlım. Seni gerçekten çok seviyor olmalı."

57.

Kapıya birkaç kez vurmuştu. Evde kimsenin olmadığından kaygılandığı sırada kapının ardında birinin seslendiğini duydu.

"Ağır ol bakalım. Kapıyı kırmana gerek yok, geliyorum!"

Biri ayaklarını sürüyerek yaklaştı, kapının güvenlik zinciri öne doğru itildi ve aralıktan Simon'ın uykudan kırışmış yüzü görüldü.

"Hı, sen misin? Çok erken be, abiciğim. Uyuyordum henüz."

"Saat on ikiyi geçiyor."

"Bak sen!"

"Hallettin mi?"

Simon iç geçirip tıraşsız çenesini ovaladı, sonra başını salladı. "Evet, evet, gir içeri." Zinciri yana itip kapıyı açtı. "Nedir bu acelen, anlamıyorum."

"Kendime göre nedenlerim var," dedi adam eve girerken. Burnuna esrar ve tütsü karışımı kokular geldi. "Dosyayı sildin mi?"

Simon esneyip apış arasını kaşıdı. Üstünde yıkanmaktan solmuş bir *boxer* ve beyaz renkte barış deseni olan siyah bir atlet vardı. Sıska ve solgun bacakları tavuk kemiklerine benziyordu. "Evet. Seninle ilgili kaydettikleri ne varsa şimdi nirvanaya ulaşmış durumda."

"Tamamen mi?"

"Elbette, aynen söz verdiğim gibi."

Simon arkasını döndü ve ayaklarını sürüyerek açık mutfağa doğru ilerledi.

Adam dar holde durup Simon'ı izledi. Yatağın bulunduğu alanın yanındaki odanın –ki evin tek odasıydı– kapısı açıktı. Adam şaşkınlıkla duraksadı. Dairenin her yeri dökülüyordu, duvarlardan çözülmüş lime lime duvar kâğıtları sarkıyordu, Simon bunları posterlerle tutturmaya çalışmıştı ama bu oda farklıydı. Burada titiz bir düzen vardı. Yatak düzgündü, duvarlar açık pembeye boyalıydı, duvardaki kütüphanede çocuk kitapları ve yerleri cetvelle ölçülüp belirlenmiş gibi duran ayıcıklar

diziliydi. Odada bulunan tek fotoğraf yatağın üstüne asılmıştı. Küçük bir kızı annesiyle gösteren fotoğraf çerçevelenmiş, plastik çiçeklerle süslenmişti. Anneyle kızın giyim tarzlarına bakılırsa fotoğraf seksenli yıllarda çekilmiş olmalıydı.

"Bethany nerede?"

"Grup terapisine gitti. Kendime çay yapacağım, sen de ister misin?"

Adam, yemek masasında belki bin yıllık su ısıtıcısıyla uğraşan Simon'ın yanına gitti. "Hayır, teşekkür ederim. Hemen gideceğim zaten."

"Sen bilirsin." Simon, sallanan iki mutfak sandalyesinden birine oturup bir sigara sardı. "Kahvaltımı etmeden duramam."

"Dosyamı ver hemen gideyim. Bu da paran."

Adam zarfı masanın üstüne bıraktı. Simon sardığı sigarayı dudaklarına götürüp yaktıktan sonra uzanıp zarfı aldı. İçine baktı, başparmağını banknotlar üstünde gezdirip sırıttı.

"Vaay, John! Çok güzel bir duygu. Hem de çok, oğlum. Ancak..."

Sustu. Çok üzgünmüş gibi yüzünü abartılı bir şekilde buruşturdu, zarfı masaya koydu ve ağzındaki dumanı tavana doğru üfledi.

"Ne?"

"Yani, John, bir kez daha konuşmalıyız diyorum."

Adam zarfa bakıp iç geçirdi. "Simon, ne demek bu şimdi? Biz bir anlaşma yapmıştık."

Simon dudaklarını büzüp başını yan yatırdı ve adamı süzmeye başladı. "İyi görünmüyorsun, John. Terleyip duruyorsun ve bir ceset kadar solgunsun. Hele göz altların... Hayır, gerçekten beğenmedim. Açık konuşmam gerekirse bok gibi görünüyorsun. Durumun kötüleşti herhalde?"

"Nereye varmak istiyorsun, Simon?"

"Biz iki gerçek dostuz, öyle değil mi? Diyorum ki birbirimize epeyce yakın olduk sayılır. Sen çok ağır durumdayken kıçını temizledim. Her zaman yanında oldum. İlk kemoterapinden sonra üstüme başıma kustuğunda bunu şakaya vurduk. Uzun zamandır böylesine gülmediğini söylemiştin. Anımsıyor musun?"

"Evet, bunun için sana minnettarım."

Simon gözlerini kısıp sigara dumanını burnundan çıkardı. "Yaa, gerçekten mi, John? Minnettar mısın? O halde beni neden kandırıyorsun?"

"Seni kandırmadım."

"Kandırdın, John. Sen hepimizi kandırdın. Adının John Reevyman olduğunu söylüyorsun ama gerçek adın bu değil." Su ısıtıcısının düğmesi atınca Simon ayağa kalktı. Kaynar suyu üstünde Prens Charles'ın karikatürünün bulunduğu, kulaklarının fincan saplarını oluşturduğu bir fincana boşalttı. Simon sonra adama döndü. "Bu durum hastanede sanırım benden başka kimsenin dikkatini çekmemiş. Faturaları ödediğin sürece kimsenin umurunda değil zaten. Ancak Reevyman... John, çok rica ederim, böyle bir soyadı yok ki! Senden daha yaratıcı olmanı beklerdim."

Simon adama merakla bakıyor, kışkırtıcı sözlerine vereceği tepkiyi merak ediyordu. Ne var ki adam tepkisiz kaldı. Yaşamı boyunca gururunu kıran öylesine olaylara katlanmıştı ki Simon gibi biri onun huzurunu kaçıramazdı. Tek canını acıtan yaşadığı düş kırıklığıydı. Bu çocuğun aşağılık bir herif olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Simon ise bir şeyler bilircesine göz kırpıp sırıttı. "Biliyor musun John, harflerin yer değiştirdiğini anlamak için insanın zekâ küpü olması gerekmiyor. Yani her şey ortada diyorum. Reevyman. Everyman. Senin geçmişini bilen biri olarak tam isabet diyorum."

"Ee? Seni şimdi kutlamalı mıyım?"

Simon izmaritini fincan tabaklarından birine söndürdü, Prens Charles'ı kulaklarından yakalayıp çayından bir yudum aldı. Sonra yine sırıtmaya başladı. "Gerçekten çay istemiyor musun, John?"

"Hadi, sadede gel artık!"

"Tamam, o zaman." Simon elindeki fincanı masaya bıraktı. "Gerçekte kim olduğunu biliyorum, John. Jay'den öğrendim. Ama ona kızma sakın. Bana anlattığı sırada hâlâ narkozun etkisindeydi. Onun gözünde çok önemlisin, John. Hâlâ arkadaş mısınız, yoksa Jay bu arada öldü mü? Hastaneden kendi isteğiyle ayrılıp eve dönmesi çok akılcı bir karar değildi kesinlikle."

"Ne söyleyeceksen söyle artık!"

Simon sırıttı ve kulak şeklindeki sapların üstünde dalgın dalgın parmağını dolaştırdı. "Jay ameliyattan sonra narkozdan uyandığında aklına ilk gelen kişi sendin. Önce kimi istediğini anlayamadım ama sonra her şeyi birleştirdim. Jay'e sordum, kafası dumanlı olduğu için tahminimi doğruladı. Ne yapalım, oluyor işte böyle şeyler."

"Peki, bana bunları neden anlatıyorsun, Simon?"

"Biz arkadaşız John ve arkadaşlar birbirlerine her zaman destek olurlar. Sana yardım ettim ve büyük risk aldım. Sen de şimdi bana biraz daha yardım etsen, nasıl olur? Senin için paranın sorun olmadığını kendin söyledin."

Adam başını iki yana sallayıp Simon'a sitemle baktı. "Niyetin bana şantaj yapmak mı?"

"Aşk olsun sana!" dedi Simon yapmacık bir telaşla. Tütün paketini alıp bir sigara daha sarmaya başladı. "Ben buna daha çok seni bonkörlüğe davet etmek diyebilirim. Hem bu iyiliği bana yapmayacaksın, John. Düşün ki Beth..."

"Emeğinin karşılığını yüklüce ödedim, delikanlı." Şakaklarındaki zonklama artmıştı şimdi. "İyi bir bütçe yaparsanız bu parayla bir süre rahat edersiniz."

"Tamam, oğlum, gerçekten cimri davranmadın. Ne var ki Beth'in terapisi yüklü bir para gerektiriyor. Bu yüzden sana bir öneride bulunacağım. Ücreti ikiye katla, sana dosyayı vereyim ve hesabı kapatalım. Ne dersin?"

Adam yine iç geçirdi. "Bir kez daha düşün, Simon. Benim durumumu kullanıyorsun. Gerçekten dost olsaydık bunu yapmazdın."

Simon bir kahkaha atıp başını hayır anlamında sallarken sarı rastaları yüzüne düştü. "Şaka bir yana, John, gerçekten bu kadar saf mısın sen?"

"Saf olabilirim," dedi adam, ağrıyan şakaklarını ovarak, "ama sen aptalsın, Simon. Sana bir şans vermek isterim. Sana gönüllü olarak ödediğim para, yasa dışı işlerden elini çekmene yeter. Kız kardeşini tedavisinde destekle, kendine başka bir iş bak ve buradan taşın. Böylece, ahlaklı yeni bir yaşama başlarsın. Ama kalkıp bana şantaj yaparsan, gözümde inandırıcılıktan uzak küçük bir düzenbaza dönüşürsün."

Simon'ın yüzündeki sırıtma kayboldu. Sigarasından sinirle bir nefes çekti. "Kimlere düzenbaz dendiğini sana anlatayım, John. Bunlar senin ve baban gibi insanlardır. Baban işçilerini yıllarca sömürmüş, sonra şirketini kapatıp sana yüklü bir miras bırakmış. Sen para kazanmak için hiçbir zaman emek harcamadın. Ama şimdi haline bak. Fazla zamanın kalmadı, bunu kör olan bile anlar. Evet, ne yapacaksın bu paraları? Kendine altından tabut mu alacaksın? Oysa bize destek vererek hayırlı bir iş yapabilirsin. Böylece..." Simon sustu, yerinden fırladı ve elindeki izmaritle adamı gösterdi. "Lanet olsun, abiciğim, burnun!"

Adam elini yüzüne götürdü, geri çektiğinde avucu kan içindeydi.

Simon bir kurulama bezini kaptığı gibi adama uzattı. "Al, her yeri batırma."

Adam bezi yüzüne bastırıp sakinleşmeye çalıştı. Heyecan tansiyonunu fırlatmıştı. Bu çok tehlikeli olabilirdi. "Banyonu kullanabilir miyim?"

"Kullan bakalım." Simon öfkeyle gözlerini kaydırıp girişin yanındaki kapıyı gösterdi. "Ama işin bittiğinde temizleyeceksin."

"Elbette."

Adam holden geçip banyoya girdi, kapıyı içeriden kilitledi. Eline geçirdiği bir havluyu ıslatıp ensesine koydu ve gözlerini kapadı.

Bir karar vermesi gerekiyordu.

58.

Sarah mahzenden çıktığında bambaşka biri olmuştu. Mark'ın arkasında durup onu beklediği telefon kulübesine doğru hızlı adımlarla yürüdü.

"Gelmedi. Olanları benim evde anlatacağım," diye Mark'a fısıldadı. Sonra yoluna devam edip telaşla Charing Cross durağına yöneldi. Belli ki izlendiklerinden kuşkulanıyordu. Mark bu yüzden yola koyulmadan önce olduğu yerde bir süre bekledi.

İki aktarmadan sonra Forest Hill'e vardıklarında Sarah bir kez bile arkasına dönüp bakmadan evinin yolunu tuttu. Mark onun adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Sarah, beklesene!" diye seslendi Mark. Sarah o sırada aceleyle evin kapısını açmış, alarm sistemini kapatıyordu. "Yahu Sarah, neler oldu orada?"

Sarah ona doğru döndü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, kesik kesik soluk alıp veriyordu.

"Adamın hakkımda onca özel bilgiyi nereden edindiğini biliyorum artık," dedi Sarah sonunda. "Bir korku hastalığım olduğunu Stephen biliyordu ancak nedeni hakkında bir fikri yoktu. Söylemek istememiştim. Ayrıca yayınevine dönmeyi aklımdan geçirdiğimden de haberi yoktu. Nora... patronum, dönmem için bana sürekli teklifte bulunuyordu ama ben fobimden utandığım için cesaret edemiyordum. Bu konuyu da kimseyle, hatta Gwen'le bile konuşmamıştım. Yani bu herif bu bilgileri Stephen'dan almış olamaz. Kimse bilmez bunları, yalnızca..."

Sarah sustu, Mark'a arkasını dönüp merdiveni koşarak çıktı. Mark onun arkasından koşup yatak odasına girdi. Sarah antika bir komodinin önünde diz çökmüş, en alt çekmeceyi çekiyordu. Hareketleri öylesine sertti ki çekmece takılmıştı. Sarah küfrü basıp çekmeceyi geri itti, sonra ani bir darbeyle yeniden çekti.

"Ne var orada?"

Mark, Sarah'nın yanına gelip durdu. Çekmece üst üste yığılı not defterleriyle doluydu. Sarah'nın yanına oturdu. Defterlerin üstüne yapıştırılmış olan beyaz etiketlerde ait oldukları yıllar yazılıydı. Çekmecede en az yirmi beş defter olmalıydı.

"Günlüklerim," dedi Sarah, üstünde 2012 yazılı defteri eline alıp karıştırmaya başladı. Ansızın duraklayıp gözlerini iri iri açtı.

"Anlamıştım!" diyebildi tiz bir sesle. "Lanet olası domuz!"

Bir başka defter daha aldı, onu da karıştırıp Mark'a uzattı. "Günlüklerimi okumuş!"

Mark, açık duran sayfaya gözlerini dikti ve Sarah'nın ne demek istediğini hemen kavradı. Sarah'nın düzgün yazılarının kimi yerlerde kırmızı kalemle altları çizilmişti.

"O yapmış bunu!" diye tısladı Sarah. Hanesine ve en gizli düşüncelerine ahlaksızca tecavüz eden adama karşı sesinde öfke ve kin vardı. "Ne yaptığını anlamam için bu cümlelerin altını çizmiş."

Öteki günlükleri rastgele eline alıp içlerine baktı. Sonra sanki defterlerden eli yanmış gibi hepsini çekmecenin içine fırlattı.

"Hepsini okumuş, Mark, hepsini!"

59.

Adam banyodan çıktığı sırada Simon hâlâ mutfak sandalyesinde oturuyordu. Adam içerideyken üstüne eskimiş bir eşofman altı giymişti. Bir sigara kâğıdını yalıyordu, gözlerini kaldırıp adama baktı.

"Ee, düzeldin mi biraz?"

Adam başını salladı ve birkaç günlük bulaşığın yığılı olduğu evyenin önüne gelip durdu.

Simon yüzüne düşen rasta tutamlarını geriye doğru itip sardığı sigarayı yaktı ve dumanını burnundan üfledi. "Ne diyorsun bakalım, John? Düşündün mü?"

"Önce dosyayı görmek istiyorum."

"Neden?"

"Getirdiğinden emin olmak için."

"John, John, John." Simon bezgin bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sen beni budala mı sandın? Bana bir tane indirip evrak-

ları da alıp kaçman için dosyayı elimde sallayacağıma inanıyor musun gerçekten?"

"Bunu yapacak birine benziyor muyum?"

Adam pantolon cebinden buruşturulmuş bir parça tuvalet kâğıdı çıkarıp alnındaki terleri sildi. Eli titriyordu. Baş ağrıları yine dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı.

Simon onu uzun uzun süzdü. Sonra iç geçirerek ayağa kalktı.

"Oğlum, gerçekten gidicisin sen! Tamam, lanet olası dosyayı sana göstereceğim. Önce parayı istiyorum, yoksa havanı alırsın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Tamam, getiriyorum. Ama yerinden kımıldamayacaksın."

"Söz."

Simon, Bethany'nin odasına girdi. Bir karton kutunun içini karıştırdığı duyuluyordu. Sonra mutfağa döndü, adamla arasında ciddi bir mesafeyi koruyarak dosyayı gösterdi.

"Mutlu musun, şimdi? Seni kandırmadığıma inandın mı?"

Adam, üstünde *John Reevyman* adının yazdığı, altında da hastane logosunun bulunduğu dosyaya uzaktan bakıp başını salladı.

"Güzel," dedi Simon. "Paramı getir, dosya senindir. Ama şimdi huzur içinde çayımı içmek istiyorum."

Adam gitmek üzere arkasını döndü, daire kapısının önünde yeniden durdu. "Ama bir şeyi bilmelisin, Simon. Beni gerçekten düş kırıklığına uğrattın."

"Bu dünyada her zaman adilce işler yapılmadığını en iyi sen bilirsin diye düşünmüştüm," dedi Simon. "Gerçekten üzgünüm, abiciğim."

"Hayır, Simon, üzgün falan değilsin. Ancak iki konuda haklısın."

"Öyle mi? Neymiş bakalım bunlar?"

"Dünyanın adil olmadığı ve bir hata yaptığım konusunda haklı çıktın. Hem de çok büyük bir hata yaptım. Seni yanlış değerlendirdim."

Birbirlerini konuşmadan süzdüler ve adam söylediklerinin etkilerini Simon'ın yüzünden okudu. Derken Simon yerinden fırlayıp adamın üstüne yürüdü.

"Yeter artık, John! Çek git ve parayı getir. Sana önerim, iş bittikten sonra gözüme sakın..."

Simon sözünü henüz bitirmemişti ki adam montunun cebinden bir enjektör çekip çıkardı. İğneyi Simon'a batırıp enjektör başını dibine kadar bastırdı.

Simon bir çığlık atıp dehşetle geri çekildi ve karnını tuttu. "Pislik! Lanet olsun! Bana ne enjekte ettin yahu?"

"Bana başka seçenek bırakmadın, Simon," dedi adam kısık sesle. "Sağlıklı kişilerde gösterdiği etkiyi bilmiyorum ama uzun sürmez, hiç merak etme."

"Olamaz, kahretsin!" diye sızlandı Simon. Buruşturulup masanın üstüne bırakılmış içinde kızarmış balık ile patates olan külahın yanında duran cep telefonuna doğru sendeledi. Ne var ki telefona ulaşamadan dizleri büküldü. Masanın kenarına tutunup dizlerinin üstüne yığıldı.

Adam Simon'ın arkasına geçti, onu kollarının altından tutup olduğu gibi yere doğru çekti. Sonra çevirip sırtüstü yatırdı.

"Kendini bırak ve gözlerini kapat, delikanlı. Birazdan geçecek."

Simon ona bakıp sırıttı. "Vaay, John, bayağı etkiliymiş." Çılgın gibi kıkırdamaya ve sarsılmaya başladı. "Doktor çağır. Kalbim... Geberiyorum..."

"Yapamam, Simon. Bunun için çok geç artık."

"Gerçekten mi?" Simon gülmeye başladı. "Çok geç, çok geç, çok geç," dedi şarkı söyler gibi, sonra öğürdü, arkasından da geğirdi. Ağzından beyaz köpükler geldi. Seğirmeye başladı, derken bağırsakları boşaldı. Sonra gözleri kaydı, ağzına yeniden dolan beyaz köpükler çenesinden tişörtünün üstüne aktı. Son bir kez kasıldı ve her şey bitti.

Jay'de olduğundan çok daha hızlı hallolmuştu bu kez. İyi ki de böyle olmuştu.

Hasta bakıcısının cansız bedeninden adam gözlerini bir süre ayırmadı, sonra eğildi, dosyayı yerden alıp montunun cebine soktu.

Boş enjektörü, haftalardır yanında taşıdığı kılıfa soktu yeniden. Aslında o iğneyi kendine yapmayı düşünmüştü. Ağrıları şiddetlendiğinde sığınacağı liman olacaktı. Şimdi yeni bir düzenleme yapması gerekecekti.

Evden çıkmadan önce para zarfını Bethany'nin yatağının üstüne bıraktı.

60.

"Hepsini okumuş."

Sarah yatağın üstüne oturup Stephen'ın yastığını göğsüne bastırmış ve gözlerini boşluğa dikmişti.

"Kendimi nasıl çıplak hissettiğimi bilemezsin," dedi ve ardına gizlenmek istercesine yastığa sımsıkı sarıldı. "Bu günlüklere en gizli düşüncelerimi açmıştım. Aklıma takılan her şeyi. Her şeyi! Lanet olası herif onları okumakla kalmayıp en önemli yerlerini de işaretlemiş." Sarah gözlerindeki yaşları sildi. Bunlar öfke

ve acizlikten kaynaklanan gözyaşlarıydı. "Piç herif evime zorla girdiği gibi, beynimin içine de tecavüz etmiş!"

Mark, günlüklerin karmakarışık halde durduğu çekmeceye baktı. Beyninden binbir düşünce geçiyordu. Bu olayda onu rahatsız eden bir şey vardı; aklı çok karışık olduğu için bulmakta zorlandığı, henüz sadece bilinçaltında olan bir şeydi bu. İnsanın dilinin ucuna gelip de çıkmak bilmeyen bir sözcük gibiydi.

"Burada saatlerce kalmış olmalı," diye fısıldadı Sarah. Böyle bir gerçeği yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu adeta. "Burada, yatak odamızda. Defterleri okurken yatağımızın üstüne bile oturmuştur belki. Ki biz olanlardan habersiz o yatağa yatıp uyumuşuz. Adam evimize gönlünce girip çıkmış."

Mark irkildi. Evet, buydu işte! Onu huzursuz eden duyguyu sonunda bulmuştu. Eve girdikleri anda hissettikleri geldi hemen aklına.

"Alarm sistemi!"

Sarah şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne olmuş alarma?"

"Ne zamandır kullanıyorsunuz?"

Sarah biraz düşündü. "Üç yıl kadar oluyor. Biz buraya taşındıktan sonra çevrede bir sürü ev soyulmuştu ve..."

"Alarm ne zaman devreye girer?"

"Evden ayrılır ayrılmaz. Bütün odalar hareket sensörüyle denetlenir."

Mark başını salladı. "Yani evden çıkarken alarmı kuruyorsunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Gerçekten her çıkışınızda kuruyor musunuz?"

"Evet, rutin bir hareket oldu artık."

"Eve girerken alarmı bir şifreyle devre dışı bırakıyorsunuz. Yani düğmesinden kapatmak yetmiyor, öyle değil mi?"

"Aynen. Doğru şifre için otuz saniye zamanımız var, üç denemeden sonra alarm..." Sarah cümlenin tam ortasında sustu, Mark'ın nereye varmak istediğini sanki anlamış gibiydi. "Ama bu olanaksız, Mark. Tamamen olanaksız hem de! Adam şifreyi bilemez."

"Şifreyi son zamanlarda değiştirdiniz mi?"

"Hayır, başından beri aynı. Biliyorum, belli aralıklarla değiştirilmesi gerekiyor ancak..."

"Nasıl bir şifre sizinki?" diye Sarah'nın sözünü kesti Mark. "Yani birinizin doğum günü ya da evlilik tarihiniz olabilir mi? Adam şifreyi bu yolla çözmüş olabilir mi?"

"Stephen'la tanışma tarihimiz. Hiçbir yere yazmamıza gerek olmadı. Bu tarihi Stephen ile benden başka kimse bilmez ve şifreyi kimseye vermedik."

"Bu işte bir terslik var." Mark bir sandalyeye oturdu, hemen yanında üst üste konmuş giysiler vardı, muhtemelen Stephen'ın giysileriydi. "Harvey'nin şu köpeği gördüğü gece adam evinize gizlice girdiğinde siz evde olduğunuz için yalnızca senin anahtarına ihtiyacı vardı. Ancak siz içeride uyurken odanıza girme riskini göze almış olamaz."

"Bunun anlamı şu: Benim anahtarıma sahipken adam evimize bir kez daha girmiş. Ama nasıl? Haklısın, alarmı kapatması gerekirdi. Ama şifreyi bilmesi imkânsızdı."

Mark yine hummalı bir şekilde düşünmeye başladı. Mantığa oturmuyordu bir türlü. "Alarmı kurmayı unuttuğun bir güne denk gelmiş olabilir mi?"

Sarah elindeki yastığı bırakıp başını hızla iki yana salladı. "Hayır, böyle bir şey kesinlikle olmadı. Alarmı kurmak Stephen'ın da benim de içimize işledi. Kendimi kötü hissettiğim dönemlerde evden çıkarken alarmı defalarca kontrol ederdim. Aksi halde

huzur bulamazdım." Sinirli bir kahkaha attı. "Anksiyetemin böyle de yararlı bir yanı var işte."

"Stephen ile senden başka kimsenin bilmediği bir şifreyi adam nasıl öğrenebilir?" Mark çenesini kaşıdı. "Şifreyi verdiğiniz üçüncü bir kişi olamaz mı gerçekten?"

Sarah başını yine iki yana salladı. "Hayır. Alarmı kuran şirket dışında tabii. Şifreyi teknisyen programlamıştı." Sarah iri iri açılmış gözlerle Mark'a baktı. "Yoksa..."

"Gelen adamı anımsayabiliyor musun?"

Sarah belleğindeki bir fotoğrafı duvarda ya da halının üstünde ararmışçasına bir süre boş gözlerle çevresine baktı. "Yüzünü anımsayamam elbette. Ancak... hayır, Mark, gelen o değildi. Yüzündeki yaralar sonradan oluşmuş olsa bile, o değildi. Teknisyenin bambaşka bir fiziği vardı, şişman ve kısa boyluydu, bundan eminim."

Bir süre bakıştılar. Sanki ikisinin aklından da aynı şeyler geçiyordu. Mark düşüncelerini dile getirdi.

"Belki o teknisyen değil de onun suç ortağıydı?"

61.

Üzerinde farklı bir tarzda çizilmiş göze çarpan, kırmızı bir kale kulesi logosu bulunan Home Security Service adlı güvenlik şirketinin binası Brixton'daydı. Geniş bir park alanının yanında kurulmuş olan zevksiz bina cam ve beton yığınıydı. Dışarıdan hangara benziyordu ve başka şirketlere ait binalarla yan yana dizilmişti.

Giriş holündeki afişler ve kartondan yapılmış olağanüstü büyük ayaklı panolar alarm ve güvenlik sistemlerini tanıtıyordu.

HSS sloganı, büyük puntolu kırmızı harflerle yazılmıştı: EVİNİZİ KALENİZE DÖNÜŞTÜRÜYORUZ.

Sarah'nın sloganı okuyup başını çevirmesi Mark'ın gözünden kaçmamıştı. Yaşadıklarını gözünün önüne getirdiğinde bu cümle ona kötü bir espri gibi gelmiş olmalıydı.

Onları şirket sahibi James Pearson karşıladı. Uzun boylu, atletik yapılı, kırklarında gösteren bir adamdı, kemikli bir yüzü vardı, aralarına kır düşmüş saçları çok kısa kesilmişti. Lacivert takım elbisesi üstünde askerî üniforma gibi duruyordu. Dimdik duruşuyla daha da vurgulanan bu izlenimi belli ki bilerek yaratıyordu. *Bütün bunlarla otorite ve güvenlik duygusu yansıtılmak istenmiş*, diye içinden geçirdi Mark.

Pearson, Mark ile Sarah'yı kendi odasına almış, onlara yuvarlak toplantı masasında yer göstermişti. Masanın üstünde şirketine ait el ilanları ve prospektüsler üst üste yığılıydı.

Sarah doğrudan konuya girdi. Pearson'a, yaralı yüzlü adamı tarif edip bu özelliklerde bir çalışanları olup olmadığını sordu. Karşısında baston yutmuş gibi oturan Pearson, onu soğukkanlı bir ifadeyle dinliyordu. Adamı dikkatle gözlemleyen Mark onun ne düşündüğü yüzünden anlaşılamayan biri olduğuna ve kusursuz bir poker oyuncusu olabileceğine karar verdi.

Pearson, Sarah'nın sorusuna hemen yanıt vermedi. Onun yerine ellerini masanın üstünde kavuşturup sırayla bir Sarah'yı, bir de Mark'ı süzdü.

"Üzgünüm," dedi sonra, "ancak size yardımcı olamayacağım. Çalışanlarımızla ilgili bilgiler son derece gizlidir. Beni anlayacağınızdan kuşkum yok."

"Bu, adamın çalışanınız olduğu anlamına geliyor, değil mi?" diye Sarah kurcaladı.

"Böyle bir şey söylemedim." Adam gülümseyip kollarını iki yana açtı. "Bayan Bridgewater, alarm sisteminizle ilgili sorunlarınız varsa, size seve seve yardımcı olabilirim."

Sarah eliyle savuşturdu. "Mesele bu değil."

"Nedir peki?"

"Bu... bu özel bir konu."

"Bayan Bridgewater, hele bu konuda size hiç yardımcı olamam. O kişi sizinle özel bir bağlantı kurmak isteseydi doğrudan iletişime geçerdi mutlaka."

"Özür dilerim, Bay Pearson," diye Mark araya girdi, "size mesleki bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Müşterilerinizin şifrelerini kaydeder misiniz?"

"Montaj sırasında belirlenen şifreyi kaydederiz yalnızca."

"Neden peki?"

"Müşterinin yeni bir şifre girerken bir hata yapması ya da mevcut şifresini unutması durumunda şifreyi sıfırlayabilmek için. Böyle şeyler arada sırada olabiliyor."

"Bu, şu mu demek: Sistem kapatıldığında ya da başlama noktasına ayarlandığında her zaman müşterinin ilk şifresi mi aktifleşir?"

Pearson başını salladı. "Aynen öyle. Aksi halde sistem sekiz sıfırlı fabrika ayarlarına döner ki o da hırsızların ekmeğine yağ sürer."

"Anlıyorum," dedi Mark, içinden sevinerek. Böylece Pearson'ın rahatlayıp kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. "Ya elektrikler kesilirse? Elektrik akımının kesilmesiyle sistem devre dışı bırakılabilir mi?"

"Asla," dedi Pearson. "Sistem, bizim belli aralıklarla denetlediğimiz bir akü yardımıyla ayrıca emniyet altına alınır. Bu hizmet sözleşmemize dâhildir. Sistemlerimiz yüzde yüz güvenlidir."

"Teknolojik açıdan size güvenebilirim," dedi Mark. Şirket sahibinin gözlerinde bir huzursuzluk belirir gibi oldu. "Müşterilerin şifrelerine şirketinizde kim erişebiliyor?"

"Ben ve servis elemanlarımız." Pearson ayağa kalkıp telaşla kol saatine baktı. "Lütfen kabalık ettiğimi düşünmeyin ancak beş dakika içinde başka bir görüşmem daha var. Size çıkışa kadar eşlik edeceğim. Servis birimimiz bütün teknik sorularınızı elbette seve seve..."

"Bu adam servis biriminizde mi çalışıyor?" diye Mark onun sözünü kesip ayağa kalktı.

Pearson ona dik dik baktı. Saygı uyandırmak istercesine bedenini gerdi. "Belirttiğim gibi, Bay ve Bayan Bridgewater, çalışanlarımla ilgili size bilgi vermeyeceğim. Bunu lütfen anlayın."

"Peki, Bay Pearson," dedi Sarah. Şimdi o da ayağa kalkmıştı. "Meseleyi gereksiz yere daha karmaşık duruma getirmek istememiştim. Ne var ki bize yardımcı olmadığınıza göre daha açık konuşmam gerekecek."

Pearson dik duruşunu korudu, adeta Buckhingham Sarayı'nın önünde nöbet tutar gibiydi. Ancak sağ elini farkında olmadan açıp kapaması Mark'ın gözünden kaçmadı. Adamın sinirlerini germişlerdi, bu iyiye işaretti.

"Size tarifini yaptığım adam zorla evimize girdi," diye konuşmasını sürdürdü Sarah. "Üstelik görünen o ki bunu defalarca yapmış."

Pearson'ın yüzü seğirdi. "Anlayamadım? Bu savınızla ilgili kanıtlarınız var mı?"

"Elbette. Alarm sistemimizi birisi defalarca devre dışı bırakmış. Bu, söylediğinize göre olanaksız bir şey aslında. Birisinin ilk şifreyi biliyor olması dışında tabii."

Pearson, Sarah'yı hipnotize etmek istercesine yüzüne bir an dik dik baktı.

"Bakın, Bayan Bridgewater," dedi sonra soğuk bir sesle, "şu iddia ettiğiniz korkunç bir şey ve bence tamamen olanaksız. HSS mutlak güvence demektir ve biz bunu on yılı aşkın bir süredir müşterilerimize garanti ediyoruz. Çalışanlarımı da bu doğrultuda seçerim ve her biri için kefil olurum."

"Ama bu vakada muhtemelen büyük zarara gireceksiniz," dedi Sarah istifini bozmadan. "Bana adamın adını ve adresini verirseniz bu olayın duyulmamasını sağlarım. Yoksa polisi devreye sokmamı mı yeğlersiniz? Haneye tecavüz ve hırsızlık olayı insanların diline düşerse, şirketiniz açısından iyi bir reklam olmaz, Bay Pearson. Sizce de öyle değil mi?"

Pearson'ın pokerci suratı şimdi yok olmuştu. Yutkundu. Üst dudağı boncuk boncuk terlemişti. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Aksine, Bay Pearson. Size bir teklifte bulunuyorum. İş birliğine yanaşırsanız sizi ve şirketinizi bu işlerin tamamen dışında tutacağıma söz veriyorum."

Pearson dudaklarını yaladı. "Bayan Bridgewater, yapamam bunu. Anlayın lütfen!"

"Haneye tecavüz eden birinden söz ettiğimizi unutmayın," diye ekledi Mark. "Onun yüzünden şirketinizin adını riske atmak mı istiyorsunuz? Bu adam sizin gözünüzde buna değer mi gerçekten?"

Pearson bir an önüne baktı; kendiyle savaştığı yüzünden okunuyordu. Sonra Sarah'ya döndü. "Sözünüze güvenebilir miyim?"

Sarah başını salladı. "Evet, güvenebilirsiniz."

"Peki, o halde," dedi Pearson kısık bir sesle. "Bu heriften –nedendir bilmem– baştan beri rahatsızdım. Beni işe olan yeteneğiyle ikna etti, referansları da mükemmeldi. Ancak adamda tuhaf bir suskunluk vardı. İç sesimi dinlemeliymişim."

"Adı nedir?"

"Wakefield. Adı John Wakefield."

"Şu an burada mı?"

"Hayır, bir ayı aşkın bir süredir yanımda çalışmıyor artık. Zaten şirkette kısa süre kaldı. Üç ya da dört ay sanırım. Sonra ansızın istifa etti."

"Nedenini açıkladı mı size?" diye sordu Mark.

"Hayır, muhtemelen başka bir iş buldu."

"Adresi nedir?"

"Burada, Brixton'da oturuyordu. Bakmam gerek."

Pearson çalışma masasının başına geçti. Bilgisayarında araştırma yaptığı sırada Sarah, Mark'a dönüp gözünde zafer ışıltılarıyla gülümsedi.

"Bu defa ele geçirdik onu!"

62.

Pearson'ın verdiği adres, onları Brixton Çarşısı'nın yakınlarındaki eski bir binanın önüne getirmişti. Burası sekiz daireli viran bir yapıydı. Girişin yanındaki zillerin üstündeki isimlere bakılırsa dairelerin dördü boştu. İsim etiketlerinden birinde J. WAKEFIELD yazıyordu.

Sarah pas tutmuş posta kutularını yokladı. Çoğu reklam broşürleriyle doluydu ancak Wakefield posta kutusunu yeni boşaltmış olmalıydı.

"Beni tanımadığına göre gidip ben bakacağım," dedi Mark, zillere sırayla basarken. "Merdiven boşluğunda bekle. Eğer evdeyse onu lafa tutacağım, sen o sırada polise haber verirsin. Bu defa kaçamayacak."

Sarah başını kaldırıp pencerelere baktı. "Tamam ama dikkatli ol."

Mark arkadaşına dönüp keyifle gülümsedi. "Adama gazete aboneliği satmaya çalışıyormuşum gibi yapacağım. Oxford'dayken bu işte çok iyiydim."

Sarah onun gülümsemesine karşılık vermedi. "Mark, adam her şeyi inkâr ederse ne olacak?"

"Edemeyecek."

"Neye güvenerek böyle kesin konuşuyorsun?"

"Wakefield onu aramanı istiyor. Seni tebrik ettiği yazıyı anımsa. Şimdi buldun işte onu."

Bir sinyal duyuldu, ardından apartman kapısı açıldı. Mark, yarı karanlık ve serin hole girer girmez içine bayat bira kokusunun da karıştığı rutubet kokusuyla karşılaştı.

Sarah, Mark'ın peşi sıra yürüyüp aşınmış ahşap merdivenin ayağında durdu. Binada asansör yoktu.

Mark, Sarah'ya bakıp bir kez daha başını salladı, sonra gıcırdayan basamaklar üzerinden ikinci kata çıktı.

Wakefield'ın daire kapısının ziline basıp bekledi ama içeride hiçbir hareket olmadı. Bunun üzerine zile bir kez daha dokundu. Ardından kapıya vurdu.

"Bakar mısınız? Evde kimse yok mu?"

"Kimsiniz?" diye soran çatlak bir kadın sesi duydu. Ses, arkasından gelmişti.

Mark sese doğru döndü ve karşı dairenin kapısından onu meraklı gözlerle süzen kısa boylu, çelimsiz ve kırışık yüzlü bir kadınla karşılaştı. Mark onun en az seksenlerin sonunda olduğunu düşündü ancak kadının gözleri hâlâ canlı ve dikkatliydi.

"Benim zilime mi bastınız?" diye sordu yaşlı kadın.

"Evet, ama aslında Bay Wakefield'a gelmiştim."

Kadın bir elini kulağına götürdü. "Ne dediniz? Sizi duyamadım."

"Bay Wakefield'a gelmiştim," diye tekrarladi Mark, sesini yükselterek.

"Evde yok."

"Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

Kadın titreyen başını iki yana salladı. "Ne yazık ki hayır. Hem siz kimsiniz?"

"Adım Mark."

"Memnun oldum, Bay Mark. Ben Emma Livingstone. Bay Wakefield'ın ziyaretine mi gelmiştiniz?"

"Evet. Gideli çok oldu mu acaba?"

"Ne yazık ki bunun yanıtını da veremeyeceğim. Onu son zamanlarda çok az görebiliyorum. Ama bu sabah da yoktu, pişirdiğim kurabiyelerden ona götürmek istediğimde anladım. Onları çok sever, biliyor musunuz? Çayına batırıp yer."

Kadın – sanki bu terk edilmiş binada biri onları dinleyecekmiş gibi– dikkatle çevresine bakındı, sonra alçak sesle konuşmasını sürdürdü. "Herhalde yine hastaneye gitmiştir. Zavallı ağır hasta. Kanser. Durumu hiç parlak değil. Haberiniz var mı bundan?"

Kanser, diye içinden yineledi Mark. Wakefield'ın itici gücü buydu demek. Ölüme mahkûm biri, Sarah'yı yeniden "yaşama

döndürmek" istiyordu çünkü Sarah'nın –adamın ve fotoğraftaki genç kadının aksine– "hâlâ bir şansı" vardı, adam durumu böyle ya da benzeri sözlerle ifade etmişti. O kadın da muhtemelen kanserden ölmüştü ve Sarah'nın dış görünüşü adama bu kadını anımsatmış olmalıydı.

Ne var ki bunları anlamış olması, Wakefield'ın, Stephen Bridgewater'ı neden kaçırdığına ve Stephen'ın o sırada nerede olduğuna bir açıklama getirmiyordu.

Mark'ın aklına ansızın bir fikir geldi.

"Evet, ağır hasta olduğunu biliyorum," dedi. "Bu yüzden gelmiştim zaten."

Mark elini montunun cebine atıp Somerville'in ona verdiği doçent kimliğini çıkardı. "Buyurun, bakın, King's Hastanesi'nde çalışıyorum. Sosyal hizmetler görevlisiyim, Bay Wakefield'dan bazı önemli evrakları teslim almaya geldim. Ancak Bay Wakefield'ın hastaneye yattığını bana bildirmeyi unutmuşlar."

"Önemli evraklar mı?" diye sordu Bayan Livingstone şaşkınlık içinde. "Yoksa o..."

"Hayır, üzülmeyin, öyle bir durum yok," dedi Mark ve kadını rahatlatmak istercesine ellerini havaya kaldırdı. "Mesele Bay Wakefield'ın sağlık sigortası."

"Aa, öyle mi?" Bayan Livingstone başını salladı, rahatlamıştı.

Mark, Wakefield'ın kapısına doğru baktı. Belki sorusunun yanıtı ya da hiç değilse Sarah'yı ve onu Stephen'a götürecek izler bu kapının ardındaydı.

"Bir şey soracaktım, Bayan Livingstone, buranın apartman görevlisi var mı acaba?"

"Apartman görevlisi mi? Şaka mı ediyorsunuz, genç adam?" Kadın alaylı bir kahkaha attı. "Bu bina son apartman görevlisini sanırım Margaret Thatcher dönemlerinde görmüştür. Hayır, ev

sahibinin umurunda bile değiliz. Onun tek bildiği, kirasının geciktirilmeden gönderilmesidir."

"Bayan Livingstone, gerçekten çok önemli. Bay Wakefield'ın bu evraklarına ihtiyacımız var. Acaba evin yedek anahtarı bir apartman sakininde olabilir mi? Sizde örneğin?"

"Evet, olabilir." Kadının gözleri muzipçe parladı.

Solmuş bir bedende hapsolmuş canlı bir ruh, diye içinden geçirdi Mark.

"Kimliğinizi bir kez daha görebilir miyim?" Kadın, koyu renkli yaşlılık lekeleriyle kaplı sıska elini Mark'a doğru uzattı.

Mark bir an duraksadı, sonra kimliğini kadına doğru tuttu. Bayan Livingstone kimliğe şimdi daha dikkatli bakıyordu.

"Ama burada 'doçent' yazılı, 'sosyal hizmetler görevlisi' değil."

"Evet, bir yandan da üniversitede ders veriyorum," diye yalan söyledi Mark.

"Mark önadınız yalnızca. Behrendt... Kulağa İngiliz gelmiyor pek. Lahanacılardan mısınız yoksa?"[14]

Mark iç geçirdi. Yanlış bir nesille karşı karşıyaydı muhtemelen. "Babam Almandı."

"Aa, gerçekten mi?" Yaşlı kadın onu kuşkuyla süzdü. "Ama aksansız konuşuyorsunuz."

"Annem İngiliz. Londralıydı. Burada büyüdüm."

"Tahmin etmiştim zaten," dedi Bayan Livingstone. "Biliyor musunuz, Lahanacılardan hâlâ hoşlanmam. Benden Rupert'imi aldılar. Rupert hava saldırılarında öldü. Ne var ki insan babasını seçemiyor. Bence annenizin kızlık soyadını kullanın, delikanlı."

Mark yine iç geçirdi. "Bu konuyu düşüneceğim. Evet, durum nedir? Evin yedek anahtarı var mı sizde?"

---

14 Birinci Dünya Savaşı'nda Alman askerleri bol miktarlarda haşlanmış lahana yedikleri için İngilizlerin Almanları tanımlamak için kullandığı küçümseyici lakap. (ç. n.)

"İyi madem ama kapıda bekleyeceksiniz," dedi Bayan Livingstone ve ayağını sürüyerek evine döndü. Çok geçmeden elinde anahtarla geldi. "Biliyor musunuz, eskiden komşum hastaneye yattığında çiçeklerini sulardım. Ancak durumu kötüleşince evde bitki bulundurması yasaklandı. Alerji nedeniyle, anlıyor musunuz? Bu yüzden epeydir evine girmedim. Ayrıca evine girmemizi nasıl karşıla..."

"İnanın bana, Bayan Livingstone, o da böyle yapmamızı isterdi."

"Gerçekten mi?"

"Evraklara ihtiyacı var."

"Öyle diyorsanız öyledir."

Yaşlı kadın Mark'ın yanından geçip Wakefield'ın oturduğu dairenin kapısını açtı.

Mark aynı anda merdiven boşluğunda ayak sesleri duydu. Wakefield evine geliyorsa ne yapması gerektiğini telaşla aklından geçirdi ve irkilerek arkasına döndü. Basamaklarda Sarah'yı görünce rahat bir soluk aldı.

"Sesiniz aşağıya kadar geliyordu," dedi Sarah ve sesini biraz yükselterek ekledi: "İyi günler, Bayan Livingstone."

Yaşlı kadın onu kuşkuyla süzdü. "Hanımefendi sizden mi, delikanlı?"

"Meslektaşımdır," dedi Mark, Sarah'ya göz kırparak. "Tanıştırayım, Sarah Bridgewater. Gerçek bir İngilizdir."

"Yaa," dedi Bayan Livingstone. Yüzü memnun bir ifade almıştı. "Eh, gelin bakalım. Ama evi dağıtmak yok. Wakefield dağınıklığı hiç sevmez. Çok düzenli biridir. Siz Lahanacılar gibi."

Mark yüzünde ciddi bir ifadeyle kadına bakıp başını salladı. "Merak etmeyin, Bayan Livingstone. Çok kalmayacağız."

63.

Daireye üçü birlikte girdiler. Kısa holün ucunda küçük bir mutfak vardı, pencerelerinden komşu binanın kirli cephesi görünüyordu. Sağ taraftaki koridor minicik bir banyoya açılıyordu, sol taraftaki kapının ardında yatak odası olmalıydı.

Mark çevresine bakındı; burada yaşayan kişiyi gözünün önünde canlandırmaya çalışıyordu.

John Wakefield'ın düzen tutkusu konusunda Bayan Livingstone haklı çıkmıştı. Gerçi mobilyaların ve diğer eşyaların hepsi onlarca yıl öncesine ait tarihî kalıntılara benziyordu ancak Wakefield kendine sıcak bir yuva yaratabilmek için oldukça emek vermişti. Her eşyanın kendine ait bir yeri vardı ve evin içi tertemizdi.

Bu ev Mark'a eski eşya müzelerini anımsatmıştı. Wakefield ya mali durumu iyi olmayan bir adamdı ya da zenginliği yansıtan statü sembollerini önemsemiyordu. Ama sahip olduğu sayılı eşyaya değer veren biriydi. Evin her yeri aşırı titizliğe, hatta obsesif kompulsif kişilik bozukluğuna işaret ediyordu. Burada olayları en ince ayrıntısına kadar planlayan ve hiçbir şeyi rastlantıya bırakmayan biri yaşıyor olmalıydı.

Wakefield kurbanını küçümsediğini, Sarah ve Mark'ın her şeye karşın onun izini bulduğunu anlayınca acaba nasıl tepki gösterecekti? Çünkü adını ve adresini bulacaklarını hesaba katmamıştı mutlaka.

Evin içi serindi. Mutfak penceresi hafifçe aralanmıştı. Dışarıdaki nemli ve soğuk kış havası rüzgâr estikçe içeri doluyordu, ev ayrıca kesif limon aromalı temizlik maddesi kokuyordu. Ancak Mark başka bir koku daha alıyordu; uzun zamandır boşaltılmayan çöp bidonlarının rahatsız edici ağır kokusuna benziyordu bu.

"Aradığınız belgeler yatak odasındaki dolaptadır muhtemelen," dedi Bayan Livingstone ve kapalı kapıya doğru yürüdü. "Her türlü evrakını orada saklar. Hayır, evini kurcaladığımı düşünmeyin, bir gün kendi söylemişti."

Yaşlı kadın kapıyı açar açmaz yüzüne ağır bir çöp bidonu kokusu vurdu.

"Aman Tanrım!" diye haykırıp dehşet içinde geri çekildi.

Kadının arkasında duran Sarah elini ağzına bastırdı. O da korkudan bir an için taş kesilmişti. Sonra kararlı adımlarla yatak odasına girdi ve çığlığı bastı.

Mark, Sarah'nın yanına koştu. Gördüklerine inanamıyordu.

Yatağın üstüne şeffaf folyoya sarılı bir beden uzanmıştı. Mısır mumyaları gibi ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Birisi ölünün yanına bir demet çiçek bırakmıştı. Çiçekler solalı çok olmuştu.

Sarah bu korkunç manzaranın yanında durmuş, eliyle ağzını ve burnunu kapamıştı. İri iri açtığı gözleriyle ölüye bakıyordu.

Ceset kokusunu olabildiğince bastırabilmek amacıyla folyo kalın bantlarla hava geçirmez duruma getirilmeye çalışılmıştı. Ancak küçük oda yine de iğrenç kokuyordu. Bedenin şişliğine bakılırsa çürüme başlayalı epeyce zaman olmuştu. Oluşan gazlar folyoyu korkunç bir balon gibi şişirmiş, alt kısımda ise kahverengi vücut sıvıları birikmişti.

Mark, cesedin mumyalaşmış ve sarımsı bir maske gibi folyodan fırlamaya uğraşan yüzüne baktı. Yüz hatları şişmiş, yırtılacak gibi duruyordu ancak görünürde hiçbir yara izi yoktu. Ceset her kime aitse yüzünden yara almamıştı. Mark, korkunç bir düşünceyle sarsıldı.

"O mu?" diye sordu Mark kısık sesle. "Stephen mı bu?"

Sarah başını hayır anlamında sallayıp döndü ve sendeleyerek odadan çıktı.

Mark, Bayan Livingstone'un, "Aman Tanrım, Jay," diye inlediğini duydu. Kadın hâlâ odanın kapısında duruyordu, benzi kül gibi olmuştu. "Ne yapmışlar sana böyle?"

"Bayan Livingstone." Mark yaşlı kadının yanına gidip elini omzuna koydu. "Kim bu?"

"Jay işte."

"Jay mi? John Wakefield mi demek istiyorsunuz?"

"Evet," dedi kadın hıçkırarak.

"İyi de ona neden Jay diyorsunuz?"

"Onu herkes böyle çağırır, J. Wakefield. Ah zavallı adam..."

Kadın arkasını döndü ve ağlayarak evi terk etti.

Mark, mutfakta bekleyen Sarah'nın yanına gitti. Sarah sırtını duvara yaslayıp ellerini midesine bastırmıştı. Yüzünde renk kalmamıştı.

"Bir an için onu Stephen sandım," diye fısıldadı Sarah. "Ama şu içeride yatan John Wakefield ise..." Soran gözlerle Mark'a baktı. "Biz o zaman kimi arıyoruz?"

Mark bakışlarını yere çevirdi, şaşkındı. "Bilmiyorum."

"Bu adamı o öldürdü, Mark," dedi Sarah titreyen bir sesle. "Stephen'ı öldürdüğünden de hiç kuşkum yok!"

Duvarın önünden fırladı ve koşarak daireden çıktı.

64.

Polis çağırmışlardı; Coldharbour Lane'deki eve devriye aracından kısa bir süre sonra cinayet masası ekipleri de gelmişti.

Soruşturmayı üstlenen komiserin adı Blake idi. Olay yeri inceleme memurları John Wakefield'ın evini ararken Mark, Blake'le

birlikte merdiven boşluğunda durmuş, komisere cesedi bulmalarıyla sonuçlanan olayları anlatıyordu. Bunu yapmak ona hiç kolay gelmiyordu çünkü hikâye henüz kendisi için de oldukça karmaşıktı. Yanlış adamı aradıklarını anlamışlardı, böylece Stephen Bridgewater'ın kaçırılması ve bu eylemi yapan adamın gerekçesi yeniden içinden çıkılmaz bir bilmeceye dönüşmüştü.

Mark bu ismi anınca komiser evrakları incelemek üzere eğdiği başını şaşkınlıkla kaldırdı. "Bridgewater mı? Stephen Bridgewater mı dediniz?"

"Evet."

"Karısının adı da Sarah mı?"

"Evet?"

"Kadın nerede şu an?"

Mark koridoru gösterdi. "Karşıda, Bayan Livingstone'un yanında. Neden sordunuz?"

Blake eliyle savuşturdu. "Durun şimdi, sırayla. Önce şu yabancıyı bir kez daha konuşalım. Yüzünde aşırı yara izleri olan bir..."

"Yüzünde yara izleri mi?" diye Bayan Livingstone dedektifin sözünü kesti.

Kısa boylu yaşlı kadın ansızın iki adamın arkasında belirmiş, onları merakla izliyordu. Polisler eve girdiğinden beri kadın adeta canlanmıştı. Cesedi yatağın üstünde gördüğünde yaşadığı şok, yerini dehşetli bir büyülenmeye bırakmıştı. Kadın çok uzun zamandır yaşamadığı heyecanı yaşıyordu besbelli.

"Yara izleri olan bir adam mı?" dedi kadın yüzünü göstererek. "Yüzünde ve kollarında mı?"

Mark başını salladı.

"O zaman siz John'u kastediyorsunuz."

"Bir John daha mı?" diye sordu Mark.

Yaşlı kadının yüzünde müphem bir ifade belirdi. "Hiç değilse Jay onu böyle çağırırdı. Jay ve John yakın arkadaştılar. Jay bana anlattığına göre onu hastaneden tanıyordu."

"Bu John da Jay gibi hasta mıydı, yoksa hastanede mi çalışıyordu?" diye sordu Blake.

"Bunu ne yazık ki bilmiyorum ama onun da hasta olduğunu tahmin ediyorum. Onu görseniz, siz de böyle düşünürdünüz. Kötü görünüyor. Kırklı yıllardaki yıldırım harekâtından kalma bomba kurbanlarına benziyor. Çok samimi ama bir o kadar hüzünlü bir adam. Çok acı şeyler yaşamış olmalı ama hepimizin başına kötü şeyler gelmedi mi?"

"Adamın tam adını biliyor musunuz?"

"Hayır, üzgünüm, sayın Komiser, kendisini bana hiçbir zaman tanıtmadı. Her gün Jay'i yoklamaya gelir. İki gün önce de merdivenlerde karşılaştık. Jay hastaneden eve döndüğünden beri onun alışverişlerini yapıyor, temizlik işlerinde ona yardım ediyor. Jay hastanede ölmek istemiyordu, biliyor musunuz? Onu kim ayıplayabilir ki? Hem insan hastanede kalabalıkların içinde..." Bayan Livingstone ansızın durakladı, jeton düşmüştü çünkü. Sonra açık duran kapıdan olay yeri inceleme ekibin çalışmalarını sürdürdüğü evin içine baktı. "Aman Tanrım! Yoksa John mu yaptı? Ama neden, Tanrı aşkına neden? Çok yakın arkadaştı onlar!"

"Sanırım ölen arkadaşının evini kamuflaj olarak kullanıyor," dedi Mark, Blake'e dönerek. "Son çalıştığı yere kendini John Wakefield olarak tanıtmış. Böylelikle gerçek kimliğini gizleyebilmiş."

Blake dalgın dalgın notlarına baktı. Bu parçalardan bir bütün çıkaramamış gibi duruyordu.

"Bu izi takip edeceğiz ve Bay Pearson'la da konuşacağız," dedi. Sonra, o sırada Bayan Livingstone'un evinden çıkan Sarah'ya

doğru baktı. Sarah'nın yüzü solgundu ve kapının kasasına dayanmak zorunda kalmıştı.

"Bayan Bridgewater? Sarah Bridgewater?"

Sarah başını salladı.

"Ben Metropolitan Polis Merkezi'nden komiser Blake. Sizinle kocanızla ilgili konuşmalıyız."

65.

Adam, Jay'in evinin önünde duran cenaze ve polis araçlarını izlerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Bu nasıl olabilmişti? Nasıl olup da Jay'i bulabilmişlerdi?

Meraklı ihtiyar Livingstone mu evi kurcalamıştı acaba?

Muhtemelen öyleydi.

Bu ağır bir darbeydi. Jay yaşıyormuş izlenimini yaratmak için elinden geleni yapmıştı oysa. Jay'in posta kutusunu boşaltmış, ona hasta ziyaretlerinde bulunmuş gibi davranmıştı. Üstelik akşamları Jay'in sağlığında yaptığı gibi eski televizyonunun sesini sonuna kadar açmıştı.

Şimdi Jay'in katilinin peşine düşeceklerdi. Jay'in bu dünyadan kendi isteğiyle gittiğini, acılarına bir son vermesi için ona yalvardığını kimse bilemezdi.

Bu konuyla ilgilenmek için kendine zaman tanımak istemişti oysa. Kendi meselelerini sonlandırana kadar bu işi bekletmek istemişti. Ne var ki Jay daha fazla dayanamamıştı. Böylece verdiği sözü tutmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Polis bütün bunları anlayamazdı. Bu yaptığına mantıklı bir açıklama getirse bile onu yine yargılarlardı. Onların gözünde

yasaları ve ahlak kurallarını çiğnemişti. Ölüme mahkûm kişileri nasıl anlardı ki onlar! Kendilerinin de doğdukları günden başlayarak ölüme mahkûm olduklarını kabul etmezlerken!

Hayır, anlayış göstermelerini bekleyemezdi. Onların gözünde bir katildi yalnızca.

Her neyse, şu andan itibaren polis onu arayacaktı. Ancak ellerindeki bütün bulgular sonuçsuz kalacaktı. John Reevyman diye biri hiçbir zaman olmamıştı, hastaneden birileri bu adı anımsayacak bile olsa fark etmezdi. Gerçek kimliği hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktı. Hele ki hastane kayıtlarından bütün bilgileri silindikten ve bütün dosyaları fotoğraflarıyla birlikte imha edildikten sonra kimliği sonsuza kadar gizli kalacaktı. Üstelik Simon bu konudan artık kimseye söz edemezdi. Oysa bu meseleyi Simon'la arasında farklı biçimde çözmeyi yeğlemişti ama olmamıştı işte.

Eski yaşamından geriye kendinden başka hiçbir şey kalmamıştı. Parmak izleri bile onu ele veremezdi. Artık onlar da yoktu.

O, hiç kimseydi, şimdi aslolan buydu. Bir zamanlar kim olduğunu yalnızca o biliyordu ve bu bilgiyi kendiyle birlikte mezara götürecekti çünkü anlamı kalmamıştı. Önemi olan tek şey, Sarah'ya vasiyetiydi.

Siperli kasketini iyice yüzüne doğru indirip bir ayakkabı mağazasının vitrininin önünde durdu. Yolun karşısında olup bitenlerin yansımasını bir süre camdan izledi.

Polis kordonunun önünde biriken meraklıların sayısı gitgide artıyordu. Kalabalık, kimsenin gözüne batmayacağı kadar büyüyünce yolun karşısına geçti. Kalabalığa karışıp Jay'in cansız bedenini taşıyan tabutun binadan çıkarılmasını izledi.

Zavallı Jay. Ondan geriye kalan şey kolayca dayanılabilecek bir manzara değildi mutlaka. Adam birkaç gündür Jay'in

yatak odasına girip bakmamıştı ancak arkadaşının cesedinin durumunu gözünün önüne getirebilmesi için zengin bir hayal gücüne sahip olması gerekmiyordu.

Jay böyle görünmekten utanırdı mutlaka ama adam onun planını kabul edip uygulamıştı.

Gerekli gördüğün sürece benim kimliğime bürünmende bence sorun yok, demişti. *Bana dokunmaz. Eğer bu dünyaya gerçekten yukarıdan bakabileceksem, herkesi parmağında oynatmana gülmekten kırılacağım, seni hergele.*

Jay'in bütün bunların karşılığında tek istediği kendi ölümü olmuştu.

Adam beceriksiz davranıp Jay'in sefil bir şekilde ölmesine neden olduğuna bu yüzden çok üzülüyordu.

Tam o anda tanıdık bir kadın sesi duydu. Onca sese ve trafik gürültüsüne karşın bu sesi hemen tanımıştı. Nerede olsa bu sesi fark ederdi. Jay'in cesedini kimin bulduğunu o an anladı ve takdir eden bir ifadeyle gülümsedi. Sarah bunu nasıl başarmış olursa olsun, adamın ona saygı duymasını hak etmişti.

Sarah yanındaki iki adamla binadan çıktı. Yaşça büyük olan adamın üstünde takım elbise vardı, polis olduğunu anlamak zor değildi. Koyu renk saçlı öteki adam yaklaşık Sarah'nın yaşlarında olmalıydı. Sarah'nın tam yanında yürüyordu, karşılıklı duruşlarından büyük bir aşinalık yansıyordu, birbirlerini uzun zamandır tanıyor gibiydiler.

Polis, iç içe geçmiş seslerin arasında onlara, "Bay Behrendt, ikiniz benim aracıma binin," diye seslendi. Adam, bu adamın kim olduğunu hemen kavradı.

Mark Behrendt.

Sarah'nın günlüklerinde Mark'la ilgili yazılar okumuştu. Mark, Sarah'nın çocukluk arkadaşıydı ve ona o yıllarda ağabeyi gibi davranmıştı.

Geçmiş geleceğe destek olur, diye düşündü adam, Sarah ve Mark polis aracına binerlerken.

Araç yoğun trafikte gözden kaybolduncaya kadar arkalarından baktı, sonra aksi yöndeki metro istasyonuna doğru yürüdü. Henüz on metre bile ilerleyemeden bütün bedeni yakıcı bir ağrıyla sarsıldı. Adam iki büklüm olup bina duvarına yaslandı.

Ağrı nöbetlerinin arası sıklaşmıştı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. İşi bitirmenin zamanı gelmişti.

Sarah gerçeği öğrenmeliydi.

Adam uzun süre bekleyemezdi artık.

66.

Akşamın ilk saatleri olmasına karşın Brixton polis karakoluna hatırı sayılır bir gürültü hâkimdi. Memurlar koridorlarda koşuşturup sanki birahanedeymişler gibi yüksek sesle konuşuyorlardı. Kapıları aralık duran odalarda telefonlar durmaksızın çalıyordu. Ama Blake onları kare şeklindeki küçük odaya alıp kapıyı da kapattıktan sonra içerisi bir anda ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Çıplak beyaz duvarlar her sesi yutuyordu sanki. Sarah, boğazına yumruk gibi oturan derin bir sıkıntı hissetti. Odanın iki köşesine yerleştirilmiş kameralar ona tepeden bakıyordu. Cihazların kayıtta olduklarından Sarah'nın kuşkusu yoktu.

Mark kapının önünde dizili sandalyelerden birine oturmuş bekliyordu. Sarah, Mark'ın şimdi yanında olmasını çok isterdi ancak komiser ikisini ayrı ayrı sorgulamakta ısrar etmişti.

"Buyurun," dedi Blake ve Sarah'nın önündeki masaya bir bardak çay bıraktı. "Gerçi makine çayıdır ama hiç değilse sıcaktır. Şimdi nasılsınız?"

"Sizce nasıl olabilirim?"

Sarah gözlerini bardağa dikti. Ağzında yine ekşimsi bir tat hissetmişti, yeni bir bulantı nöbeti bastırmak üzereydi. Üşüyordu. Yorgunluk ve korkuyla yoğrulmuş, içinin derinlerinden gelen bir soğuktu bu. Komiser Blake'in onunla burada yalnız konuşmak istemesi iyiye işaret değildi. Sarah içi kasılarak kendini olabilecek en kötü şeye hazırlamaya çalıştı.

Blake geçip karşısına oturdu, masaya kahverengi bir dosya ve kayıt cihazı koydu.

"Görüşmemizi kaydetmeme rıza gösteriyor musunuz?"

Sarah başını salladı ve bardağı iki eliyle birden kavradı. Bir an için çayın ferahlatıcı sıcaklığını duyumsadı, ardından yanıtından en çok korktuğu soruyu sordu.

"Kocam... kocam öldü mü?"

Blake, Sarah'nın yüzüne baktı. Sanki vereceği yanıtı düşünür ya da bu yanıta Sarah'nın vereceği tepkiyi tahmin etmeye çalışır gibiydi. Adam ondan kuşkulanıyor gibiydi. Bu tuhaf bir yaklaşımdı, Sarah'yı huzursuz etmişti.

Komiser hafifçe öksürdü. "Bilmiyorum. Ama doğrusunu isterseniz, Bayan Bridgewater, biz şu an bambaşka bir soruya yanıt bulmaya çalışıyoruz. Evinize giren adamla ilgili anlattıklarınıza örneğin."

"Bu ne demek şimdi?"

"Bu, şu demek: Olay yepyeni bir boyut kazandı ve bu benim aklımı oldukça karıştırıyor."

"Yeni bir boyut mu? Şu ana kadar ne biliyordunuz ki?"

Blake kayıt cihazını çalıştırıp masanın ortasına doğru itti.

"Size birkaç soru sormak istiyorum, Bayan Bridgewater. Katherine Parish ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır, kim ki bu?"

Komiser dosyayı açtı, içinden bir fotoğraf alıp Sarah'nın önüne koydu. "Bu kadını daha önce hiç görmüş olabilir misiniz acaba?"

Sarah fotoğrafı kendine doğru çekti. Otuz yaşlarında, kıvırcık kızıl saçlı, yeşil gözlü cazibeli bir kadının fotoğrafıydı bu. Kadın kameraya iyi görüntü verdiğini bilerek gülümsüyordu. Bir manken kadar güzel ve uzun boyluydu. Sarah anımsamıştı, kadın yüksek topuklu ayakkabılarıyla ondan bir karış uzun durmuştu.

"Aa, evet, tanıdım. Kocamın bir müşterisidir. Doğru hatırlıyorsam, evinin tadilatı için kocamdan bir proje çizmesini istemişti. Ama üzerinden çok zaman geçti. Bana bu fotoğrafı neden gösteriyorsunuz?"

"Kadını tanıyorsunuz yani?"

"Görmüştüm. Neden?"

Blake fotoğrafı alıp yeniden dosyaya soktu. "Bir cani tarafından öldürüldüğünü düşünüyoruz."

Sarah ürperdi, az kalsın çayını dökecekti. "Kocamı kaçıran herif mi yapmış?"

"Hayır, sanmıyorum, Bayan Bridgewater."

"Neden peki?"

"Açıkçası bize bugüne kadar yüzü yaralı bir adamla ilgili ulaşan bir bilgi olmadı. Sizin, Bay Behrendt'in ve Bayan Livingstone'un anlattıklarınız dışında. Kaldı ki Bay Behrendt bu adamı kendi gözleriyle görmemiş, öyle değil mi?"

"Evet, doğru. Ama benim anlayamadığım nokta da şu: Bana neden Bayan..."

"Parish."

"... neden Bayan Parish'i soruyorsunuz? Onun kocamla ilgisi ne?"

"Biz de şu an bunu bulmaya çalışıyoruz," dedi Blake ve yeniden o güvensiz ifadeyi takındı. "Kocanız Bayan Parish'in evinin projelerini tam olarak ne zaman çizmişti?"

"Yaklaşık bir yıl önce sanırım. Biraz daha önce bile olabilir."

Komiser başını salladı, sanki Sarah'nın söyledikleri elindeki bilgilerle örtüşüyormuş gibi bakıyordu. Sarah, Komiser'in ona şimdilik açıklamadığı bazı şeyler bildiğini o an kavradı. "Kocanız sonrasında da bu kadınla iletişimini sürdürdü mü?"

"Bilmiyorum. Kadınla yalnızca bir kez Stephen'ın ofisinde karşılaştım." Blake'in yüzündeki ifade, onunla aynı görüşte olmadığını anlatıyordu. "Ama siz farklı düşünüyorsunuz, değil mi?"

Blake yine başını salladı.

"Hayır," dedi Sarah telaşla, "ciddi olamazsınız! Yani söylemek istediğiniz, kocamın bu kadınla..." Sarah cümleyi tamamlamadı ama komiser hiçbir karşılık vermeyince, başını iki yana salladı. "Ama saçmalık bu!"

Blake'in yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Korkarım ki değil, Bayan Bridgewater. Kocanızın Bayan Parish'le ilişkisi olduğunu bize düşündürecek nedenlerimiz var. Şimdiye kadar edindiğimiz bilgiler sizin verdiğiniz süreçle örtüşüyor. Kocanız Bayan Parish'le bir yıl kadar önce tanışmış olmalı."

"Siz ne söylediğinizin bilincinde misiniz?" Komiserin anlattıkları öylesine abesti ki Sarah kendini tutamayarak bir kahkaha attı. "Stephen'ın bu kadınla ilişkisi varmış, öyle mi?"

"Üzgünüm ama her açıdan öyle görünüyor."

"Hayır!" Sarah kendini savunurcasına elini salladı. "Asla!"

Blake gözünü ondan ayırmayıp yüzünü buruşturdu.

"Tamam, yeter artık!" Sarah sandalyesinden fırlayıp elini masanın üstüne şaplattı. "Bay Blake, anlaşılan günlerdir neler çektiğimin bilincinde değilsiniz. Hanemize bir akıl hastası tecavüz ettiğinden beri altı yaşındaki oğlum eve girmeye korktuğu için bir arkadaşımın yanında kalıyoruz. Bu herif kocamı elinde tutuyor, belki de öldürdü bile. Beni tehdit ediyor. Arkadaşlarınız ise ya yeteneksizler ya da bana inanmak istemiyorlar. Şimdi de siz kalkmış bana bu saçmalığı anlatıyorsunuz! Ben buna artık daha fazla..."

"Bayan Bridgewater, dinleyin..."

"Hayır, şimdi siz beni dinleyeceksiniz! Arkadaşlarınız bana söz vermişlerdi, Stephen'ın otomobilini bulacaklardı. Üstünden tam üç gün geçti. Üç lanet olası gün boyunca kocamın yaşadığına dair tek bir işaret alamadım! Kocam kaçırıldı, lanet olsun, neden kimse buna inanmak istemiyor? Hem de Wakefield'ı öldüren adam..."

"Bayan Bridgewater," Blake, Sarah'yı yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı, "Bayan Bridgewater, lütfen yerinize oturun."

"Hayır," dedi Sarah kararlı bir sesle, "gidiyorum. Oğlumun yanına dönmeliyim. Çünkü bana ihtiyacı var. Siz yapmadığınıza göre ben kocamı aramayı sürdüreceğim, bundan hiç kuşkunuz olmasın."

"Size engel olamam," dedi Blake, yeniden dosyayı eline alarak. "Ancak gitmeden önce lütfen şuna da bakın."

Masanın üstüne bir fotoğraf daha koyup karşıya doğru itince Sarah'nın kalbi duracak gibi oldu.

Blake, Sarah'nın sandalyesini gösterdi. "Yeniden otursanız belki iyi olacak."

Sarah fotoğrafa dik dik bakıyor, gördüklerine inanamıyordu. "Aman Tanrım, hayır!" Ellerini yüzüne kapadı, başını iki yana sallayıp sandalyenin üstüne yığıldı. "Olamaz, olamaz!"

Fotoğraf, kumsalda düzenlenen bir partide çekilmişti, Stephen'ı Katherine Parish'le sarmaş dolaş gösteriyordu. Sarah'nın aklından, *Torbay, İngiliz Rivierası,* diye geçti, *Stephen'ın geçen yaz orada bir müşterisiyle görüşmesi vardı.* Ama anlaşılan kocası yalnızca iş için gitmemişti oraya.

Katherine'in üstündeki bikini dolgun göğüslerini açıkta bırakmıştı. Kadın kolunu Stephen'ın omzuna dolamış, onu yanağından öpüyordu, Stephen de o sırada kameraya gülümsüyordu. Bu, üstünkörü bir partide verilen bir öpücük değildi, hayır, ikisinin birlikte oldukları belliydi. Aralarındaki yakınlık gözden kaçacak gibi değildi.

Stephen adeta benimle alay ediyor, diye düşündü Sarah, kocasının fotoğraftaki Hawaii desenli gömleğine dik dik bakarak. Stephen'ın üstünde daha önce bu gömleği hiç görmemişti. Kaç sözüm ona iş gezisinde bunu giymişti acaba? Gömlek daha önce neden Sarah'nın hiç dikkatini çekmemişti? Acaba Stephen bu gömleği Sarah'nın haberinin bile olmadığı başka şeylerle birlikte Katherine'in evinde mi saklıyordu?

Stephen'ın başka bir yaşamının daha olduğu fikri Sarah'ya hâlâ inanılmaz gibi gelse de böyle olduğu açıkça ortadaydı.

Sarah neden hiçbir şey fark etmemişti? Bu yönde hiçbir işaret fark etmemişti.

Kendinle ve korkularınla öylesine meşguldün ki, diye fısıldadı içinden bir ses. *Ayrıca işaretler görseydin bile kabul etmezdin.*

Ama şimdi önünde çürütülemez bir kanıt vardı. Kendi yarattığı felaketi, sözüm ona mutlu aile yaşamının sonu önünde duruyordu işte.

Korkularının gerçek nedenini biliyorsun artık. Başarısız olma fobinin bir açıklaması, korkularının bir yüzü var artık. Katherine Parish'in yüzü.

"Başka fotoğraflar da var," dedi Blake, "ama sizi bunlarla yormasam iyi olur diye düşünüyorum."

Sarah sıkıntıyla soludu. Blake'in onu neden buraya çağırdığını ancak kendine biraz geldikten sonra anlayabilmişti. Mesele, Stephen'ın bir ilişkisi olması değil, bu kadının başına gelen şeydi.

"Ne... ne oldu o kadına?" Sarah mide bulantısını bastırabilmek için yutkundu, sonra elini yüzünde gezdirdi. Alnı boncuk boncuk terlemişti.

"Tam olarak bilmiyoruz," dedi Blake. "Kadın ortada yok. Evinde bir mücadele yaşanmış. Kan bulduk. Hem de çok miktarda. Bayan Parish'e ait olduğundan kuşkumuz yok."

Sarah yine yutkundu ve alçak sesle sordu. "Kocamın... kocamın bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Blake başını bir sağa, bir sola yatırdı. "Böyle bir olasılık var. Bu fotoğrafları ve kocanızın bazı kişisel eşyalarını Bayan Parish'in dairesinde bulduk."

"Kişisel eşyalarını mı?"

Blake, Sarah'yla göz göze gelmemeye çalıştı. "Yani, diş fırçası, tıraş malzemeleri, giysiler... Ama DNA kontrolü yapacağız daha. Ancak eşinizin dizüstü bilgisayarını da bulduk. Ayrıca epeyce parmak izi de var. Bunlardan biri kadının masanın üstüne akmış olan kanının içindeydi."

Sarah sandalyesinin kolçaklarını sıkıca kavradı. Kâbus gördüğü duygusu yine etrafını sarmıştı, şimdi uykusundan uyanabilmek için feda etmeyeceği hiçbir şey yoktu. Blake'in büyük bir yanılgı içinde olduğu umudundan vazgeçemiyor, her şeyin saçma ve dehşet verici bir yanlış anlama olduğunu duymak istiyordu.

"Kocamın parmak izlerini nereden biliyorsunuz?" diye zayıf bir sesle sordu Sarah. Ne var ki alacağı yanıtı biliyordu.

"Kocanız iki yıl süreyle askerlik yapmış. Orada, ki sanıyorum biliyorsunuzdur, parmak izlerinin kaydedilmesi rutin bir işlemdir."

"Doğru," dedi Sarah ve yığıldı. "Öyle ya."

Blake bir sonraki soruya geçmeden önce Sarah'ya biraz zaman tanıdı. "Kocanız size seyahat planlarından söz etmiş miydi?"

"Geçen cuma bir müşterisine gidecekti. Aldığı yeni bir işle ilgili. O günden sonra kocamı bir daha görmedim. Aynı gece o yabancı evime girdi." Sarah başını kaldırıp Komiser'e baktı. "Adam Stephen'ın takımını giymişti. Anlıyor musunuz?"

Blake şakağını kaşıdı. "Evet, elbette izini süreceğimiz çılgınca bir hikâye bu. Elimizdeki bilgilere göre kocanız Bayan Parish ile Wales'deki bir spa otelde hafta sonunu geçirmek üzere rezervasyon yaptırmış. Odayı Parish adına ayırtmış. Ne var ki ikisi de oraya hiç gitmemiş."

Sarah birkaç kez derin soluklar alıp başını salladı. "Demek bu yüzden üstünde yüklüce nakit para taşıyormuş," diye fısıldadı, kendiyle konuşurcasına.

Komiser bir kaşını kaldırıp öne doğru eğildi. "Anlayamadım?"

"Stephen hesabından altı yüz sterlin çekmiş," dedi Sarah. "Üstünde bu kadar nakit taşıma alışkanlığı olmadığı için, parayı o çekmiş olamaz diye düşünmüştüm önce ama şimdi anlaşılıyor. Stephen'ın hesaplarını ben tutarım, nakit çekmemiş olsa gittiği yeri kredi kartları dökümünden fark edecektim."

Beyninin içindeki ses, *seni kandırdı ve aldattı,* diye onunla alay edercesine yeniden ortaya çıkmıştı. Babasının sarhoş olup kızını aşağılamaktan zevk aldığı zamanlardaki sesini andırıyordu. Ses sanki şöyle diyordu: *Çevrene bir baksana, seni küçük çirkin*

şey. Sen adam olamazsın. Annen kadar çirkin ve aptalsın. Lanet olsun, ben ne günah işledim de Tanrı bana seni verdi acaba?

Evet, Sarah kendini şimdi aynen böyle, çirkin ve aptal duyumsuyordu. Bir de ihanete uğramış. Hem de kendi kocası tarafından.

Komiser, "Bayan Bridgewater?" diye onu düşüncelerinden sıyırdı. "Akıl sır erdiremediğim bir nokta daha var."

Sarah ona şaşkın gözlerle baktı.

"Bayan Parish'in evindeki sözünü ettiğim şu parmak izleri," dedi Blake. "Bakınız, Bayan Parish'in ve eşinizin parmak izlerini doğrudan saptadık, gelgelelim üçüncü bir kişinin daha izleri var. Sorun, bunların gerçek parmak izleri olmaması. Bunlar son derece silik izler, sanki ince eldivenler giymiş birine aitmiş gibi."

"Yine bu yabancı demek ki," dedi Sarah ve yüzünde tuhaf bir umut ışığı belirdi. "O zaman o yaptı. O, ikisini de kaçırdı."

"Yani, dediğim gibi bu izi mutlaka süreceğiz, ne de olsa tarif ettiğiniz adamı Bayan Livingstone da Bay Wakefield'ın evinde görmüş. Ancak..." Blake sözüne devam etmeden önce biraz duraksadı. "Bakın, bu iki olayın birbiriyle doğrudan ilişkisi de olmayabilir."

Sarah gözlerini iri iri açıp Komiser'e baktı, sonra elini boynuna koydu. Sanki birisi boğazını sıkıyor gibiydi. "Siz ne demek istiyorsunuz?"

"Bayan Bridgewater," dedi Blake temkinli bir sesle ve Sarah'nın gözlerinin içine bakarak, "bu adamın Bayan Parish'in evindeki olayla bağlantısı olduğuna dair elimizde kesin kanıtlarımız bulunmadığı sürece, bütün olasılıkları hesaba katmak zorundayız. Örneğin kocanızın ve Bayan Parish'in ortadan kaybolmalarının Bay Wakefield'ın ölümüyle ilişkili olmaması gibi. Bu yüzden size

bir kez daha soruyorum ve lütfen yanıtını iyice düşünün: Kocanızın şu an nerede olduğunu gerçekten bilmiyor musunuz?"

67.

Zamanı dolmak üzereydi. Son sancı nöbeti öncekilerden çok daha ağır seyretmişti ve bu kez düzelemeyecek gibiydi.

Demir merdiveni güçlükle tırmanmaya başladı. Çıkacağı, yarı karanlığın içinde on altı basamaktı yalnızca. Sekiz basamaktan sonra bir platforma geldi, oradan dönemeci alıp sekiz basamak daha çıkınca ağır bir çelik kapıya ulaştı. Dağa tırmanmış gibi yorulmuştu.

Kesik kesik solumaya başladı. Nabzı keskin bıçak gibi şakaklarına batıyor, uzuvları alev alev yanıyordu. Göğsündeki basınç öylesine korkunçtu ki kendini pres makinesinin içine sıkışmış gibi hissetti. Kan ter içinde en üst basamağa çöktü. Paslı parmaklıklara titreyerek tutundu. Soluk soluğa kalmıştı.

Bakır tadı alınca cebinden bir mendil çıkarıp ağzını sildi. Mendil hemen kana bulanmıştı. Başını arkaya doğru attı, kan tadının yol açtığı bulantıya aldırmamaya çalıştı.

Gözlerini kapadı, önünde parlak ışıkların titreştiğini gördü ve bir yerlerde, epeyce uzaklarda içleri boş, kapkara göz çukurları algılar gibi oldu. Ona dik dik bakıyorlardı.

Yakında, diye fısıldıyorlardı ona adeta, *yakında yine yanımda olacaksın.*

"Ben... ben daha hazır değilim." Ağzından çıkan sözcükler çok uzaklardan gelen bir inleme gibiydi daha çok. "Yapacak... yapacak bir işim... daha var."

Seni bekliyorum, diye yanıtladı fısıltı. *Gel, yanıma gel!*

Yanan gözlerini yeniden açtığında yüz kaybolmuştu ve karşısında yine o rutubetli beton duvar yükseliyordu. Fısıltı da yoktu, tek duyabildiği tepesindeki çatının çelik taşıyıcılarına çarpan aralık ayı rüzgârının uğultusuydu.

Son evrede halüsinasyonlar göreceksiniz, demişti doktor ve şimdi yine Doktor Stone'un karşısında oturuyor gibi olmuştu. Tıpkı o tarihten sonra geriye kalan kısa ömrünün tamamen değişeceği o haziran gününde olduğu gibi.

Bana neden daha önce gelmediğinizi anlayamıyorum, John, demişti Doktor Stone ve ona sitemle bakmıştı. Bu bakışlarla, ona yardım edemediği için suçun kendisinde olmadığını anlatmak istemişti. *Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmiş olmalısınız. Sancılarınız yok muydu?*

Elbette fark etmiş, elbette sancıları olmuştu ama aldırmamıştı. Doktora ne kadar zamanı kaldığını öğrenmek için gitmişti yalnızca.

Sonunun geldiğini hissettiği zaman, bunun kaderi olduğunu kavramıştı. Gitmeden bir şey yapmalıydı, çok özel bir şey ancak o günlerde bu çok özel şeyin ne olduğunu henüz bilmiyordu. Bu dünyadaki varlığına anlam katacak bir vasiyetti bu.

İnsan varlığının her şeyden önce korkulardan ibaret olduğunu o günlerde anlamıştı. Ne var ki herkesin en büyük korkusu fâni oluşumuz ve bizlerden geriye hiçbir şeyin kalmayacağıydı. Öncesinde hiçbir katkıda bulunmadan bu dünyadan göçecek olmak ürkütücüydü.

Sizi kandıracak değilim, demişti Doktor Stone. *Yanık izleriniz içe doğru üreyip metastaz oluşturmaya başlamış ve bütün vücudunuzu sarmış.*

Ne kadar zamanım kaldı, Doktor?

Doktor Stone duraksamıştı. Belli ki bu soruyu yanıtlamakta zorlanıyordu. *Gözlem için birkaç gün hastanemizde kalın, size sonrasında daha geniş bilgi verebilirim.*

Adam bunun üzerine iki haftaya yakın hastanede yatmış ve sayısız tetkiklere katlanmıştı. Derken sonuçlar önüne gelmişti. Bunlar onun ölüm fermanıydı.

Yirmi dört ay. En çok.

Stone onu bir tedaviyi denemeye ikna etmeye çalışmıştı. *Sizi sağlığınıza kavuşturmaz ama ağrılarınızı hafifletir,* demişti. Ama adam istememiş ve çıkıp gitmişti. Bilmek istediğini öğrenmişti nasılsa.

Artık aradan bir buçuk yıl geçmişti.

Montunun cebinden titreyen ellerle çıkardığı ilaç kutusuna baktı. Morfine ulaşabilmek için bir eczacıya rüşvet vermek zorunda kalmıştı. Ne Doktor Stone'u ne de başka bir hekimi görmek istemişti çünkü Hiç Kimse olmaya ve kendine dair bütün izleri silmeye karar vermişti.

Sorumluluk tamamen sizindir, demişti eczacı, bir deste banknotu tezgâhın altından gizlice alırken. *Şunu unutmayın ki bunları aldıktan sonra kendinizi sağlıklı biri gibi hissetseniz bile bedeniniz hâlâ hasta olacak. Çok dikkatli kullanın ve kendinize fazla yüklenmeyin, aksi halde etkileri ölümcüldür.*

Ağzına iki hap attı, gözlerini kapadı ve yuttu. Morfini ilk kez kullanıyordu. Etkisi kısa sürede başladı. Sanki ağrıları gidip karanlık bir köşeye çekilmiş gibi hissetti. Hayvan terbiyecisinin kamçılarından kaçan yırtıcı bir hayvan gibi...

Ancak ağrılar dinmemişti. Onu pusuda bekliyorlardı. Yakında geri dönüp yeni bir saldırı başlatacaklardı. Yani acele etmeliydi.

Parmaklıklara tutunarak doğruldu ve çelik kapıyı itti. Kapı, menteşe gıcırtıları eşliğinde açıldı. Adam dehlize girer girmez taşların serinliğini hissetti ve burnuna ağır bir dışkı kokusu çarptı.

Dışarıda hava kararmıştı. Tavandaki kirli cam kapaklardan birinden hilal şeklindeki ayı fark etti. Kentin ışıkları geniş tozlu camların ardında soluk ve sonsuz bir uzaklıktaymış gibi duruyordu.

Sandalyede oturan adama doğru yürürken adımları yüksek duvarlarda yankılandı. Adamın ağzının üstündeki bandın arkasından düdük sesini andıran sesler çıkardığını duyunca ona korkuyla baktı. Büyük düz ekran televizyonun ışığında Stephen Bridgewater'ın yüz hatları solgun ve çarpık görünüyordu, alnında boncuk boncuk terler parlıyordu.

Stephen'ın yanına gelip nabzını dinledi. Nabız zayıf ama düzenliydi.

Sonra el bileklerini kontrol etti. Stephen, bağları sürtmekten bileklerini yara yapmıştı. Başlarda kurtulmak için bütün gücüyle mücadele etmiş, yorulup zayıf düşünce vazgeçmişti. Bileklerindeki yaralar kabuk bağlamaya başlamıştı.

Adam sandalyenin arkasına geçip bantları çözdü. Önce Stephen'ın başını sabitlediği uzun olanı, ardından da ağzındaki bandı çıkardı.

Stephen'ın başı öne düştü. Kesik kesik soluk alıyordu. Sonra başını kaldırıp adama baktı, yüzünü acıyla buruşturdu ve çatlamış dudaklarını oynattı ancak ağzından tek bir ses çıkmadı.

Adam Stephen'ın önüne geçip onu bir süre süzdü. Stephen acınası durumdaydı. Yüzü solmuş ve çökmüştü, üstü başı dışkı ve idrar kokuyordu.

"Stephen, Stephen," dedi adam başını iki yana sallayarak, sonra pirinçten lavabonun üstünde duran bir kova suyu aldı. Dışkı ve idrarı akıtmak için suyu Stephen'ın kucağına boşalttı.

Stephen gözlerini bacaklarının arasına dikip soluk almaya çalıştı, sonra başını kaldırdı ve yeniden konuşmayı denedi. Konuşmak belli ki olağanüstü güç gerektiriyordu ama sonunda tek sözcük söylemeyi başarabildi. Zayıf bir sesle, "Lütfen..." diyebildi.

"Lütfen, ne?" diye sordu adam, Stephen'a hor görür bir şekilde bakarak.

"Benim... benim... küçük bir oğlum var..."

"Aa, bilmez miyim, Harvey'yi anımsaman hoşuma gitti. Senin bir de karın var, şahane bir karın. Hatırladın mı? Adı Sarah. Onu aldattın. Yani sana acımamı bekleme. Bunu hiç hak etmiyorsun sen."

Stephen'ın gırtlağından anlaşılamayan sesler çıktı, sonra başı önüne düştü. Adam onu çenesinden tuttu, gözünün içine bakabilmesi için başını kaldırdı.

"Neden burada olduğunu anladın mı? Senin için bütün bunları neden yaptığımı anladın mı?"

Stephen Bridgewater dudaklarını yine sessizce oynattı.

"Korkarım dersini almamışsın sen." Adam başını yine iki yana salladı. "Oysa sona yaklaşmamıza çok az kaldı."

Stephen'ın gözlerinin içine bir süre dik dik baktı, bu gözlerden korku okunuyordu. Bir nebze de pişmanlık sezer gibi oldu. En azından adam böyle olduğunu umuyordu.

"Peki o halde, yapalım bitsin," dedi adam ve dehlizin girişine doğru yürüdü.

Açık bıraktığı çelik kapının yanında ayaklı bir serum askısı duruyordu. Jay'in ona bir zamanlar bitpazarından satın aldığı,

artık kullanılmayan bir modeldi. Stephen'ın bağlı olduğu sandalyeye doğru iterken askının ayakları gıcırdamaya başladı.

Sonra serum torbasını kancaya taktı ve ince, plastik hortumu aşağı doğru sallandırdı.

"Elimden geleni yaptım, Stephen," dedi adam yere çömelerek. "Ne yazık ki insanların çoğu yaşamlarının değerini ancak sona yaklaşırken anlarlar. Ivır zıvır yüzünden yakınıp dururlar. Her zaman mutsuzdurlar. Refah peşinde koşar, doymak bilmezler. Ceplerini şişirdikten sonra da başkaları yaşamdan daha çok şey koparmayı başardı diye sızlanırlar. Gerçek değerleri göremezler. Yaşanan her gün bir armağandır ancak bunu fark edebilenler sayılıdır. Fark edemedikleri için mutluluklarını ayaklarının altına alıp çiğnerler. Aynen senin yaptığın gibi, Stephen."

Stephen'ın gömleğinin kolunu yukarı doğru itti, enjeksiyon iğnesini onun bir deri bir kemik kalmış kolunun dışa doğru fırlamış damarlarından birine batırdı.

Stephen direnmeye çalıştı ancak çok güçsüzdü.

"Kıpırdamazsan canın acımaz."

Başını kaldırdı ve iğne damarına girince iniltili sesler çıkaran Stephen'a baktı, sonra hortumu sabitledi, doğrulup üç yollu musluğu açtı. Akışı en düşük hıza ayarladı.

"Böylece biraz daha zamanın olur," dedi adam ve Stephen'ın ağzını yeniden bantla kapattı. "Yaptıklarını düşünmen için biraz daha fazla zamanın olur."

Sonra Stephen'ın başını yeniden sandalyenin arkalığına sabitledi. Böylece Stephen daha önce olduğu gibi doğrudan ekranı görebiliyordu. Stephen gözlerini kırpıştırırken yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Dikkatle bak," diye ona fısıldadı adam. "Bak ve anla."

Sonra Stephen'dan uzaklaştı, kapıya gitti ve dönüp arkasına baktı.

"Elveda, Stephen Bridgewater," diye seslendi. "Kalan zamanını iyi değerlendir!"

Sonra dışarı çıktı ve çelik kapıyı sertçe kapattı.

Merdivenleri inerken montunun cebindeki ilaç kutusunu avucunun içine alıp Sarah'yı düşündü.

Çok geç olmadan onun yanına gitmeliydi.

68.

Mark üzülüyordu. Karakoldan çıktıklarından beri Sarah ağzını açmamıştı. Metro istasyonuna doğru yürüdükleri sırada çok dalgın ve moralsizdi.

Sarah'nın aklından geçenleri Mark seziyordu. Blake, Sarah'yla görüşmesini tamamladıktan sonra sıra ona gelmişti. Komiser'in ona sorduğu sorulardan Mark her şeyi ayrıntılarıyla anlamıştı. John Wakefield'ın öldürülmesi ve Stephen ile Katherine Parish'in ortadan kaybolmaları arasında doğrudan bir bağlantı bulunduğuna polis inanmıyordu. Dahası yaralı suratlı haneye tecavüzcü ile ilgili Sarah'nın anlattıklarına da inanmıyordu. Polise göre Sarah önemli bir konuyu onlardan gizliyordu.

Bir intikam vakasından kuşkulanıyorlardı belki. Mark ve Sarah'nın komisere sundukları hikâye aslında çok karmaşık olduğu için, işin içinde intikam olabileceği kolayca akla geliyordu. Zaten parçalar hâlâ bir bütün oluşturmuyordu ve Stephen ile sevgilisi bulunamadıkları sürece Sarah'nın polisten destek bekleme şansı yoktu. Onlar ortaya çıkıncaya kadar Sarah'ya zanlı muamelesi yapılacaktı. Burası kesindi.

Yabancının Bridgewaterların evine izinsiz girip onlara gözdağı verdiğine tanıklık edebilecek tek bir kişi vardı. Ancak Sarah'nın, oğlunu bu meselelere karıştırmak istememesini Mark anlayabiliyordu. Harvey yeterince sıkıntı çekmiş ve çocuk saflığıyla bunların üstesinden belki de gelebilmişti. Ancak onu daha ağır bir darbe bekliyordu. Babasının başına ne gelmiş olursa olsun –bir gün eve dönse de ölmüş olsa da– bu ailenin yaşamı bir daha eskisi gibi olamayacaktı.

Gwen'in evine gitmek için Stepney Green durağına kadar District Line'a bindiler. Neredeyse bomboş olan metro vagonunun camlarının önünden, simsiyah tünel duvarlarının ebedî gece karanlığı hızla geçip giderken Sarah, Mark'a yaslandı.

"Mark, beni biraz tutabilir misin?"

"Elbette."

Mark'ın kolunu ona dolamasıyla birlikte Sarah yüzünü arkadaşının göğsüne bastırıp ağlamaya başladı.

Mark sesini çıkarmadı. Sarah'nın başını okşayıp onu sıkıca tutmakla yetindi.

Metro istasyonundan çıkarlarken Mark'ın kolu hâlâ Sarah'nın omzundaydı. Mark, Gwen'in evine ulaşıncaya kadar arkadaşını desteğinden mahrum etmedi.

Evin önüne geldiklerinde Sarah ondan uzaklaştı. Derin bir soluk alıp Mark'a baktı.

"Yenilgiyi kabul ediyorum, Mark," dedi usulca. "Bu adam yaşamımı altüst etmeyi aklına koymuşsa, bunu başardı. Artık dayanamıyorum, Mark."

"Sarah, sen..."

"Hayır." Sarah eliyle savuşturdu. "Buraya kadarmış. Aklıma yapabileceğimiz başka bir şey gelmiyor. Adam artık benimle iletişime geçmiyor ve Stephen'ı bundan sonra nerede arayacağımıza

dair hiçbir fikrim yok. Hele ki beni aldattığını öğrendikten sonra. Bugüne kadar kocamı aradık. Ama öteki Stephen'ı tanımıyorum ben. Nasıl bulabilirim ki onu? Bitti, Mark."

Mark gözlerini yere dikmişti. Buz gibi esen rüzgâr boş bir ciklet kutusunu ayaklarının dibinden sürükleyip götürdü.

Mark da artık tıkanmıştı. İçindeki her şey vazgeçmemek için direniyor olsa da başka seçeneği kalmamıştı. Polisin Katherine Parish'i ve Stephen'ı bulmasını beklemekten başka bir şey yapamazlardı.

"Her zaman yanındayım," dedi sonunda Mark. "Bana ne zaman ihtiyaç duyarsan koşar gelirim."

"Biliyorum." Sarah'nın yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim, Mark. Bana inandığın için teşekkür ederim."

Mark'ı yanağından öpüp ona iyi geceler diledi. Sonra Harvey'nin onu çoktandır beklediği eve girip gözden kayboldu.

69.

Sarah ve Mark'tan beş metre kadar uzaklıktaki karanlık bir ara sokakta bir evin duvarına yaslanmış, onları dinliyordu.

Sarah'nın arkadaşının evine döneceğini anlamıştı. Sarah'nın günlüklerinde dediği gibi, "Vefalı Can"ın, Gwen'in yanına değil de nereye gidecekti zaten? Gwen her zaman Sarah'nın arkasındaydı, kısa süreliğine olsa bile, Jay'in her zaman kendisinin arkasında olduğu gibi tıpkı.

Sarah bu arada kocasıyla ilgili gerçeği öğrenmişti. Henüz tamamını olmasa da en önemli bölümünü biliyordu artık.

Sarah'nın içinde olup bitenleri adam merak ediyordu. Sarah da onun yaşadığı acıları yaşıyor olmalı diye düşündü. Şimdiye kadar sürdürdüğü yaşamıyla vedalaşması ölüm gibi bir şey değil miydi zaten?

Sarah, Stephen'ın onu aldattığını önce kabul etmek istememişti mutlaka. Tıpkı kendisinin ilk hastalık belirtilerini göz ardı ettiği gibi. Sarah geçmişte de yaptığı gibi aldatıldığını kendine karşı inkâr etmişti mutlaka. Başarısız olmaktan korktuğunu anlayıp korkularının yapısını çözdüğü zaman da gerçek nedeni kendinden şiddetle saklamıştı.

Ancak şimdi değiştirilemez olanı kabul etmekten başka çaresi yoktu. Çünkü artık yok sayamayacağı kesin kanıtlar vardı. Evliliği kesin bir şekilde yıkılmıştı. Ve bunun tek sorumlusunun kendisi olmadığını kavramak zorundaydı.

Adamın Sarah için düşündüğü terapi bu noktada devreye girebilirdi. Sarah'nın suçluluk duyguları ve başarısız olma korkuları şimdi kendine ve özellikle de yaşamına zorla giren yabancıya karşı öfkeye dönüşmüştü. Adam böyle olmasını hedeflemişti zaten. Çünkü bu öfke, bozulan dengeleri yeniden yerine oturmak için Sarah'yı insanüstü bir güçle çabalamaya itmişti.

Adam şimdi Sarah'yı dinlemiş, vazgeçmek üzere olduğunu duymuştu. Ve bunun, olayları gerçekte oldukları gibi kabul ettiğinden başka bir anlamı yoktu.

Evet, Sarah artık ölüyordu. Bu ölümle birlikte yeni, daha iyi ve her şeyden önce de dürüst bir yaşama başlayacaktı.

Adam bunları düşününce elinde olmadan gülümsedi, ardından da şiddetli bir öksürük nöbetiyle sarsıldı. Elini korkuyla ağzına bastırıp sokağın karanlığına doğru geri çekildi çünkü Sarah'nın ya da arkadaşının onu duymasından korkuyordu.

Ama sesin nereden geldiğini ne Sarah ne de Mark araştırdı. İkisi de kendileriyle meşguldü.

Adam çok üşüyordu ve ağrıları karanlık sığınaklarından çıkıp geri dönmüştü. Öncü birlikleri yeniden başına saldırmış, göğsünün üstündeki basınç duygusu artmıştı.

Sarah'nın eve girdiğini duyduktan sonra iki hap daha yuttu ve morfinin etkisini göstermesini bekledi.

Çok geçmeden güçlükle doğrulup ara sokaktan caddeye çıktı. Gwen'in evini seyretti, iki çocuğun ışığın vurduğu perdenin arkasındaki gölgelerini görüp başını salladı.

Zamanı geldi, diye düşündü. *Son büyük dersini almanın zamanı geldi, Sarah Bridgewater. Var olmanın ebedî devinimi üzerine alman gereken ders... Acı, ölüm ve sonrasında yeni bir yaşam.*

70.

Sarah boyun eğdiği için Mark ona kızamazdı. Bu adamın planlarını çözeceklerine, hatta onun önünü keseceklerine inanmışlardı. Adamı faka bastırmanın mümkün olduğunu düşünmüşlerdi çünkü Sarah, Mark'ın kendini başkalarının yerine koyabilme yeteneğine güvenmişti.

Ne var ki adam onlara iyi bir ders vermişti. Onlara elleriyle bıraktığı ipuçları –çiçekler, mektup ve fotoğraf– onları çıkmaz sokağa sürüklemişti. Bu eylemin tek amacının Sarah'yı daha derin korkulara ve çaresizliğe sürüklemek olduğundan Mark'ın kuşkusu yoktu.

Mark, Sarah'ya yardım edememişti. Tıpkı Tanja'ya da edemediği gibi... Tanja'nın katilinin izini bulamadığı gibi Sarah'nın olayında da başarısızlığa uğramıştı.

Adımlarını yavaşlattı. İçinde alkole karşı yeniden şiddetli bir istek duydu. Boğazını yakıp aklını uyuşturacak bir şey gerekliydi ona. Sarah'nın da onunla aynı duruma düşeceği fikrine katlanamıyordu. Hiç yoktan ortaya çıkan bir yabancı onun da yaşamını yıkıp geçecek, sonra kaybolacak ve yanıtını bulamadığı kahreden sorularla onu baş başa bırakacaktı.

Sarah da gün gelip bunlara katlanamayacak ve yıkılacaktı, Mark bunu biliyordu. Belki Sarah'nın çöküşü ona göre biraz daha uzun sürerdi, belki Harvey'nin varlığı Sarah'ya güç ve avuntu sağlardı, ne var ki acı son kaçınılmaz olurdu. Çünkü o ve Sarah birbirlerine çok benziyorlardı.

Metro girişinin yanındaki büfe kapanmıştı. Mark buna önce sinirlendi ama ardından aklı başına geldi. Zayıflığına yenilip sarhoş olana kadar içki içmeye fırsat bulamadığı için sevindi. Çevrede ne bir birahane ne bar ne de içki satan bir yer vardı ve böylesi iyiydi.

Perona giden merdivenleri indi ve metronun tam o sırada hareket ettiğini duydu. İçinden küfrü basıp kimseciklerin olmadığı perondaki panoya baktı. Bir sonraki tren on beş dakika sonra gelecekti.

Çelik banklardan birine çökercesine oturdu ve rayların karşı tarafındaki yeşil ve beyaz fayanslı duvara gözlerini dikti. Merdivenlerden gelen ayak sesleri duydu.

Kalın ve boğuk bir ses, "Aferin," diye ona doğru seslendi. "Beni az önce bir karar vermekten kurtardınız."

Mark çevresine baktı ve koridordan çıkıp perona doğru yürüyen adamı fark etti. Adamın krem rengi paltosu, koyu renk

takım elbisesi gibi üstüne kısa gelmişti. Adam yaralı yüzünün yarısını kasketinin siperinin altında gizlemiş olsa da Mark onu hemen tanımıştı.

Bu kasket ona gerçekten ait olan tek şey, diye düşündü Mark ve ayağa kalktı. Midesinin kasıldığını duyumsadı.

"Siz?"

"İyi akşamlar."

Adam başıyla selam verdi ve ayağını sürüyerek yaklaştı. Ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, belden yukarısını hafifçe öne doğru eğmişti. Mark'la arasında mesafe bırakarak durdu.

"Mark, konuşmamız gerekiyor diye düşündüm."

"Adımı biliyor musunuz?"

Adam ona belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yaralı yüzü şimdi çirkin bir maskeyi andırıyordu. "Elbette. Sarah bana sizden çok söz etti."

"Hadi ya? Öyle yaptı demek?"

Adam şimdi ağzını yayarak gülümsüyordu. "Yani doğrudan sayılmaz, günlüklerinde. Günlüklerinde çok açık sözlü biri o."

"Günlüklerini okudunuz diye Sarah'yı tanıdığınızı düşünüyorsunuz, öyle mi? Ona bütün bunları yapmanızın nedeni bu mu?"

"Sarah'yı sandığınızdan iyi tanıyorum," dedi adam, Mark'ın son sorusuna aldırmadan. "Siz onun için çok önemlisiniz. Sarah sizden çok sık söz etmiş. Her zaman sahip olmak istediği ağabey yerine geçmişsiniz. Küçük müdahalemin sizi yeniden bir araya getirmesine çok sevindim. Sarah sizi özlüyordu, bunu biliyor muydunuz?"

"Kimsiniz siz?" diye sordu Mark. "Adınız ne?"

"Adımın bir önemi yok. Hiç Kimseyim ben."

"Olsun, siz yine de söyleyin. Size nasıl hitap edeyim?"

Adam bir an için düşünür gibi oldu. "İyi madem," dedi sonra. "Bana Eyüp deyin. Çok yerinde olur bence."

Mark ona kuşkuyla baktı. "İmanını sınamak için Tanrı'nın bütün felaketleri başına gönderdiği Eyüp mü?"

Adam ellerini ceplerinden çıkardı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz, Mark. Hiçbir şey."

Mark ona doğru temkinli bir adım attı. "Tamam, bu oyunla nereye varmak istediğinizi bana anlatmanın zamanı gelmedi mi artık sizce?"

"Yoo, hayır, bu bir oyun değil, Mark. Hiçbir zaman da olmadı."

Kendine Eyüp denmesini isteyen adam kasketini biraz kaldırınca göz göze geldiler. Metro istasyonunun içi aydınlık sayılmamasına karşın, adamın göz bebekleri küçülüp iki koyu noktaya dönüşmüştü. *Miyozis,* diye düşündü Mark, *morfin alındığı zaman meydana gelen göz bebeği daralmasına benziyor.*

Mark adamın yüzüne ısrarla bakıyordu. "Pekâlâ, *Eyüp,* bu bir oyun değilse, ne o zaman?"

"Sarah'ya yardım etmek istiyorum."

"Sarah'ya yardım mı etmek istiyorsun?" Mark'ın sesi düşündüğünden daha yüksek çıkmıştı. "Kocasını kaçırarak mı?"

Adam ellerini yeniden palto ceplerine sokup umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Stephen bu işi başına kendi açtı. Tam bir eşek gibi davranıp her şeyi tehlikeye attı. Yaptıklarının altından kalkamayacağını artık anladığından kuşkum yok ama."

"Stephen nerede? O kadın nerede?"

Eyüp başını eğip iç geçirdi, sonra yine Mark'a baktı. "Stephen dersini aldı," dedi usulca. "Onunla işim bitti."

Mark bütün bedeninin kasıldığını duyumsadı. Bu yanıttan korkmuştu. "Yani... öldü mü?"

"Öyle bir şey demedim."

"Yaşıyor mu?"

"Muhtemelen." Yabancı, peronda asılı saate baktı, sonra tahmin yürütürcesine başını bir sağa bir sola yatırdı. "Yaşıyorsa fazla zamanı kalmamıştır. Gerçi dayanıklı bir adam ama sanırım yine de yeterince değil."

"O zaman nerede olduğunu söyleyin bana!" Mark yine öne doğru bir adım attı ancak bu kez adam ondan uzaklaştı. "Bu yüzden beni izlediniz, öyle değil mi? Benimle konuşmak istiyordunuz çünkü. Konuşun o halde! Sizce de artık yetmedi mi?"

Eyüp, neler yapabileceğini tahmin etmek istercesine Mark'ı süzdü. Sonunda ağır ağır ve temkinli bir ifadeyle başını salladı, Mark hakkında fikir edinmiş gibi bakıyordu.

"Bakın Mark, beni buraya iki neden getirdi. Öncelikle beni görmenizi istedim. Sarah'nın hatırı için istedim bunu çünkü onun yanlış bir şey yapmadığını polis artık anlamalı."

"Bunları Sarah'ya kendiniz söyleyin. Neden beni seçtiniz ki? Teslim olun. Bu tiyatroyu sonlandırın artık."

Eyüp küçümseyen bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Henüz her şeyi bilmiyorsunuz, Mark, o yüzden beni dinleseniz iyi olur. Sizden çok şey istemiyorum. Benim var olduğuma ve Stephen Bridgewater'ın şu an bulunduğu yeri yalnızca benim bildiğime tanıklık etmenizi istiyorum."

"Tamam, madem Sarah sizin için çok önemli, o halde bana söyleyin. Stephen nerede?"

Adamın yüzünde yeniden belirir gibi olan gülümsemeye Mark bir anlam veremedi. Bunun nedeni adamın uyuşturucu madde etkisi altında olmasıydı belki. Ya da bu konuşma onda bir tür manevi tatmin yaratıyordu. Adam bu anı dört gözle mi beklemişti yoksa?

"Bir söz vardır," dedi adam. "Mutlaka biliyorsunuzdur. Tanrı'nın değirmenleri ağır öğütür. Bunun üzerinde çok düşündüm ve bir karara vardım." Sözlerine kasten ara verdikten sonra konuşmayı sürdürdü. "Bu öğütme işi bazen binyıl sürebilir. Bunu aklınıza yazın, Mark. Hem de asla unutmamak üzere. Çünkü bu konuda size başka bir açıklama yapmayacağım."

Adamın nereye varmak istediğini Mark hâlâ kavrayamamıştı. Bu sohbetin amacı neydi?

"Bu ne demek şimdi, Eyüp? Bütün bunları neden yapıyorsunuz?"

Yabancı onu kavrama zorluğu çeken bir çocuğa bakar gibi yukarıdan aşağıya doğru süzdü. "Bunu artık çözmüş olmalısınız. Stephen bunları hak etti, Mark. Stephen ve o sürtük. Ama özellikle de Stephen. Sağlıklı ve işinde başarılı bir adam, şahane bir aileye sahip. Bir insan bütün bunları kaybetmeyi nasıl göze alır? Böyle bir hata cezalandırılmalıdır."

Peronda hâlâ yalnızdılar. Mark'ın aklından cep telefonu geçti. Montunun göğüs cebindeydi. Polisi, şu komiser Blake'i aramalıydı. Ama hâlâ kararsızdı.

Ona henüz her şeyi bilmediğini söylemişti Eyüp, üstelik kararlı bir tonda konuşmuştu. Belli ki tasarladığı bir şey daha vardı, Mark polisi çağıracak olsa muhtemelen her şeyi inkâr ederdi. Stephen'ın giysileriyle dolaşması tek başına kanıt oluşturmazdı. Adam bunları bir yerde bulmuş da olabilirdi. Stephen gerçekten hayattaysa ve Eyüp'ün savunduğu gibi zaman aleyhine işliyorsa, adamı Stephen'ın bulunduğu yeri söylemeye ikna edebilmek daha akıllıca olurdu.

"Evet, Stephen gerçekten hata işlemişe benziyor," dedi Mark. "Bu konuda sizinle tamamen hemfikirim. Ancak bu konuda hüküm verme hakkını size kim tanıyor?"

Adam Mark'ın yüzünü daha iyi görebilmek için ona doğru hafifçe eğildi. Yüzü darmadağındı. Bu yanık izleriyle uzun yıllardır dolaşıyor olmalıydı. İzler zamanla gerilmiş gibi durmuyordu, yani Eyüp'ün yüzü yetişkinlik çağında yanmış olmalıydı.

"Bu hakkı bana kim mi tanıyor?" diye sordu Eyüp. "Ölüm, Mark. Ölmek üzere olan insanların haklarından yararlanıyorum. Yaşayanlar ondan ders çıkarmayacaklarsa ölümün başka ne anlamı olabilir ki?"

Mark başını hayır anlamında salladı. "Bunun için mi Sarah'ya bunları yapıyorsunuz? Hasta olduğunuz ve yakında öleceğiniz için Sarah'yı cezalandırıyorsunuz, öyle mi? Bu yolla dikkat mi çekmek istiyorsunuz? Bu kadar önemli olduğunuzu mu sanıyorsunuz gerçekten?"

Eyüp geri çekildi ve başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır, Mark, yanlış anladınız! Benim hiçbir önemim yok. Ben, bu iki insana ayna tutan kişiyim yalnızca. Sarah ve Stephen kendi elleriyle bu duruma düştüler. Stephen aptalca ilişkisiyle, Sarah da her şeyi bile bile kendi kabuğuna çekilerek. Seyirci kalıp Sarah'nın perişan olmasını mı bekleseydim?"

Adamın yüzünde bir hareketlenme başlamıştı. Sancı çekiyor gibiydi ama Mark bu gözlerde küskünlük ve hüzün de gördü.

"Ama sizi perişan eden bir şey olmuş, değil mi Eyüp?" diye usulca sordu Mark. "Size fotoğraftaki kadını anımsattığı için Sarah'nın yaşamına müdahale ediyorsunuz. Aynen böyle, değil mi?"

Eyüp donup kalmıştı. Yanıt vermedi.

"Kimdi o? Karınız mı?"

"O bir kurbandı," diye fısıldadı adım. "Benim gibi."

"Kurban mı? Ne kurbanı?"

"Sizi ilgilendirmez!"

"Peki, belki beni ilgilendirmeyebilir ama Sarah'yı yakından ilgilendirir. Ne de olsa bu yüzden onu da kurban ettiniz. Sizin kurbanınız oldu."

"Yanılıyorsunuz, Mark. O, kendi kendinin kurbanıydı. Ben onu sarsıp uyandırdım yalnızca."

"Tamam, Sarah mesajınızı aldı. Biliyorsunuz bunu. Stephen'ın ve o kadının nerede olduklarını söyleyecek misiniz bana artık?"

"Bunu yaptım bile."

"Hayır," Mark elini salladı, "hayır, yapmadınız. Anlaşılmaz şeyler geveleDiniz yalnızca."

"O zaman çaba gösterin, Mark." Eyüp yine gülümsedi ancak bu defa yüzünde haince bir ifade belirmişti. "Acele etmezseniz, ikisi de ölecek."

Metronun gelmekte olduğunu duyuran anonsun ardından tünelin karanlıklarının içinden trenin metalik gümbürtüleri yükseldi.

"Bu trene binmeseniz iyi olur, Mark," diye seslendi Eyüp ve sol elini paltonun cebinden çıkardı. "Sarah'nın yanına dönün ve ona acele etmesini söyleyin. Gerekli olan her şeyi öğrendiniz artık. Bunu da Sarah'ya verin."

Yara izleriyle kaplı elini açtı ve Mark onun avucundaki altın yüzüğü gördü. Bunun Stephen'ın alyansı olduğunu anlayabilmesi için dikkatle bakması gerekmemişti.

"Hadi ama alın artık," dedi Eyüp. Sonra, katran ve rutubetli taş kokusuyla karışmış buz gibi rüzgârın yüzlerine vurduğu tünele doğru baktı. "Polis bunu görünce ikna olacaktır!"

"Ya siz? Siz ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Trene atlayıp yok olacağım."

Mark, Eyüp'ün burnundan kan aktığını ve yüzünden terlerin süzülmeye başladığını fark etti.

"Beni engelleyemeyeceksiniz, Mark. Denemeye bile kalkışmayın."

"Hayır!" diye bağırdı Mark, adama doğru ilerleyerek. "Durun! Sarah'ya ve polise kendiniz açıklamalısınız."

"Anlamıyorsunuz," diye ona çıkıştı Eyüp. Sonra ansızın inlemeye başladı ve birisi midesine yumruk indirmiş gibi iki büklüm oldu.

Rayların üstüne devrilecek gibi olduğu sırada Mark ona doğru iki hızlı adım atıp ona yetişti. Eyüp'ün düşmesini engellemek için onu kavramıştı ki adamın paltosunun sağ cebinden hızla siyah bir şey çekip çıkardığını gördü. Mark bir saniye bile geçmeden şiddetli bir elektrik çarpmasıyla irkildi.

Mark ürperdi ve şokun etkisiyle geriye doğru düştü.

Aynı anda Eyüp doğruldu, üstüne atladı ve elektro şok cihazıyla onu bir elektrik akımına daha maruz bıraktı.

Mark yerde kıvranmaya başladı. Kasları kontrolden çıkmış, seğiriyordu şimdi.

Eyüp onun yanında ayakta durmuş kesik kesik soluyordu. "Özür dilerim, Mark. Sarah'ya deyin ki..."

Sonra başını iki yana salladı, döndü ve rayların üstüne atladı.

"Hayır!" diye bağırdı Mark. "Yapmayın!"

Eyüp'ün arkasından koşmak istedi. Ne var ki bacakları zangır zangır titriyordu, doğrulmaya bile güç bulamadı. Elleri ve ayakları üzerinde peronun kıyısına kadar ilerledi.

"Eyüp! Lanet olsun, hayır!"

Adam ona doğru döndü, sırıtmaya çalıştığı yüzünde korku ve çaresizlik vardı.

Yaklaşan trenin gümbürtüsü arasında, "Tanrı'nın hastalıklı bir mizah anlayışı vardır," diye bağırdı. "Sizce de öyle değil mi, Mark?"

Sonra tünelin karanlığına doğru ilerledi.

Mark haykırmaya başladı, ne var ki frenlerin madenî gıcırtıları çığlığını bastırmıştı.

Ardından sert bir çarpma duyuldu ve metro tünelin ucunda durdu.

Trenin ön cephesi Eyüp'ün kanına bulanmıştı.

6. BÖLÜM

EYÜP'ÜN VASİYETİ

71.

Metro istasyonuna göz açıp kapayıncaya kadar çok sayıda polis aracı ve ambulans gelmişti. Stepney Green durağı birkaç saatliğine kapalı kalacaktı. Binaların ön yüzünde mavi ışıklar titreşiyordu. Mile End ve Globe caddelerinin buluştuğu köşede trafik tıkanmıştı.

Mark bir ambulansın arka bölümünde oturuyordu şimdi. Bir sağlık görevlisi omuzlarına ısıtıcı folyo koyduğu halde şok nedeniyle hâlâ titriyordu. Bir polis memuruna olayla ilgili ifade verirken, facianın yaşandığı metro treninin yolcularını gözlemlemişti. Yolcular polis ve Transport for London şirketinin çalışanları eşliğinde metro alanından dışarıya çıkarılmışlardı. Mark dehşet ve tiksinti yansıtan solgun ve şaşkın yüzlerin yanı sıra sanki sinemadan çıkmış gibi durmaksızın el kol hareketleri yaparak konuşan ve koşarak yanından geçen insanlar da görmüştü. Londra metrosunda yılda ortalama seksen kişi canına kıyıyor ve bu sayı her yıl artıyordu. Öyle ki bu olayların yolcuların çoğunda tuhaf bir alışkanlığa dönüşmesine şaşmamak gerekirdi.

"İyi akşamlar, Bay Behrendt."

Karşısında komiser Blake vardı. Meraklıların ve onca polisin arasında Mark onun geldiğini fark edememişti.

"Nasılsınız?" diye sordu Blake, Mark'a kuşku ve kaygı karışımı bir ifadeyle bakarak.

"İyiyim."

Mark, hâlâ ağrımakta olan kolunu sanki tutulmuş gibi ovaladı. Ağrılar, elektro şokun artçı etkisiydi.

"İfadenizde şahsın aradığımız adam olduğunu belirtmişsiniz. Emin misiniz bundan?"

"Kesinlikle."

"Size adını da söylememiş?"

"Hayır. Eyüp dedi yalnızca."

"Eyüp," dedi Blake burnundan soluyarak. "İşimizi zorlaştıran bir durum. Adamdan geriye kalan parçalarla kimliğini tespit etmemiz zaman alacak. Sizden tam olarak ne istedi?"

"Stephen Bridgewater'ı kaçırdığını anlamamızı."

Mark elindeki alyansı uzattı. İçinde Sarah'nın adı, yanında da evlilik tarihleri yazılıydı.

"Bridgewater'ın bulunduğu yerle ilgili bilgi vermedi mi?"

"Bana söylemek istemedi."

Blake sesini çıkarmadan başını salladı. Sonra yüzüğü şeffaf bir torbaya koyup deri ceketinin cebine soktu. "Ya kadın? Bayan Parish'ten söz etti mi?"

"Evet, ondan büyük bir kinle söz etti. Katherine Parish onun gözünde Bridgewaterların aile yaşamını mahveden bir sürtüktü."

Blake yine başını sallayıp cebinden bir sigara paketi çıkardı. "Bay Behrendt, bir psikiyatr olarak ne düşünüyorsunuz? Adam ikisini de öldürmüş müdür?"

"Hayır, bence ikisi de hâlâ yaşıyor. En azından o böyle söyledi."

Blake ona soran gözlerle baktı. "İnanıyor musunuz ona?"

"Yalan söylemesi için bir nedeni yoktu. Adam hastalıktan ölmek üzereydi. Onun için yolun bittiğini bildiği için yaşama asılmıştı. Bridgewaterların yaşamlarına da bu yüzden müdahale etmişti. Anlaşılan kendi yaşamında yolunda gitmeyen şeyleri Bridgewaterlarda düzeltmek istiyordu. Böyle birinin katil olabileceğini sanmıyorum."

"Düzeltmek," diye burnundan soludu Blake ve çakmağını yakmak için boşuna uğraştı. Çakmaktan gıcırtılı sürtme seslerinden başka bir şey çıkmıyordu.

Bu gıcırtılı ve öğütücü sesler Mark'ta bir çağrışım yaratmıştı. Az önce maruz kaldığı şok nedeniyle bunu unutmuştu ama yabancının sözlerini şimdi ağır ağır anımsıyordu. "Aklıma bir şey daha geldi... Tanrı'nın değirmenleri dersem ne dersiniz?"

"Anlamadım?" Blake ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Adam böyle bir ifade kullandı. 'Tanrı'nın değirmenleri ağır öğütür'. Ona Stephen Bridgewater'ın yerini sorduğumda bana bu sözle karşılık verdi. Bu değirmenlerin bazen binyıl boyunca öğütmek zorunda kaldıkları gibi bir şey söyledi."

"Binyıl mı?"

Mark başını salladı. "Evet, hem de üstüne basa basa. Unutmamamı tembihledi."

"Lanet olsun!" Komiser'in gözleri iri iri açılmıştı. "Emin misiniz? Gerçekten değirmenler ve binyıl mı dedi?"

"Evet, bunlar onun sözleriydi. Sizce bir anlamları mı var?"

Blake sigarasını yere attı. "Docklands'teki Millenium Mills[15]. Terk edilmiş bir sanayi alanı harabesi. Orada olmalılar!"

Blake, Mark'a bakmadan arkadaşlarının yanına koştu, derhal Docklands'e doğru yola çıkacak bir ekip kurulması için talimatlar verdi.

"Komiser Blake, bekleyin!" Mark yerinden doğruldu. Bacakları hâlâ biraz titriyordu. "Beni de götürün!"

"Hayır," diye seslendi ona Blake. "Siz burada kalacaksınız!"

"Ama..."

"Aması yok! Bu, polisin işi."

---

15 (İng.) Binyıl Değirmenleri. (ç. n.)

Komiser, Mark'ı orada öylece bırakıp devriye araçlarından birine bindi.

Blake ve arkadaşları çalan sirenler eşliğinde yola çıktılar.

Mark kalabalığın arasından güçlükle sıyrılıp caddeyi olanca gücüyle koştu. Buz gibi hava gırtlağına bıçak gibi saplansa da sersemliğinden kurtulmasına iyi geliyordu.

Gwen'in dairesinin önüne geldiğinde zile parmağını bir an bile kaldırmadan bastı.

Gwen kapıyı açıp ona korkuyla baktı. "Mark! Ne oldu?"

"Sarah'yı görmeliyim," diyebildi Mark soluk soluğa.

Gwen evin içini işaret etti. "Sarah mutfakta. Girsenize..."

"Lütfen çağırın onu! Çabuk!"

"Peki, hemen."

"Şey... Gwen," diye kadının arkasından seslendi Mark.

"Evet?"

"Yine otomobilinize ihtiyacımız olacak."

72.

Gecenin karanlığının çöktüğü Docklands semalarında ay hilal olmuştu. Buz gibi esen rüzgârın etkisiyle Kraliyet Victoria rıhtımında dalgalar köpürerek vuruyor, Londra'nın East End semtinin ışıkları suyun yüzeyinde titreşiyordu.

Burası bir zamanlar dünyanın en büyük limanı ve Londra'nın ziraat bölgesi olduğu için kıyı çok sayıda sanayi değirmeniyle çevriliydi. Ne var ki konteyner gemilerinin devreye girmesiyle birlikte Londra limanı tarihe karışmıştı çünkü artık dar gelen rıhtıma yanaşabilen gemilerin sayısı oldukça azalmıştı. Seksenli

yıllarda iskeleler ticari gemilere kapatılmış ve Docklands değişime uğramıştı. Depolar ve sanayi tesisleri yıkılmış, onların yerine apartmanlar ve iş merkezleri yerden mantar gibi bitmişti. Şimdi bu modern semtte Millenium Mills yıkıntıları çok eski çağlara ait olan çirkin bir kalıntıyı andırıyordu.

Komiser Richard Blake polis ekiplerinin koordinasyonunu telsizle sağlamış ve mümkün olan tüm birliklerini geniş alana getirtmişti. Ayrıca yaklaşık altı dönümlük arazinin güvenlik kordonu altına alınması için Docklands güvenlik biriminden takviye istemişti. Kurtarma operasyonu meraklılar yüzünden asla tehlikeye atılmamalıydı.

Blake şimdi polis aracının önünde durmuş, titreşen mavi lambaların ışığında yükselen on bir katlı binaya bakıyordu.

En üst kattaki pencerelerin önünde pas tutmuş MILLENIUM MILLS tabelasını gördü. Ana binanın yanındaki yapı kanadında bir zamanlar Ranks Premier değirmeni vardı, biraz ötede ise beyaza boyalı, kule benzeri kapağı deniz fenerine benzeyen tahıl ambarı bulunuyordu.

Emniyet birimlerini böylesine kısa bir zamanda, hele ki akşam saatinde seferber etmek hiç de kolay bir iş değildi. Ama Blake bunu başarmıştı.

Arama ekipleri çevresinde toplandığı sırada Blake köpekli ekibin şefine döndü.

"Siz, köpeklerle ana binaya giriyorsunuz. Zamanla yarışıyoruz ama yine de dikkatli olun, yıkıntıların çökme tehlikesi var. Docklands güvenlik birimi binayı kordon altına aldı, ayrıca arka kapıları denetliyor. Ben adamlarımla birlikte yan kanadı araştıracağım. Sorusu olan var mı?" Ekibe bakıp başını salladı. "Tamam, hadi, başlıyoruz!"

Blake ve adamları yan binaya henüz ulaşmadan telsizden haber geldi.

"Efendim, ben olay yeri inceleme ekibinden Perkins. Hangarlardan birinde terk edilmiş bir araç bulduk. Brandalardan birinin altına saklanmıştı..."

"Tamam, yanınıza geliyorum," dedi Blake ve arkadaşlarına kendisini beklemeden yan binaya gitmelerini işaret etti. Sonra hızla otomobilin bulunduğu hangara girdi. Olay yeri inceleme teknisyeni, Komiser'i ciddi bir yüz ifadesiyle karşıladı.

"Aradığımız Mercedes," dedi Perkins otomobili göstererek. "İyi görünmüyor, efendim. Arka koltuk kan içinde."

"Şahaneymiş!" Blake yüzünü ovuşturdu. "Başka bir şey var mı?"

"Bagajda bir bavul bulduk. İçinde takım elbiseler ve boş bir karton kutu var."

"Boş bir karton mu?"

"Etiketine bakılırsa tıbbi malzemeler satışı yapan bir internet sitesine ait. Kutudan iki büyük paket sodyum klorür çıktı."

Blake afallayarak teknisyene baktı. "Sodyum klorür mü?"

"Serumlarda kullanılan izotonik tuz solüsyonu."

"Tamam, tamam anladım." Blake eliyle sabırsızca savuşturup alnını buruşturdu. "Peki, bu adam bununla ne yapmaya kalkışmış olabilir?"

"Yani efendim, kartonu başka bir amaçla kullanmış da olabilir. Şu an için size daha fazla bilgi veremiyorum. Üstünde çalışmaya devam ediyoruz."

Perkins sözünü tamamlayıp arkasını döndü, Mercedes üzerinde inceleme yapan arkadaşlarının yanına gitti. Blake onun arkasından dalgın dalgın baktı, sonra kendi arama ekibinin bulunduğu binaya doğru yürüdü.

Hangardan henüz çıkmıştı ki bir polis memurunun ona doğru koştuğunu gördü.

"Efendim. Komiser'im," diye Blake'e uzaktan seslendi polis. "Bir kadın ile adam geldiler, mutlaka sizinle görüşmek istiyorlar. Bayan Bridgewater ve Bay..."

"Behrendt," diye iç geçirdi Blake. "Bir onlar eksikti!"

73.

Blake, Sarah ve Mark'ı öfkeyle karşıladı.

"Lanet olsun, burada işinizin olmadığını söylemiştim size!"

"Kocam içeride!" diye bağırdı Sarah, binayı göstererek. "Burada olmak en doğal hakkım!"

Blake başını iki yana salladı. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, Bayan Bridgewater. Bırakın görevimizi yerine getirelim. Evinize dönün. Sizi ivedilikle bilgilendireceğiz, yeter ki..."

"Hayır," diye komisere çıkıştı Sarah. "Mark ve ben hiçbir yere gitmiyoruz. Biz olmasak o adamın varlığından haberiniz bile olmayacaktı. Şimdi evde oturup sabırla bekleyeceğimi mi sanıyorsunuz? Kocamın başına ne geldiğini bilmek istiyorum!"

"İyi madem," diye homurdandı Komiser. "O zaman burada bekleyin. Hem de tam olarak burada!" Binaya güvenli bir uzaklıkta duran polis aracına işaret etti. "Buradan bir milim kıpırdamayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Tam o sırada telsizi yine devreye girdi.

Hoparlörden, "Bir şey bulduk!" diyen tiz bir erkek sesi yükseldi.

Komiser telsizi hemen havaya kaldırdı ve bakışlarını binaya çevirdi. "Blake konuşuyor. Ne buldunuz?"

"Komiserim? Adamı bulduk," dedi telsizden çıkan ses. "Birinci kat."

"Yaşıyor mu?"

"Bir saniye lütfen, şu an yanına giriyoruz."

Bitmek bilmeyen üç ya da dört saniye boyunca yalnızca mekâna dair hışırtılar duydular, derken polis memurunun sesi çınladı. "Evet, efendim, yaşıyor. Derhal bir doktor... Siktir! Ne bu böyle?"

Blake, yüzüne korkuyla bakan Mark ve Sarah ile göz göze geldi. "Neler oluyor orada?"

"Efendim, inanılır gibi değil!"

"Lanet olsun, ne var?"

"Efendim, hemen gelin. Gözlerinizle görmelisiniz. Ve buraya bir sağlık memuru yollayın. Yan merdivenleri kullansınlar. Ana merdivenler çürümüş."

"Tamam," dedi Blake. Tam yola koyulduğu sırada Sarah onu durdurdu.

"Biz de geliyoruz!"

Blake ona öfkeyle ters ters baktı. "Bayan Bridgewater, eğer aklınızı başına toplamazsanız, sizi tutuklatırım."

"Blake," diye Mark araya girdi, "ben doktorum. Hiç değilse beni yanınıza alın. Çok değerli dakikaları kaybediyoruz şu an."

Komiser ona bir an sabırsızca baktı, sonra başını salladı. "Peki ama kendi sorumluluğunuzdasınız. Ancak siz burada kalacaksınız, Bayan Bridgewater! Anlaşıldı mı?"

Blake, Sarah'nın yanıtını beklemeden arkasını dönüp sağlık görevlilerinin yanına koştu.

Mark, Sarah'yı omuzlarından kavradı.

"Lütfen burada bekle, olur mu?"

Sarah başını kaldırıp önce binaya, sonra dönüp Mark'a baktı.

"Stephen'a yardım etmelisin," dedi. Mark onun gözlerindeki korkuyu görmüştü.

74.

Başlarında kask, ellerinde fenerlerle karanlık binaya doğru yola koyuldular.

Blake önden gidiyor, onu Mark, bir polis ve iki sağlık memuru izliyordu. Henüz birkaç metre ilerlemişlerdi ki Mark büyük bir taşa çarptı ve düşmekten son anda kurtuldu.

"Bastığınız yere önce bakın," dedi arkasındaki sağlık memurlarından biri. "Burada bütün kemiklerinizin kırılması işten bile değildir."

Millenium değirmenleri viran durumdaydı. Buraya girmeye kalkışmak –hele ki gece vakti– hayati tehlikeyi göze almak demekti. Mark bunu önceden bilmese de şimdi Sarah'nın onlarla gelmemiş olmasına sevinmişti.

Her yer küf ve çürümüşlük kokuyordu, Mark elinde olmadan sık soluk almaya başladı.

"Burada eskiden köpek maması da üretilirdi," dedi öteki sağlık memuru, Mark'ın durumunu fark edince. "Bu yüzden kötü kokar buralar."

Rıhtımdan doğru esen gece rüzgârı kırık camlarda uğulduyor, siyah gölgeler görüntüsünde hızla oradan oraya zıplayan ürkmüş fareler yakınlarda bir yerde ciyaklıyordu. İri ve iyi beslenmiş oldukları belliydi.

Mark yürürken elindeki fenerle çevreyi tarıyordu. Pek çok yerde duvarların sıvaları kabarmış, tavanlar delinmişti, ilerleyebilmek için taş yığınlarının ve yerlere atılmış demirlerin üstünden atlamak gerekiyordu.

Tavanı paslı demirlerden oluşan bir hangarın içinden geçtiler. Demirlerin bazı yerlerinde beyaz boyalar deri parçaları gibi sarkıyordu. Bir zamanlar buğdayları değirmenin katlarına indirip çıkarmış olan kontrol masalarının, armatürlerin ve kocaman helezonların önünden geçtiler, derken telsizde konuşan polisin sözünü ettiği çelik merdivene ulaştılar.

Merdiven pasla kaplıydı ama yine de sağlam gibi duruyordu. Basamaklar her adımla birlikte metalik gıcırtılar çıkarıyordu. Mark her an yerinden çıkacakmış gibi sallanan tırabzana tutunmaktan kaçındı.

Birinci katta onları genç bir polis memuru karşıladı. Gelenlerin gözlerinin kamaşmasını önlemek için el fenerinin ışığını yere tutuyordu ama gergin bir şekilde ciklet çiğnediği Mark'ın yine de gözünden kaçmadı. Polis her ne gördüyse, sinirlerinin bozulduğu belliydi.

"Buradan," dedi genç polis ve koridorun sonunu gösterdi. "Ama dikkatli olun, lütfen. Şu ileride çok büyük delikler var."

Polis önden giderek onlara yolu gösterdi. Gerçekten de yer döşemeleri pek çok yerde kırılıp çökmüştü. İnsanın açılmış bu deliklere düşüp bacağını kırması an meselesiydi.

Polis ansızın durdu.

"Aa, unutmadan, efendim," dedi, Blake'e dönerek. "Bir de bunu bulduk."

El fenerini içinde yalnızca bir yer yatağı olan küçük bir odaya tuttu. Yatak, yastık ve özenle katlanmış battaniye yeni gibiydi, oraya sanki kısa bir süre önce getirilmişlerdi. Yerde, yatağın tam

yanı başında açılmış konserve kutuları ve plastik şişeler içinde soda vardı. Hepsi düzenli bir şekilde duvarın dibine dizilmişti.

"Zanlı burada kamp yapmış olmalı."

Blake alnını buruşturdu ve başını sallamakla yetindi. Sonra yoluna devam edip başka bir merdivene açılan koridora kadar yürüdü.

Dar bir merdivende sekiz demir basamağı tırmanıp sahanlığa, oradan da sekiz basamak daha çıkıp açık duran bir çelik kapıya vardılar. Polis memuru orada durdu ve dönüp arkadan gelenlere baktı.

"Hey, ne var orada?" diye sordu sağlık memurlarından biri. "Neden ilerlemiyoruz?"

Elindeki feneri polisin yüzüne tuttu. Genç adamın âdemelması çılgınca inip kalkıyordu. Alnı boncuk boncuk terlemişti, aslında yumuşak olan yüz hatları gerilmiş, benzi solmuştu.

"Yani, anlatamam..." Polis konuşabilmek için hafifçe öksürdü ve birkaç defa yutkundu. "Hazırlıklı olun derim."

Sonra kenara çekilip arkasından gelenlerin yanından geçmesini sağladı.

75.

Blake ve ötekiler telaşla içeriye dağılırken, Mark genç polis memurunun yanında durdu. Ne var ki Komiser üç adım bile gitmeden ansızın kalakaldı.

"Yok artık!" diye iç geçirdi Blake gözlerini iri iri açarak.

Karşısındaki manzara tuhaf ötesiydi. Oda, balo salonu büyüklüğündeydi ve yol boyunca gördükleri bütün odalardan açıkça

daha iyi durumdaydı. Zemin kireç tozuyla kaplıydı, üstünde sürtünme ve ayak izleri vardı. Odanın ortasındaki sandalyeye Stephen Bridgewater oturtulmuş ve sıkıca bağlanmıştı. Üstünde yalnızca gömleği vardı ve teni, çevresindeki kireç duvarlar gibi solgundu. Sol koluna bağlı bulunan ince bir hortum, paslı serum askısına gidiyordu. Askıda, boş bir tuz solüsyonu torbası sallanıyordu.

Yaklaştıkça herkes kesif dışkı kokuları almıştı. Mark, Stephen'ın kahverengi kurumuş bir tabakayla kaplı bacaklarına baktı ve tiksinerek yüzünü buruşturdu.

Stephen gözlerini kapamıştı ve ölmüşe benziyordu. Sağlık memurları koşarak yanına geldiler, önce kollarının bağlarını çözüp onu sandalye arkalığına sabitlemiş olan başının çevresindeki bant şeritlerini dikkatle söktüler. O sırada Blake, Stephen'ın önündeki nesneye yöneldi ve şaşkınlıkla bakakaldı.

"Lanet olsun," diye söylendi. "Sapıklık bu!"

Stephen'ın tam önünde sacdan yapılmış alçak bir raf vardı. Üstüne düz ekran bir televizyon yerleştirilmişti. Televizyon karmakarışık kablolar aracılığıyla birkaç adet otomobil aküsüne bağlanmıştı. Ayrıca çekilmiş olan iki kablo, zemin üzerinden yürüyüp odanın arka kısmında duran camlı bir kabine giriyordu. Kabinin camları siyah naylonlarla örtülüydü.

Mark komiserin yanına geldi. Ekrandaki görüntüyü fark edince tiksinerek geri çekildi. Blake'le bir an bakıştılar, sonra gözlerini iki polis memurunun üstündeki brandayı az önce kaldırdığı camdan kabine çevirdiler.

Daracık kabinin içinde bir kadın sandalye üstünde oturuyordu. Başı göğsüne düşmüş, uzun kızıl bukleleri yüzünü örtmüştü. Onun da üstünde Stephen gibi gömlekten başka bir şey yoktu, ama kadının memelerine sanki bir kova kırmızı boya boşaltılmış

gibi duruyordu. Belli ki oluk oluk kan akmış, kadının bedeninin üstünde kuruyup kabuklaşmıştı. İki uzun kablo, kadının karşısında duran ayaklığın üstüne takılı olan kameraya bağlanıyordu.

"İnanılır gibi değil," dedi Blake boğuk bir sesle. "Mesleğimde görmediğim şey kalmadı, ama böylesi..."

Yine ekranı gösterdi. Cam kabindeki kamera, ekran Katherine'in iki yana ayrılmış bacaklarının arasıyla kaplanacak şekilde ayarlanmıştı.

Mark'ın aklı başından gitmişti. Adının Eyüp olduğunu söyleyen adamın Stephen Bridgewater'a verdiği ders buydu demek. Ders, Katherine Parish'in Stephen'ın gözünde cinsel organına indirgenmiş olmasıydı. Bu görüntünün, Stephen'ın yüzüne şöyle haykırması hedeflenmişti: *Bu kadından aslında ne istediğini iyice gör hadi!*

Eyüp, Stephen'ın dayanıklı olduğunu söylemişti. Demek ki sevgilisinin kan içinde kalmış vajinasına Stephen uzun süre bakmış olmalıydı.

Ne var ki Mark'ı en çok şaşırtan şey ekranın yanında duran çerçeveli fotoğraftı. Fotoğraf, gülümseyen Bridgewater ailesini; Stephan'ı, Sarah'yı ve Harvey'yi bir minyatür trenin önünde gösteriyordu. Alaycı bir suçlama niteliğindeydi.

Şunun için bunlardan vazgeçtin sen, diyordu fotoğraf.

Mark sert bir gürültüyle irkilip arkasına baktı. İki genç polis memuru camdan kabinin kapısını kırmışlardı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı polislerden biri ve elini yüzüne kapadı. "Nasıl bir koku bu!"

Memur sendeleyerek geri çekilirken kendi gibi şaşkınlık içindeki arkadaşına çarptı. O sırada bir sağlık memuru onların yanından geçip Katherine Parish'in bulunduğu yere koştu. Kadının başını usulca kaldırıp şah damarından nabzını bulmaya çalıştı. Sonra

kadının başını yine göğsüne bıraktı. Camın arkasından Blake'e bakıp başını iki yana salladı.

"Ölmüş, efendim."

Genç polislerin sağlık memurundan birkaç metre ötede duran, yaşça daha küçük olanı hızla arkasına dönüp odanın bir köşesine kaçtı ve gürültüyle kustu.

76.

Aradan iki gün geçtikten sonra Mark, Bridgewaterların mutfağında durmuş, karlarla örtülü bahçeye bakıyordu. Gwen iki çocukla kovalamaca oynuyordu. Üçü birden kıkırdayarak ve bağırarak çalılıklar arasında koşuşturuyor, arada sırada da havada bir kartopu uçuyordu. Bir gün önce saatlerce aralıksız kar yağmıştı, o sabah yerdeki karlara birkaç santim daha eklenmişti. Karlar, kardan adam yapılamayacak kadar yumuşaktı henüz ama Noel'in bembeyaz geçeceğini müjdeliyordu.

Gwen ve Diana geceyi Sarah'nın evinde geçirmişlerdi. Yabancı adamla ilgili olaylar başladığından beri Sarah ile Harvey'nin evlerinde geçirdikleri ilk geceydi ve Gwen her zaman olduğu gibi Sarah'nın yanından ayrılmamıştı.

Artık gündelik yaşam Bridgewaterların evlerine geri dönmeye başlamış gibiydi. *Ama görüntü insanı aldatıyor,* diye düşündü Mark. Bu günler yeni bir başlangıca açılıyor gibiydi.

Mark, Sarah'nın koridorda telefonla konuştuğunu duydu. Sarah, King's hastanesinin yoğun bakım servisinde yatan Stephen'ın doktoruyla görüşüyordu. Stephen hastaneye kaldırılırken durumu "ciddi" olarak değerlendirilmişti. Yabancının ona verdiği seruma

karşın vücudu ileri derecede susuz kalmış, vücut ısısı normalin çok altına düşmüştü.

Stephen yine de hayati tehlike içinde değildi ve bu iyi haber Sarah'nın ruhsal durumunu görünür şekilde değiştirmişti. Mark önceki akşam ziyaretine geldiğinde Sarah yemeğini iştahla yemişti, ayrıca yüzünün solgunluğu da artık düzelmişti.

Mark o sabah yine Komiser Blake'le görüşmüştü. Yabancının kimliğine dair henüz ortada elle tutulur bilgiler yoktu. Önce adamın John Wakefield'la olan bağlantısı araştırılmıştı. Yaşlı Bayan Livingstone'un anlattığına göre Wakefield de bir dönem Royal Marsden Hastanesi'nde yatmış olmalıydı. Oradaki personel, yüzü yaralı adamın tarifine uyan eski bir hastalarını da anımsamıştı. Adamın adı John Reevyman idi ancak tuhaf bir şekilde hastanın ne dosyası ne de hastane kayıtları vardı.

Bu adı taşıyan bir adam sanki hiç var olmamıştı. John Reevyman diye biri hiçbir nüfus kütüğüne kayıtlı değildi. Adamın parmak izleri de yoktu, bu durum, vücudunun üst kısmındaki yanıklar gibi ağır bir kazadan kaynaklanıyor olmalıydı. Böylece adamın gerçek kimliğinin bulunması zor, hatta olanaksız görünüyordu. Onun özelliklerine uyan bir kayıp ihbarı da bulunmuyordu.

Evet, Eyüp kendinin de dediği gibi Hiç Kimse idi ve bunun böyle kalabilmesi için anlaşılan bütün önlemleri almıştı.

Eyüp'ün Sarah'ya ulaştırdığı fotoğraftaki genç kadınla ilgili araştırmalar ise yürüyordu. Fotoğraf basında yer almış ancak kadını tanıyan kimse çıkmamıştı.

Sarah bir süre sonra mutfağa dönüp pencerenin önünde duran Mark'ın yanına geldi. Yüzünden rahatlamanın belirtileri okunuyordu.

"Stephen nasılmış?"

Sarah yüzüne düşen saç tutamını geriye doğru itti. "Doktor zor süreci atlattığını söylüyor. Bu sabahtan beri bilinci açıkmış. Durumu böyle devam ederse haftaya taburcu olabilirmiş."

"Sevindim," dedi Mark, Sarah'nın omzuna dokunarak.

Sarah başını salladı, uzanıp Mark'ın elini tuttu, sonra bahçedeki Gwen'e ve çocuklara doğru baktı.

"Ne yapmam gerektiğini bir bilebilsem," dedi usulca. "İçim darmadağın. Stephen'a karşı nasıl davranmalıyım? Ona öfkem öyle büyük ki! Ama öte yandan acıyorum da. Kim bilir neler çekti... Onu hâlâ seviyorum sanırım. Kulağa çılgınca geliyor, değil mi?"

Mark onun elini usulca sıktı. "Hayır, hiç de değil. Stephen kendini toparlar toparlamaz konuşmalısınız. Ortak bir çözüm bulmaya çalışın."

"Bunu çok önceleri yapmalıydık." Dışarıda sırtüstü yatıp bacaklarını açmış ve kahkahalar atan Harvey'ye baktı. "O zaman belki bütün bunlar başımıza gelmezdi. Biz gerçekten mutlu bir aile olsaydık, o akıl hastası üstümüze çullanamazdı. Çünkü yaşamımıza müdahale etmesi için gerekçesi olmazdı."

"Bence bu kadar emin olma," dedi Mark.

"Neden?"

"Adamın bütün derdi Stephen'ın yerine geçmekti. Canına kıyarken bile üstünde Stephen'ın giysilerini taşıyordu. Sanki böyle yaparak kocanın yerini alacak ve onun kimliğine bürünecekti. Sizde onu kıskandıran bir şey vardı. Kim bilir belki hâlâ da vardır?"

Sarah, Mark'ın elini bırakıp ona arkasını döndü ve mutfak tezgâhına doğru yürüdü. Mark, Sarah'nın ona doğru dönmeden önce elinin tersiyle gözünü sildiğini fark etti.

"Bir çay daha alır mısın?" diye sordu Sarah, konuyu değiştirmek için.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Mark, elindeki boş fincanı masaya bırakırken. "Benim artık yola koyulmam gerekiyor. Uçağımın kalkmasına birkaç saat kaldı ve eşyalarımı henüz toplamadım."

"Almanya'ya döndükten sonra ne yapacaksın?"

"Halletmem gereken birkaç işim var, sonra yeni bir iş bakacağım."

"Frankfurt'ta mı kalacaksın?"

"Doğrusunu istersen bu konuya henüz kafa yormadım. Ama bir yer değişikliği iyi gelir diye düşünüyorum."

Sarah ona bakıp gülümsedi. "Bakarsın Londra'ya dönersin? Kapımız sana her zaman açık, bunu biliyorsun."

Mark, Sarah'nın yanına gidip onu yanağından öptü, o da Mark'a sıkıca sarıldı. Bahçeden çocukların sesleri gelirken Mark birlikte geçirdikleri çocukluklarını düşünemeden edemedi yine. Sarah'nın ona kazandığı burstan söz ettiği günü, üniversiteden gelen mektubun Sarah'ya vadettiği yeni başlangıcı anımsadı.

Bu an da ona benziyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Sarah. "Her şey için teşekkür ederim."

"Her zaman yanındayım."

Sarah arkadaşına kapıya kadar eşlik etti, orada bir kez daha sarıldılar. Mark onunla son bir kez vedalaştıktan sonra Gwen'e ve çocuklara "Hoşça kalın" demek için bahçeye indi.

Yardımları için Gwen'e teşekkür etti ve Harvey'nin ısrarları üzerine yakında yeniden ziyaretlerine geleceğine söz verdi. Bahçe kapısından çıkıp tren istasyonuna doğru yürümeye başladı ve son kez dönüp arkasına baktı. Sarah arkasından el sallıyordu.

Derken kahverengi bir kargo şirketi aracı kapılarının önünde durup Mark'ın Sarah'yı görmesini engelledi.

Mark kısa bir süre sonra, onu kent merkezine götürecek trene binmek üzere peronda beklerken içinden, a*caba Sarah'yı bir daha görür müyüm,* diye içinden geçiriyordu. Sonra bileğindeki yaşam saatine –kalan zamanının altında geriye doğru işlediği metal plakaya– baktı.

Evet, diye düşündü. *Bu son derece olası.*

77.

Solgun yüzü çilli, sakız çiğneyen ve üstüne giydiği kahverengi UPS üniformasındaki logoda bir dolunay olan bir delikanlı Sarah'ya bir koli uzattı.

"Sarah Bridgewater adına, ileri tarihli teslimat," dedi ve elektronik imza cihazını Sarah'ya doğru tuttu. "Lütfen teslim aldığınızı onaylayın."

Sarah koliyi yere bırakıp ekrana imza attı, sonra paketi yeniden alıp mutfağa taşıdı. Koli ağır değildi, içinde ne varsa yuvarlanıp duruyordu.

Gwen ve çocuklar Sarah'nın arkasından eve girmişlerdi.

"Uff!" dedi Gwen. "Ne eğlendik anlatamam! Şimdi sıcacık güzel bir çayı hak ettik."

"Ben bisküvi ve çay istiyorum," dedi Harvey.

Arkasından Diana çığlığı bastı. "Eveet, bana da süt ve bisküvi!"

"Yola çıktılar bile," dedi Gwen ve çok geçmeden üstünde iki bardak süt ile çikolatalı bisküvilerin olduğu tepsiyi mutfak masasına, tam çocukların önüne bıraktı. Sonra kendine de bir

fincan çay doldurdu ve büfenin önünde ayakta duran Sarah'nın yanına gitti.

"Tek başına üstesinden gelebileceğinden emin misin?" diye Sarah'ya sordu, çayından bir yudum alırken.

"Elbette. Hem Harvey de var. Birlikte başarırız biz."

Harvey elindeki bisküviyi uçan daireymiş gibi hareket ettirerek Diana'ya doğrultmuştu. Bir yandan da çıkardığı "gır, gır" sesleriyle küçük kızı kıkır kıkır güldürüyordu.

"Harvey şahane bir çocuk," dedi Gwen, "çok da cesur."

Sarah gülümsedi. "Evet, öyledir. İnsan onu böyle görünce bütün bunların yaşanmadığına inanası geliyor."

"Stephen nasıl?"

"Daha iyi. Sanırım yakında taburcu olur."

"Ee?"

Sarah derin bir iç geçirdi. "Henüz bilmiyorum. Mark bir kez daha denememiz gerektiğini söylüyor. Ama ben çok kararsızım."

"Sen ne yapacağını bilirsin, bundan hiç kuşkum yok," dedi Gwen ve fincanını elinden bıraktı. "Biz şimdi Leydi Di ile eve gidip ödev yapacağız. İki gün okula gitmeyen bir öğrencinin açığı kapatmak için çok çalışması gerek."

"Noel tatili de yaklaştı zaten."

"Doğru," dedi Gwen pakete bakarak, "ben tek bir tebrik kartı bile göndermedim henüz. Hadi bakalım, küçük hanım!" Elini Diana'ya doğru salladı. "Kalk, hadi, işler bizi bekliyor!"

Yeniden Sarah'ya dönüp ona sarıldı. "Ne zaman istersen gelebilirsin, canım, biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum."

Gwen'in yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. "Keşke Mark kalabilseydi. Bence çok cana yakın biri."

Sarah'ya bakıp göz kırptı, sonra Diana'yı elinden tutup odadan çıktı. Harvey arkalarından kapıya koştu ve Diana'nın mont cebine bir bisküvi sokuşturdu. Bunun üzerine Diana onun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu, Harvey de tiksinmiş taklidi yaparak yanağını sildi.

Evet, Gwen, diye içinden hüzünle geçirdi Sarah, *Mark gerçekten keşke kalabilseydi.*

Son günlerde yaşanan olaylar arasında iyi bir şey varsa, o da Mark'la yeniden görüşmüş olmalarıydı. Gerçek dostluk zaman ve mekân tanımazdı. İnsan yıllar sonra bile son görüşmenin üzerinden bir gün bile geçmediği duygusuna kapılırdı.

Harvey, Sarah'yı düşüncelerinden sıyırdı. "Anne ne dersin, babama bir resim yapsam sevinir mi?"

Sarah oğlunun gözlerinin içine baktı; bu bakışlar yüreğini sızlattı. Harvey babası yakında döneceği için çok sevinçliydi ve onu sabırsızlıkla bekliyordu.

"Evet, kesinlikle sevinir, tatlım."

"Yaşasın, bir fikrim bile var! Ona kocaman bir tren resmi yapacağım. Mutlaka beğenecektir."

Harvey merdivenleri koşarak çıkarken Sarah gözünde yaşlarla arkasından baktı.

Sarah yeniden mutfağa döndüğünde gözü tezgâhtaki koliye takıldı. Neredeyse bir kare şeklinde bir karton kutuydu bu, üstünde Sarah'nın adı ve adresinden başka bir şey yazmıyordu. Adresin üst kısmına "İleri tarihli teslimat" yazılı bir UPS çıkartması yapıştırılmıştı, çıkartmada o günün tarihi vardı.

Sarah göndericinin adını aradı ama bulamadı ve aklına Gwen'in sözleri geldi. Bu belki de erken yollanmış bir Noel paketiydi. Yoksa Nora ona yeni bir kitap dosyası yollamış ve aceleden göndereni belirtmeyi mi unutmuştu?

Tezgâhın üstündeki bıçak muhafazasından bir bıçak alıp yapışkanlı bantları dikkatle söktü. Sonra kolinin kapaklarını kaldırdı.

Kutu buruşturulmuş gazete kâğıtlarıyla doldurulmuş, en üste Sarah'nın adının yazılı olduğu beyaz bir zarf yerleştirilmişti.

Bu düzgün yazıyı Sarah tanıyordu ama nereden? Nora'nın yazısı olmadığı kesindi. Ama kısa bir süre önce bir yerde görmüştü, yine bir zarfın üzerinde hatta.

TEBRİKLER!

Sarah yıldırım çarpmışa döndü.

O göndermiş!

Zarfı sanki parmakları yanmışçasına tezgâhın üstüne fırlattı. Nabzı bir anda çılgınca atmaya başladı. Şimdi dik dik kutuya bakıyordu. Koliyi mutfağa taşımak üzere kaldırdığında içindekilerin tuhaf bir şekilde yuvarlandığını anımsadı.

Buruşturulmuş gazetelere bakarken kararsızdı.

Bunların altında ne gizlenmiş olabilirdi acaba?

İçinden koliyi olduğu gibi çöp konteynerine atmak geldi, ne var ki merak duygusu ağır basıyordu. Kendiyle bir süre daha mücadele ettikten sonra kâğıt yumaklarını parmak uçlarıyla tek tek koliden çekmeye başladı. Derken şaşkınlıkla duraksadı.

Kutunun dibinden gözleri oyulmuş bir oyuncak bebek kafası ona bakıyordu.

Bu ne demekti şimdi?

Başı kutudan çıkarıp ışığa doğru tuttu. Manzara ürkütücüydü ve bunun tek nedeni gözlerinin olmayışı değildi.

Bebek yüzünün sağ yarısı deforme olmuştu ve is içindeydi, sanki biri bu plastiği ateşe tutmuş gibiydi. Yüzün düzgün olan sol yarısı tombul yanaklı bir kız çocuğunu gösteriyordu, kirpikleri boyalı, dudakları kıpkırmızıydı. Başla aynı plastikten yapılmış

sarı saçlar, kulakları örtüyordu ve düzgün bir şekilde yandan ayrılmıştı. Bu kafa çok eski olmalıydı, eğer bir bedenle bütünleşse, bebek muhtemelen ellili yılların son dönemini yansıtan modaya uygun bir çocuk elbisesi giymiş olurdu.

Sarah bebeğin göz çukurlarına bakıp bir anlam çıkarmaya çalıştı. *Bana bunu neden yolluyorsun,* diye düşündü, sonra kafayı kutunun içine attı. *Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?*

Zarfı aldı, titreyen ellerle yırtıp içindeki mektubu çıkardı. Mektup da elle yazılmıştı. Yazan kişi dolma kalem ve uzunlamasına çizgili, el yapımı Crown Mill filigranlı pahalı bir kâğıt kullanmıştı.

Sarah mektubu alıp mutfak masasına oturdu ve okumaya başladı.

78.

Sevgili Sarah...

Bu sözcükler bile Sarah'nın midesinin bulanmasına yetmişti. Bu samimi hitap şekli... Adam sanki yeniden mutfağına girmiş gibi hissetmişti. Adam bu paketle yine hanesine tecavüz etmiş, yine dört duvarının arasına sızmıştı. Hatta öldükten sonra bile...

Sarah tam da bu nedenden dolayı artık korkmuyordu. Adam ona artık bir şey yapamazdı. Bu yüzden mektubu okumayı sürdürdü.

Bunlar ölmek üzere olan birinin sana son sözleridir.

Sen bunları okurken ben hayatta olmayacağım.

Sana bu yöntemle hitap etmek bana tuhaf geliyor. Bunların hepsini sana şahsen anlatabilmeyi çok isterdim. Ama korkarım beni dinlemezdin. Stephen'la arandaki durumla ilgili kendi sözlerine bile kulak vermedin sen. Tabii günlüklerinde karaladığın bölümleri doğru değerlendirdiysem eğer...

Özel alanına böyle terbiyesizce girdiğim için senden bütün yüreğimle özür diliyorum ama seni yakından tanıyabilmem açısından bu yol benim için önemliydi. Seni bütün hatalarınla tanımak için – evet, özellikle de hatalarınla... Çünkü bizleri insan yapan hatalarımız değil midir aslında?

Sarah başını iki yana salladı. Hayır, bu özrü kabul edemezdi. Yaşamına zorla girmesini de yaptığı hiçbir şeyi de affedemezdi. Bunlara hakkı yoktu adamın. Onu gerçekten tanımak istemiş olsaydı, başka yollar bulabilirdi. En basiti gelip konuşmaktı; onu ve kişiliğini merak ediyorsa yapabilirdi bunu. Sarah'nın kendini kandırıyor olması bir engel oluşturmazdı. Adam karşısına çıkıp onunla konuşabilirdi. Bunu yapmamış, söylemek istediklerini olabilecek en korkunç yollarla ona aksettirmişti – ona yaşattıkları için adamdan nefret ediyordu Sarah.

Amacım hiçbir zaman seni suçlamak ya da davranışlarından dolayı yargılamak olmadı. Seni düşünmeye sevk etmek istedim ve umarım bunu başarmışımdır.

Evet, hem de nasıl pislik herif, diye düşündü Sarah. *Hiçbir zaman bir anda son günlerde olduğu kadar çok şeyi bir arada düşünmemiştim. Bunu fazlasıyla başardın.*

Sarah mektubu kucağına bırakıp düşündü: Bunları okumak gerçekten akıl kârı mıydı? Bir akıl hastasının onu yeniden altüst

eden sözlerinin içine işlemesine izin vermek yerine kendiyle ve aile yaşamının bundan sonraki seyriyle ilgilenmeliydi.

Çünkü adamın sözlerinin en kötü yanı, bir zerre de olsa gerçek içermeleriydi. Bu gerçek Sarah'nın canını acıtıyordu ve buna ancak yakın bir dostunun ağzından duyduğu zaman göz yumabilirdi. Gwen ya da Mark onunla böyle konuşsalar iş değişirdi. Ancak bu yabancı, kendini öyle sanıyormuş gibi davranmış olsa da Sarah'nın dostu değildi.

Mektubu gazete kâğıtları, koli ve tuhaf bebek kafasıyla birlikte çöpe atsam iyi olacak, diye içinden geçirdi Sarah. Bu meseleye en aklı başında yaklaşım buydu.

Gelgelelim bir şey onu durdurdu. Bu belki merak, belki de çok daha fazlasıydı... Ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu. Ama şunu biliyordu, mektubu sonuna kadar okuyacaksa, önlemini almalı, yazılanlara nesnel ve mesafeli yaklaşmalıydı. Yaşamının kapanmış bir sayfasına bakar gibi bakmalıydı – Sarah istese de istemese de yabancı onun yaşamında bir sayfa oluşturmuştu.

Mektubu yeniden eline aldı.

Bana öfkelisin, biliyorum. Seni kendi cehennemine yolladığım için öfkelisin bana. Hal böyleyken sana kızamam. Gerçekler acı verir ve ben sana epeyce acı yaşattım. Seni kendi içinde saklandığın karanlık kuytundan ancak böyle çıkarabilirdim. Yoksa orada yok olup gidecektin, inan bana, çünkü gerçeklerden kaçarak kimse uzun süre yaşayamaz.

Bana ne kadar öfkelensen de şu an durduğun yere benim sayemde ulaştığını lütfen unutma. Şimdiden çok şey başardın ve içindeki hapishaneden kurtuldun.

Şundan eminim ki bugün ofisinin kapı koluna dokunsan içinde korku adına hiçbir duygu olmazdı. Yaşadıklarının karşı-

sına dikildin, korkularınla yüzleştin ve korkularına karşı alman gereken tavrı artık biliyorsun. Çünkü korkulması gereken tek şey, korkunun kendisidir.

Ama henüz bitmedi, Sarah. Ölmüş olsam bile, sana vermek istediğim son bir ders daha var, böylece aramızda yaşananlar bir sonuca bağlanmış olacak. Seni sana teslim etmeden önce beraber yürüdüğümüz bu yolda son bir yol ayrımına daha geleceksin. Bundan sonraki yaşamını belirleyecek bir karar vermen gerekecek.

Sarah mektubu yeniden elinden bıraktı. Bırakmasının nedeni bu defa öfke değil, içini saran rahatsız edici duyguydu.

Bu herif neden söz ediyordu?

Onu tehdit mi etmeye çalışıyordu?

Ama neyle?

Son cümleleri hızla gözden geçirdi.

... son bir ders...

...son bir yol ayrımı...

Ne demeye çalışıyordu?

Sarah'nın silmediği başka bir şey daha mı vardı? Bu adam ona son bir korkunç sürpriz mi hazırlamıştı? Onu tamamen yıkmak için ölüler diyarından son bir kez kendisini ziyaret mi edecekti?

Hayır, diye düşündü Sarah. *Hayır, buna izin vermeyeceğim!*

Çünkü istemeyerek de yapsa bir noktada adama hak vermek zorundaydı: Bu olay onu büyütmüştü. Artık kaynağını anlamadığı ya da anlamak istemediği korkusu ve fobisi kalmamıştı. Aynı sıkıntılar yeniden başına gelse savaşırdı ve kazanmadan işin ucunu bırakmazdı.

Sana daha fazla şey anlatmadan önce hakkımda bir şey daha öğrenmen gerektiğini düşünüyorum. Böylece benim gerekçelerimi anlamış olacaksın.

Neden seni seçtiğimi ve kısa karşılaşmamız sırasında karşında bir süreliğine Stephen'ın kimliğine bürünmenin benim için neden böylesine önemli olduğunu kuşkusuz merak etmişsindir.

Mutlaka tahmin ettiğin gibi, konu sana fotoğrafını ulaştırdığım genç kadınla ilgili (daha doğrusu sana şu satırları yazdığım sırada çiçekçiyi gidip bulmuş olmanı umuyorum. Eğer henüz bulmadıysan, Stephen'ın sana getirdiği çiçekleri çoğunlukla satın aldığı Shalimar Çiçekçilik'e uğra lütfen).

Ona çok benzediğin genç kadının adı Amy idi. Ona anlatamayacağım kadar âşıktım. Tanıştığımızda ikimiz de on dokuz yaşlarındaydık ve yollarımız o günden sonra hiç ayrılmadı.

Gelecekle ilgili planlar yapıyorduk. Sana da tanıdık gelebilecek planlardı bunlar. Birlikte yaşayacağımız bir ev düşlüyorduk, küçük ama rahat olmalıydı, bir de günün birinde çocuklarımızın koşup oynayacağı bir bahçe istiyorduk. Biri kız, biri erkek iki çocuğumuz olmalıydı.

Amy beyazlar içinde bir düğünün hayalini kuruyordu; Hugh Grant'in filmlerinde gördüğümüz gibi bir sürü nedimemiz olacaktı ve biz kiliseden çıkarken üstümüze pirinç serpeceklerdi.

Bu hayalinin sıradan olduğunu ona ne zaman söylesem Amy kahkahalarda gülerdi. Aslında ona da çok sıradan geliyordu, ama böyle bir sahne hoşuna gidiyordu işte. Ben de sıradan olsun ya da olmasın onun bu isteğini asla geri çevirmeyecektim çünkü Amy'yi mutlu etmek için yapamayacağım şey yoktu.

Gerekli parayı biriktirinceye kadar evlenip çoluğa çocuğa karışmakta acele etmedik. Yirmi altıncı yaşıma bastığım gün-

den kısa bir süre sonra hedefimize ulaşmış ve somut planlar yapmaya başlamıştık.

O yıl babam geçirdiği enfarktüsün ardından öldü. Elektronik cihazlar pazarlayan büyük bir şirketin sahibiydi. İşler son zamanlarda eskisi kadar iyi gitmiyordu ama babam şirketi iyi bir para karşılığında devredebildi.

Annem yıllar önce öldüğü ve tek çocukları olduğum için babamın bütün serveti bana kaldı. Amy'yle ikimizin birikimimizle kıyaslandığında babam bize yüklüce bir para bırakmıştı.

Babamla pek anlaştığımızı söyleyemem. Çok farklı insanlardık, onu her zaman bir yabancı gibi görürdüm. Son dönemlerde her konuşmamız kavgayla sonuçlanırdı. Bu yüzden onun parası bana hiçbir şey ifade etmedi, hatta ilk zamanlar reddi miras yapmayı bile düşündüm.

Ne var ki Amy'yi düşünmem gerekiyordu. Bu servet bize bambaşka olanaklar sunacaktı. Biz de paraları en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdik.

Miras intikal işlemlerini yapıp hayallerimize uygun bir ev aramaya koyulduk. Kendimizi ait hissedebileceğimiz bir yer buluncaya kadar acele etmek istemiyorduk.

O süre içinde Bloomsbury yakınlarındaki bir apartman dairesinde yaşadık. Öyle küçük bir evdi ki mutfağa iki kişi sığamıyorduk. Yatağımız insanın başını kolayca çarpabileceği (ben bu süre içinde nasibimi en az yüz kez almışımdır) bir çatı eğiminin altında duruyordu. Çamaşır kurutacağımız zaman çamaşırlığı küvetin içine kurmak zorunda kalıyorduk. Ama o evde yine de mutluyduk. Gerçi biz bir kibrit kutusunun içinde de mutlu olurduk. Önemli olan birlikte olmamızdı.

Derken Amy'nin yaşamımızı mükemmel kıldığı o ilkyaz sabahı gelip çattı. Bir gün önce Brockwell parkının yakınların-

daki Herne Hill'de bir eve bakmaya gitmiştik (Eline geçtiğini umduğum Amy'nin o fotoğrafını o günden bir ay önce aynı yerde çekmiştim). Ev çok hoşumuza gitmişti ve ciddi olarak satın almayı düşünmüştük.

O sabah mobilyalar ve evi döşeme fikirlerimiz üzerine konuşarak birlikte işe giderken, Amy bana bakıp gülümsedi ve çocuk odasına hangi mobilyalardan almak istediğimi sordu.

"Çocuk odasına mı?" diye sordum ve Amy'den yanıt geldi: "Evet, çocuk odasına." Ağzını yayarak gülümsüyordu.

Sonra üç aylık hamile olduğunu bana müjdeledi.

Sarah, o an hissettiklerimi sözcüklerle anlatamam.

Ya da hayır, düzelteyim, belki de bunu anlatacak bir sözcük vardır. Şimdi sana bunu anlatırken bu sözcüğü kolayca bulabiliyorum.

Yaşadığım mutluluktu.

Derin ve gerçek bir mutluluk.

O an bütün dünyayı kucaklayabilirdim. Onun yerine mutluluğumun yaratıcısını kucakladım ve liseli âşıklar gibi yol boyunca dans ettik.

Sarah başını arkaya yaslayıp derin bir soluk aldı. Ne oluyordu ona öyle? Bu adama ansızın sempati duymaya başlamıştı.

Bunlar bir akıl hastasının sözleri değildi. Bunlar, onu yaşamına dâhil eden bir adama aitti. Sarah'nın geçmişini günlüklerinde açıkça anlatması gibi, bu adam da aynı dürüstlükle geçmişini ortaya döküyordu. Sanki Sarah'nın özel hayatına yaptığı tecavüzle verdiği zararı ödemek ister gibiydi. *Quid pro quo*[16] ya da neydi bunun karşılığı? Vermen için veriyorum...

16 (Lat.) Her şey karşılıklı ya da bir şey almak için vermelisin anlamına gelen deyim. (ç. n.)

Sarah adamı akıl hastası olmakla damgalayarak belki de kolayı seçmişti. İnsanların davranışlarının ya da mizaçlarının nedenlerini sorgulamak yerine onlara bir kulp biçmek her zaman kolayımıza gelirdi. Gerçi bu mektup yabancının ailesine yaptıklarını zerre kadar mazur gösteremezdi ama adam Sarah'nın onu anlayabilmesi için uğraşıyordu. Yaşanan bir şeyin üstesinden gelebilmenin ilk adımı anlamaktı.

Akıl hastası kolaycı bir açıklama, diyordu bu mektup. Gerçek çok daha derinlerdeydi.

Öylesine kendimizle meşguldük ki bir kız çocuğunun elinden tutmuş, hızla yanımızdan geçen yaşını başını almış kadını az kalsın fark edemeyecektik (Ama bugün, o ikisinin büyükanne ve torun olduklarını biliyorum).

Kadın ile çocuğu ilk gören Amy olmuştu. Amy küçük kızın aceleden düşürdüğü bebeğini de görmüştü. Bebek küçük kızın şeker pembesi sırt çantasındaydı ve koşarken kayıp düşmüştü.

Amy bebeği yerden kaldırdı. Çok eski olduğu açıkça anlaşılan oyuncağı gördüğümde küçük kıza vaktinden önce bırakılmış bir miras olabileceğini düşündüğümü anımsıyorum. Alacalı elbisesinin renkleri çoktan solmuş olsa bile büyükannenin ya da küçük kızın annesinin en sevdiği bebeği şimdi küçük kızın en sevdiği bebeğe dönüşmüştü. Ya da küçük kız bitpazarının birinde bu bebeği görüp âşık olmuştu, kim bilir?

Amy ikilinin arkasından seslendi, gelgelelim kadın onu duymadı. Bütün dikkatini, durakta bekleyen otobüse yetişmeye vermiş gibiydi. Amy bunun üstüne elinde bebekle arkalarından koştu, ben de onu izledim. İkimiz de otobüse doğru koşup bağırıyorduk, ne var ki her zamanki gibi yoğun olan sabah trafiği sesimizi bastırıyordu.

Kadın ve küçük kız otobüse binmişlerdi bile. Amy elinde bebekle arkalarından otobüse girdi.

Ben dışarıda durdum; sanki görülmeyen eller otobüse binmemem için beni tutuyordu. İçimde olup bitenleri anlayamadım, ta ki otobüsteki koyu kahverengi, neredeyse siyah gözlü ve siyah kısa saçlı genç adamı fark edinceye kadar. Adam her sabah yaşanan kalabalığın ortasında durmuştu ve tavan askılarından birine tutunarak kendi kendine anlaşılamayan bir şeyler mırıldanıyordu.

Yüzünden süzülen terler, düzgün kesilmiş sakalına boncuk boncuk iniyordu.

Gözlerimi ona diktiğimi anlamış olmalı ki bana bakıp gülümsedi ve uzanıp sırt çantasını tuttu. Durmaksızın dudaklarını hareket ettiriyordu, derken ne dediğini anladım.

Allahu ekber.

Allah büyüktür.

Sonra dünya cehenneme döndü.

Genç adamın adı Hasip Mir Hüseyin'di ve bütün bunlar 7 Temmuz 2005 günü perşembe sabahı, saat 9.47'de Tavistock Meydanı'ndan, Hackney'e giden 30 numaralı otobüste yaşanmıştı.

Amy'le ikimizin her sabah önünden geçip işe gittiğimiz otobüs durağında olmuştu. Amy oradan birkaç yüz metre uzaklıktaki bir kitabevinde çalışıyordu, ben de elektronik parçalar satan bir mağazada.

O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Satırlar Sarah'nın gözlerinin önünde titreşmeye başlamıştı. Sarah yutkunup elinin tersiyle birkaç kez yüzünü sildi.

Kendime geldiğim anı anımsıyorum; kulaklarım patlamadan sağır olmuştu ve bedenim dayanılmaz acılar içindeydi. Çevrem yerlere saçılmış yıkıntılarla dolmuştu, sanki bir dev gelmiş, bir hurda yığınını başımdan aşağıya boşaltmıştı. Gördüklerim yalnızca hurda parçaları değil, başka parçalar, insan parçalarıydı. Korkunçtu.

Bugün bile hâlâ çözemediğim bir nedenden bebeğin yarısı yanmış kafasını hemen yakınımda, asfaltın üstünde gördüm. Kolumu uzatıp kafayı tuttum ve bir daha da bırakmadım.

Ambulans gelinceye kadar yerde öylece yatmış, gözlerimi otobüsün darmadağın olmuş kırmızı tavanına dikmiştim.

Amy öldü, diye düşündüm, otobüsün dış cephesinde yarısı hâlâ asılı olan reklam panosunu tekrar tekrar okudum. Uçurum adlı bir sinema filminin reklamıydı bu. Yırtılmış panonun üstünde şunlar yazılıydı: "Mutlak dehşet – gözü kara ve harika"

Sanırım o an daha trajikomik yorumlanamazdı.

Sonrasında olanlar benim için gerçekten mutlak dehşetti. Haftalarca hastanede yattım, birkaç doku nakli ameliyatı geçirdim ve avuçla ağrı kesici almadan hareket bile edemiyordum.

Ne var ki asıl sancıma ne haplar ne de iğneler fayda ediyordu. Amy'yi ve karnındaki bebeğimizi, yaşamımın en önemli iki insanını yitirmiştim. Bir anda akıl hastası bir fanatik yüzünden başka günahsız canlarla birlikte sönüp gitmişlerdi.

O gün Tanrı'ya olan inancımı yitirdim. Eğer insanların ibadet ettiği bir Tanrı gerçekten varsa, *bunun olmasına izin verdiği* için onu asla bağışlamayacağım.

Hastaneden taburcu olduktan sonra önce aylarca Bloomsbury'deki küçük dairemize kapandım ve neredeyse kapının önüne bile çıkmadım. Yüzüm darmadağın olmuştu, herkes hilkat garibesiymişim gibi dik dik bana bakıyor, çocuklar sokakta benimle

alay ediyorlardı. Bütün bunlar fiziksel yaralarımdan daha çok acı veriyordu. İnsanların arasına çıkamıyor, çıkmak istemiyordum. Param boldu ve hiçbir yerde görünmeyişim kimselerin dikkatini çekmiyor gibiydi.

Amy'yle çok fazla arkadaşımız yoktu, biz kendimize yetiyorduk. Geriye dönüp baktığımda bunun bir hata olduğunu düşünüyorum, eğer daha çok arkadaş edinseydik hayatımdaki bazı olaylar daha farklı gelişirdi. Şimdi seninle satırlar aracılığıyla yaptığım gibi çevremde konuşabileceğim insanlar olmalıydı. Ama nasıl derler, insan yaşadıklarıyla akıllanıyor.

Girişte, bunlar ölmek üzere olan birinin sözleri diye yazmıştım ve bununla içimde gitgide yayılan ve beni yakında öldürecek olan kanseri kastetmemiştim yalnızca.

Benim ölümüm çok önceleri, Amy ve çocuğumuz elimden koparıldığı gün başladı.

Tek hissedebildiğim, uçurum benzeri bir boşluktu. Tek başına olmaya dayanamadığım zamanlar kendime geçici işler arıyordum. Bunu para için yapmama gerek yoktu zaten ama bazen önemsiz konularda da olsa birileriyle konuşmaya, insanlarla haşır neşir olmaya ihtiyaç duyuyordum. Öyle ki benimle alay etmeleri bile işime geliyordu çünkü insanların beni fark etmeleri bana yetiyordu.

Derken bir doktora gitme zamanının geldiğini anladığım gün gelip çattı. Doktor, yaralarımın hızla yayıldığını ve kanserin beni kısa zaman içinde öldüreceğini belirtti.

Yaklaşık bir ay sonra her gün yaptığım gibi Brockwell parkında dolaşıyordum. Amy'nin en sevdiği yer olan halka açık seraların yakınından geçtiğim sırada sizi piknik yaparken gördüm. Sen, Harvey ve Stephen kırmızı ekoseli örtünün üstünde oturuyordunuz.

Sarah elinde olmadan irkildi. Onları böyle keşfetmişti demek.

Sarah o günü anımsamıştı. Bir pazar öğleden sonrasıydı. Stephen'ın doğum günüydü. Piknik için yanlarına tavuk budu, sandviç ve patates salatası almışlardı. Sarah patates salatasını Stephen'ın sevdiği gibi mayonezle hazırlamıştı. Tatlı olarak çikolatalı pasta yemişlerdi. Harvey elindeki pastayla ayağı takılıp düşünce örtünün üstünü kocaman bir kahverengi leke kaplamıştı.

O gün çok gülüp eğlenmişlerdi. Özellikle minyatür trenle dolaşmak çok keyifli olmuştu. Harvey inmek istememiş, bir gün büyüdüğünde hakiki buharlı tren kullanacağını heyecanla söylemişti. Parkta çalışan bir görevli mutlu anne babanın ve geleceğin makinistinin fotoğraflarını çekmişti.

Sarah her şeyi daha dünmüş gibi gözünde canlandırabiliyordu şimdi. O adamı hiçbiri fark etmemişti. Adam ne demişti yukarıda: *Biz kendimize yetiyorduk.*

O gün parkta onlar da öyleydi.

İlk anda nasıl şaşırdığımı sana anlatamam. Sanki hayal gücümden kaynaklanan bir sanrıymışsınız gibi bir süre gözümü ayırmadan baktım.

Amy'ye tıpatıp benziyorsun. Hatta mimiklerin ona tıpatıp benziyor. Harvey'nin benim oğlum olduğunu, benim de Stephen'ın yerinde o piknik örtüsünün üstüne oturmuş sizlerle güldüğümü düşledim.

Evet, Amy'yle benim artık asla kuramayacağımız aileyi görmüştüm.

Siz beni fark etmediniz, bu da çok işime geldi. Bu sayede sizi rahatça gözetleyebilecektim. Size öylece bakmak, kendi yaşamımın nasıl olabileceğini gözümün önüne getirmek istiyordum.

Oradan kalkıp gitmeye başladığınızda sizi izledim. Buna engel olamadım. Nerede ve nasıl yaşadığınızı görmeliydim.

O günden sonra bağımlınız oldum. Evet, duygularımın başka türlü ifade edilmesi olanaksız. Sizi seyretmenin bağımlısı oldum. Daha fazlasını yapmak hiç aklımda yoktu.

Ama sonra bir gün Stephen'ın peşine düştüm ve o kadınla sana ve Harvey'ye nasıl kötülük ettiğine tanık oldum.

Stephen'a karşı tarifsiz bir öfke duydum. Aklım almıyordu. Bunları görmek canımı acıtıyordu. Dünyanın bütün mutlulukları kocana sunulmuştu ama o bunu ayaklarının altına almış çiğniyordu.

İşte o zaman ona bir ders vermeye karar verdim. Ona ve şu Katherine'e. Senin olanları sezip başını yine de kuma gömdüğünü fark ettiğimde yapacaklarımın bir anlamı olması için bu planın içine seni de dâhil etmem gerektiğini anladım.

Bunun benden size bir vasiyet olmasına karar verdim.

Ne yazık ki her şey planıma uygun gitmedi. Katherine Parish'in ölmesini öngörmemiştim. Ama oldu ve bu gerçeğin değiştirilmesi olanaksız. Ama Stephen'ın aldığı dersten sağ kurtulmasını arzu ediyorum. Çünkü aksi halde başarısız sayılırdım ve bunun özellikle sizin, Harvey ile ikinizin açısından bağışlanması olanaksız olurdu.

Sen bunları okuduğun zaman Stephen eğer hâlâ yaşıyorsa inan bana bambaşka bir insan olmuştur. Hatta daha iyi bir insan olmuştur belki de.

Hiç değilse anlamıştır, bundan kuşkum yok.

Kararını kocanın lehine mi yoksa aleyhine mi vereceğin senin bileceğin bir konu.

Ama senden yalnızca bir şey rica ediyorum: Bu kutudan çıkan ikinci zarfı ona ver. Stephen'a veda armağanımdır.

Kocanı ve oğlunu seviyorsan Stephen'a bu zarfı vermemezlik etmezsin. Çünkü çok şey zarfın içindekilere bağlı.

Ömrünün bundan sonrası için bütün güzellikler senin olsun.

Bir dost

79.

Çok geçmeden Harvey merdivenleri neşe içinde atlayarak indi ve mutfağa koştu.

"Anne, baksana şuraya!" Büyük, beyaz bir kâğıdı gururla havaya kaldırmıştı. "Babama yaptığım resim bitti. Beğendin mi?"

Sarah pencerenin önünde durmuştu, sırtı oğluna dönüktü. Gökten birkaç kar tanesi süzülerek iniyordu. Yüzünü oğluna çevirmeden önce yanaklarındaki yaşları sildi.

"Aa, ne kadar güzel olmuş," dedi Sarah, Harvey'nin sanat eserine gülümseyerek bakarken. Resim, gülen çöp adamların ve evlerin bulunduğu yemyeşil çayırlardan geçen buharlı siyah bir treni gösteriyordu. Tren, ailece gittikleri parktaki minyatür trene çok benziyordu.

Harvey resmi bırakıp annesine kaygıyla baktı. "Sen ağladın mı, anne?"

"Evet tatlım, biraz."

"Benim yüzümden mi?"

"Olur mu öyle şey, tatlım, tabii ki senin yüzünden değil."

"Babam yüzünden mi?"

Sarah eğilip oğlunu kucakladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı sonra. Şimdi yaşlar gözünden oluk gibi boşalıyordu. "Hem de çok seviyorum."

Öteki elinde yabancının Stephen'a yolladığı mektubu tutuyordu. Zarf, kutunun dibinden çıkmıştı.

Kocanı ve oğlunu seviyorsan Stephen'a bu zarfı vermemezlik etmezsin.

Sarah bu defa adamın sözlerini gerçekten duyar gibi olmuştu. Yabancı yeniden yanında duruyordu sanki.

Seni sana teslim etmeden önce müşterek yürüdüğümüz bu yolda son bir yol ayrımına daha geleceksin. Bundan sonraki yaşamını belirleyecek bir karar vermen gerekecek.

Sarah oğluna sımsıkı sarıldı, titriyordu.

80.

Sarah bir hafta sonra King's Hastanesi'nin ana girişinin önündeydi. Çizmelerindeki karları silkelemek için ayaklarını paspasa vurduğu sırada Harvey durmaksızın öne ve arkaya doğru zıplıyor, sürgülü cam kapı bir açılıp bir kapanıyordu. Harvey rulo yapıp kırmızı geniş bir kurdeleyle bağladığı resmi şimdi heyecanla havada sallıyordu.

"Hadi, anne, acele et, hadi!"

Babasına kavuşacağı için sabırsızlanıyordu. Oysa Sarah o anı elinden geldiğince ertelemişti. O güne kadar yalnızca tedaviyi sürdüren doktorlarla ve kat personeliyle görüşmüş, kocasının sağlık durumu hakkında onlardan bilgi almıştı. Kendini fazlasını kaldırabilecek güçte hissetmemişti.

Danışmanın yanındaki banklarda Stephen'ı görünce göğsünün sızladığını duyumsadı. Kocasını az kalsın tanıyamayacaktı. Orada iki büklüm oturmuş, dalgın dalgın bir broşürü karıştıran adam Stephen olamazdı. Çok zayıflamış, bir deri bir kemik kalmıştı.

Ama Stephen'dı işte. Başkası değildi.

Kocasıydı.

Ve değişmişti.

Harvey de onca insanın arasından babasını seçmişti. "Babacığım!" diye çığlık atıp ona doğru koştu.

Stephen başını kaldırıp elindeki broşürü bıraktı, sonra yerinden doğruldu ve Harvey'ye sarıldı.

Sarah ağır adımlarla onlara doğru ilerledi. Stephen'ın üstündeki kotu ve Norveç desenli kazağı Sarah ona iki yıl önce Noel'de almıştı, şimdi ikisi de üstünden sarkıyordu. Stephen oğluna gülümserken cildi kırışmış, yanakları çökmüştü.

En büyük değişiklik ise gözlerindeydi. Stephen sonunda dönüp ona baktığında Sarah içinden şöyle geçirdi: *Bu bakışlar nasıl da...*

Aradığı sözcüğü bulmak için uğraştı, sonra anımsayınca ürperdi.

Parça parça.

"Merhaba," dedi Stephen usulca; sesi boğuk ve mahcuptu.

Sarah da "Merhaba," diyebildi çekinerek.

Harvey kendini babasının kollarından kurtarıp ona armağanını uzattı.

"Babacığım, babacığım, bak sana ne yaptım!"

Stephen ruloyu aldı, üstündeki kurdeleyi dikkatle çözdü ve resmi açtı.

"Vaay, şuraya bakın! Tam bir sanat eseri. Gerçekten tek başına mı yaptın?"

Bir an için eski günlerdeki gibi oldu, diye içinden geçirdi Sarah. Gerçek bir aile oldukları eski günlerdeki gibi...

Brockwell parkında geçirdiğimiz o gün gibi.

Sarah göz pınarlarından süzülen yaşı sildi.

"Stephen, konuşabilir miyiz?"

Stephen başını sallayıp Harvey'ye doğru eğildi. Vücudunun titrediği Sarah'nın gözünden kaçmadı.

"Dostum, şu karşıdaki dergi standını görüyor musun?"

"Elbette, kör değilim herhalde."

"Oraya bir koşu gidip kendine bir çizgi roman seçsen, nasıl olur? Annenle biraz konuşmak istiyoruz. Ben sonra yanına gelir, parasını öderim, tamam mı?"

"Aa, tabii, olur," dedi Harvey ve zıplayarak çizgi roman standına doğru uzaklaştı. Sarah oğlunun kendi deyimiyle eline "gerçek kitaplar" almasını yeğlese de Harvey çizgi romanlara doyamıyordu.

"Stephen... ben... ben ne yapmam gerektiğini bilemiyorum," dedi Sarah ciddi bir ifadeyle kocasına bakarak.

"Seni anlayabiliyorum. İstersen evden birkaç parça giysi alıp birkaç gün otelde kalırım. Daha doğrusu nasıl devam edeceğimize karar verene kadar..."

"Tek sorun bu değil."

"Yaa?"

"Evet."

Sarah gözlerini indirip el çantasına uzandı. Zarfı çıkarmak çok zor geliyordu. Ama başka seçeneği var mıydı?

Bu, yabancının sözünü ettiği andı işte. Bir karar almasını gerektiren yol ayrımı.

"Al," dedi Sarah, zarfı Stephen'a uzatarak. "Senin. Sana vermem istendi."

Üstünde adından başka bir şeyin yazılı olmadığı zarfı Stephen çekinerek aldı.

"Mektup... ondan," dedi Sarah ve bir soluk aldıktan sonra devam etti: "Okudum. Zarf yapıştırılmamıştı."

Göz göze geldiler ve bir an zaman adeta durdu. Sonra Stephen zarftaki kâğıdı çıkarıp açtı.

Üstünde tek bir cümle yazılıydı. Stephen bunu okuyunca rengi kül gibi oldu.

Sarah, Harvey'ye doğru baktı. Oğlu bir çizgi romanın sayfalarını karıştırıyor ve kendi yaşlarında bir erkek çocuğuyla hararetli hararetli konuşuyordu. Süper kahraman uzmanları aralarında belli ki bilgi alışverişi yapıyorlardı.

Sarah sonra yeniden Stephen'a döndü. Kocası gözlerini yere dikmiş, boş boş bakıyordu.

"Gerçeği bilmek istiyorum," dedi Sarah kararlı bir sesle. "Bütün gerçeği. Hemen şimdi. Bu cümleyle ne demek istenmiş?"

Stephen yutkundu, sonra ağır ağır başını salladı. "Evet, bunu öğrenmeye ikinizin de hakkı var."

81.

Stephen'ın az önce oturduğu bankların yanına dönüp broşürlerin bulunduğu ayaklığın arkasındaki köşeye çekildiler. Burada kısmen rahatsız edilmeden oturabilirlerdi.

Stephen usulca konuşmaya başladı. Sarah'nın yüzüne bakmamak için başını önüne eğmişti. Şimdi öncekinden de solgundu, sanki Sarah'nın bakışlarından gizlenmek için yüzünde beyaz sahne makyajı ya da kâğıttan maske var gibiydi. Utanıyordu çünkü kendini suçlu hissediyordu.

Utanmakta haklısın, diye düşündü Sarah ve içindeki öfkeyi duyumsadı. Ama öte yandan ona acıyordu da. Her şey karmakarışıktı.

Stephen birazdan mücadeleye başlayacaklarmış gibi dirseklerini uyluklarına dayamış, ellerini oynatıyordu. *Ama gerçek mücadele Stephen'ın içinde oluyor,* diye düşündü Sarah.

"Katherine'le bir sergide tanışmıştım," diye konuşmaya başladı Stephen. "Sergi Victoria ve Albert Müzesi'ndeydi. O akşam sen bana eşlik etmek istememiştin. Başının ağrıdığını söylemiştin, anımsıyor musun?"

Sarah başını salladı. Evet, o akşamı anımsıyordu. Gerçekten başı ağrıyordu ancak bu Stephen'la gitmek istememesinin nedenlerinden biriydi yalnızca. Asıl neden Stephen'ın iş yaptığı insanlar ve arkadaşlarıydı. Tek hedefi yeni müşteriler kazanmak olan, sahte sevimlilikler ve sözde entelektüel konuşmalardan oluşan bu ayaküstü sohbetlerden Sarah hoşlanmıyordu.

Zaten Sarah bu tür toplantılarda yükselmeyi aklına koymuş mimarın yanında gülümseyen dekor olmaktan ileri gidemiyordu. Bu yüzden o akşam sıcak bir banyo yapıp yeni bir kitap dosyasını okumayı yeğlemişti.

Ama şimdi Stephen'ın itirafını duyunca içinden, *keşke o akşam farklı bir karar verseymişim,* diye geçirdi. Ama yabancının sözleriyle söylemek gerekirse, insan yaşadıklarıyla akıllanıyordu.

"Aramızda geçenler başlarda zararsızdı," dedi Stephen. O "biz" sözcüğü Sarah'nın içine ok gibi saplandı. Stephen, "Katherine ile benim aramda" demiyor, "bizim aramızda" diyordu. Kadını benimsemiş gibi konuşması Sarah'nın canını acıtmıştı.

"Sohbet ettik, aynı şeyleri düşünüyorduk, derken Katherine evinin tadilat planını üstlenmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Tabii ki kabul ettim. Büyük bir iş değildi ama bu para işimize

yarar diye düşündüm. Bir de..." Stephen hafifçe öksürdü. "Onu tekrar görmek istiyordum."

"Benim öğrenmek istediğim bunlar değil," diye onun sözünü kesti Sarah. "Bunlar ikinizin arasındaki şeyler. Beni yaralıyor ama sen... ona yakınlık duymuşsun, yapabileceğim bir şey yok."

"Onu sevmiyordum, eğer kastettiğin buysa. Benimki daha çok..."

Sarah başını şiddetle iki yana salladı. "Söyleme. Lütfen!"

"Evet, haklısın. Ayıp olur. O daha fazlasını hissetmiş ama ben fark edememişim."

Hâlâ başı önünde yere bakıyor, alt dudağını ısırıp duruyordu.

Sarah bekledi ama Stephen sözlerini sürdürmeyince daha fazla dayanamadı. Artık öğrenip kurtulmak istiyordu.

"Ne oldu, Stephen? Adam o mektupta ne demek istiyor? Düşündüğüm şeyi mi?"

Stephen ağır bir yükü omuzlamak zorundaymış gibi iç geçirdi. "Katherine'e doğum günü için onu hafta sonu tatiline çıkaracağıma söz vermiştim. Adını bir dergide okuduğu bir spa otele gidecektik. İşte o cuma günü müşterime değil, onun yanına gittim. Ama bunu biliyorsun zaten. Mercedes'i her zaman yaptığım gibi onun evinden güvenli bir uzaklıkta bulunan kapalı otoparka bıraktım. Tamam, Londra'da sekiz milyonu aşkın insanın yaşadığını biliyorum, tanıdıklarımızdan birinin, hatta senin, otomobilimi onun evinin önünde görmeniz için işe şeytan karışması gerekir ama ben yine de önlemimi eksiksiz almak istiyordum. Böylece her zaman yaptığım gibi kalan yolu taksiyle gittim."

Stephen eliyle yüzünü ovaladı ve çaresiz bir ifade takındı. "Ama bu kez durum farklıydı. Taksi çağırmama gerek kalmamıştı. Otoparktan çıktığım sırada yolun karşısında bir taksi duruyordu. Sanki beni bekliyor, diye içimden geçirdim. Ama şimdi geriye

dönüp baktığımda gerçekten öyle olduğunu biliyorum. Taksici bir büfenin önünde çay molası vermiş gibiydi, ben de bunu şans olarak değerlendirdim. Çünkü çağrılan taksilerin gelmesi uzun sürüyordu ve ben o gün geç kalmıştım. Öncesinde sohbet etmiştik, anımsıyor musun?"

Sarah yine başını sallamakla yetindi. Ama aralarında geçene "sohbet" denemezdi. Gerçi Stephen onunla konuşmuştu ama Sarah oralı olmamış, kocasının söylediklerinden çok alışveriş listesiyle ilgilenmişti.

Sarah geriye dönüp baktığında görüyordu ki kocasının ona yalan söylediğini fark etmiş ama anlamazlıktan gelmişti. Son zamanlar pek çok şeye karşı yaptığı gibi...

"Taksiye binerken hiçbir şeyden kuşkulanmadım," dedi Stephen. "Hatta taksicinin bavulumu bagaj yerine oturduğum arka koltuğa koymasından bile rahatsız olmadım."

"Yüzü yaralı adamdı, değil mi?"

"Evet, gerçek taksicinin nerede olduğunu sanırım şimdi biliyorum. Umarım adamın canına kıymamıştır."

Stephen bir an başını kaldırıp Sarah'ya baktı. Sarah onun gözlerindeki kederi görünce yutkunmak zorunda kaldı. Bir zamanlar Harvey de ona öyle bakmıştı. Sarah bir gün bahçede kanadı kırılmış bir karatavuk bulmuş ve Harvey'nin ısrarı üzerine veterinere götürmüştü. Sonrasında Harvey bitip tükenmeyen, "Kuş ölmüş müdür?" sorularıyla Sarah'yı canından bezdirmiş, o da veterineri arayıp oğluna sonunda iyi haberi vermişti.

"Taksiyle Katherine'in evine gittik, adama biraz beklemesini, hemen birini alıp geleceğimi ve gara devam edeceğimizi söyledim. Sonra eve girdim. Katherine salonda oturmuş ağlıyordu. Çantasını bile hazırlamamıştı. Neyi olduğunu sordum. Ağlamaktan şişmiş gözlerle bana baktı. Bakışlarında sitem vardı. *Sen benden*

kurtulmak istiyorsun, dedi. Sonra da bu kaç göç oyununa artık dayanamayacağını söyledi. Senden ayrılmamı istedi, yoksa evimize gelip durumu sana bizzat açıklayacaktı. Tokat yemiş gibi oldum ve durup dururken neden böyle davrandığına önce bir açıklama bulamadım. Çünkü o güne kadar durumumuz belliydi, bizimki bir tür arkadaşlıktı ve ben ne senden ne de Harvey'den vazgeçebilirdim."

Sarah başını şaşkınlıkla yan yatırdı. "Bir tür arkadaşlık mı? Sen bir ilişkiyi böyle mi adlandırıyorsun?"

Stephen yine düelloya hazırlanır gibi doğrulttuğu ellerini sonra zayıflamış uyluklarına bastırarak sakinleşmeye çalıştı.

"Hem evet hem hayır," dedi. "Bu sözcük çok basmakalıp oldu. Katherine'le aramdaki bağı artık tam olarak anlatamıyor. Anlıyor musun, az önce onu sevmediğimi söylerken kastettiğim buydu. Yakın arkadaştık, çok ortak yönümüz vardı, evet seks de vardı ama senin için hissettiklerimi ona karşı asla hissetmedim, Sarah."

Yeniden başını kaldırıp Sarah'ya baktı, onun gözlerinde bir şey arar gibiydi. Belki anlayış, belki de bağışlama...

"İnan ya da inanma, gerçek böyle, Sarah."

Sarah oralı olmadı. Öylesine büyük düş kırıklıkları, öfkeler ve çaresizlikler yaşamıştı ki...

"Ee, sonra?" diye sordu Sarah. "Sonra ne oldu?"

Stephen aramaktan şimdilik vazgeçmiş gibi başını önüne eğdi. "Şöyle, ona senden ayrılmayacağımı, seni ve Harvey'yi bu işe karıştırmamasını söyledim. Beni zorlamaya hakkı olmadığını belirttim. Bunun üzerine yerinden fırlayıp üstüme yürüdü. *Hem de nasıl var,* dedi. Kesinlikle böyle bir hakkı varmış. Hatta sonsuz hakkı varmış."

Sarah ondan uzaklaştı. "Hayır, Stephen, bunun doğru olmadığını söyle!"

Stephen'ın omuzları seğirdi, derken solgun yüzünden yaşlar akmaya başladı. "Çok özür dilerim, Sarah. O gün öğleye doğru öğrenmiş. Vereceğim tepkiden korkuyordu, bunu gözlerinden okudum. Sevinçle karşılayacağımı ummuş olmalı çünkü çocuğu olacağı için çok heyecanlıydı. Ama ona rol yapamazdım. Hiç değilse bu konuda dürüst davranmalıydım."

Sarah banka yığılırcasına oturdu ve hâlâ çizgi romanın sayfalarını karıştıran Harvey'ye baktı. Bir an için onun yerinde olmak istedi.

Yeniden çocuk olmak, diye düşündü, *dünyayı yeniden saf çocuk gözleriyle görmek... Bunun için neler vermezdim...*

Sonra bütün cesaretini topladı. Canının acıyacağını biliyordu ama artık korkmuyordu.

"Sonra ne oldu, Stephen?"

"Ben, yani... Katherine kendini iyice kaybedip beni yumruklamaya başladı," dedi Stephen ve gözündeki yaşı sildi. "Bana 'domuz' diye bağırdı. Onu kullanmışım, bir fahişeye davranır gibi davranmışım. Bir açıdan bakıldığında ona kızmamam gerekirdi ama o an beni çok öfkelendirdi. Yani benim kadar o da suçluydu. Ne de olsa birlikte... Bana vuruyor, deliler gibi bağırıyordu. Ondan uzaklaştım ama bir türlü durmuyor, beni yumruklamayı sürdürüyordu. Ve... Sonra... Böyle olsun istememiştim. Gerçekten. Kendimden uzaklaştırmak için onu ittim yalnızca..."

İşte, o şey söylenmişti. Evet, canı acıyordu. Çok ama çok acıyordu. Sarah yüreğinde bir şeyin kırıldığını duyumsadı adeta.

"Ayağı küçük halıya takıldı ve geriye doğru düştü," diye fısıldadı Stephen. "Onu yakalamaya çalıştım. İnan bana, benim için değerli olan her şeyin üzerine yemin ederim! Ama... başının

arkasını masaya çarptı. Ve... her yer anında kan içinde kaldı. Cam masa... yerler... Her yer kana bulandı. Gözleri açıktı ama hareket etmiyordu. Ona sarıldım, bağırdım. Ama artık çok geçti. Nabzı atmıyordu."

Stephen başını iki yana salladı, elini saçlarında gezdirdi. Bakışları hedefsizce çevrede dolaşmaya başladı. "Her şey çok hızlı olup bitmişti. Önünde diz çökmüştüm ve aklım başımdan gitmişti. Ne yapacağımı bilemedim. Derken taksici karşımda bitiverdi. Katherine'i alıp çıkmak istediğim için muhtemelen kapıyı açık bırakmıştım. Adam da benim kadar şaşkın görünüyordu. Bir kaza yaşandığını, bilerek yapmadığımı adama ısrarla anlattım ama hiç sesini çıkarmadı. İkimize de dik dik bakıyordu yalnızca. Planını artık değiştirmeyeceğini ancak her şeyin çok daha sancılı geçeceğini söyledi ama ben ağzından çıkan tek bir sözcüğe bile anlam veremiyordum. Montunun içinden bir şey çıkardı. Ben önce modası geçmiş bir cep telefonu olduğunu sandım, ama sonra o şeyi bana dokundurdu. Ansızın. Elektro şok cihazıydı. Kendimi savunmaya çalıştım ama kaslarım beni dinlemiyordu. Sonra boynuma bir iğne batırdı. Kendimden geçtim ve aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim bir sürenin sonunda o hangarda gözlerimi açtım. Ellerim ayaklarım bağlı halde öylece oturuyordum. Karşımda bir ekran vardı. Adam daha sonra Katherine'i de getirip arkamdaki odalardan birine sürükledi. Bütün bunlara benim sebep olduğumu söyleyip bana bağırdı ama bütün izleri ortadan kaldırdığını belirtti. Sonra televizyonu açtı ve... Aman Tanrım!"

Stephen yüzünü hıçkırarak avuçlarının arasına aldı. Sarah'nın yüreğini parçalayan bir görüntüydü bu. Kocasını daha önce hiç ağlarken görmemişti. Ama onu sakinleştirecek durumda değildi. Yaşadığı ağır şokun etkisindeydi.

Sarah ayağa kalktı, Stephen'ı orada öylece bırakıp holün ortasına kadar yürüdü. Yanından insanlar, doktorlar, hastane

personeli, ziyaretçiler geçip gidiyordu. Belli ki çok işleri vardı, hepsi kendi yaşamlarının peşinde koşuyordu. *Yaşam benim için de devam etmeli,* diye düşündü, oysa yeni yaşamının nasıl olacağı konusunda henüz hiçbir fikri yoktu.

Bir süre sonra Stephen onun yanına geldi. Gözleri kızarmıştı, solgun benizli hortlaklara benziyordu.

"Sarah," dedi sonra. "Nasıl pişman olduğumu sana anlatamam. Nasıl üzüldüğümü... Biliyorum, bağışlanacak bir yanı yok, bu yüzden beni bağışlamanı istemeyeceğim. Ancak şunu bilmelisin: O adam her kimdiyse, bir konuda haklıydı. Onun bana verdiği cezayı hak etmiştim."

Harvey koşarak yanlarına geldi.

"Anneciğim, babacığım," dedi. "İşiniz bitiyor mu? Bana bir çizgi roman sözü vermiştiniz. Hadi gelin, dergici birazdan kapanacak."

Stephen oğluna dönüp gülümsedi. Bu zayıf ve buruk bir gülümsemeydi.

Hayır, diye düşündü Sarah ama aklından geçenleri telaffuz etmedi. *Hayır, Stephen, yanılıyorsun. Bu adam sana haksızlık yaptı. İkimize de haksızlık yaptı. Bana kendi nedenlerini açıklamaya çalıştı ve ben bunları anlayabildim. Ancak kabul etmek... Hayır, asla kabul edemem.*

Kocasının ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerle ve tanınmayacak kadar sıska bir bedenle karşısında durması yeterince kötü bir durumdu. Ama Stephen'ın bu zalimce cezayı hak ettiğini düşünmesi fazlaydı.

Hepimiz hata yapıyoruz, diye düşündü Sarah, *ama pişman olmak için hiçbir zaman geç değildir. Bağışlanır mıyız, orası bizim gücümüzü aşan başka bir konu. Ne var ki hiçbir ceza yapılan haksızlığı geri alamaz.*

Yabancının da savunduğu gibi korku belki iyi bir öğretmendi ama en iyi öğretmen hâlâ dürüstlükle kabul etmekti.

"Stephen?"

Stephen, Harvey'nin elinden tutmuştu, dönüp karısına baktı. Oğlu için takındığı o buruk gülümseme hâlâ dudaklarındaydı.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu Sarah. "Biz ne yapmalıyız?"

Stephen'ın bakışları ciddileşti, belli ki düşünüyordu. Eğilip Harvey'ye baktı. Sonra yabancının mektubunu cebinden çıkarıp açtı ve cümleyi yeniden okudu.

Bembeyaz kâğıda yazılmış düzgün bir yazıydı bu. Ölmüş bir adamın son sözleriydi.

KİMSENİN ÖĞRENMESİ GEREKMEZ.

82.

27 Aralık tarihli *Times* gazetesinden:

SIRA DIŞI NOEL ARMAĞANI

Noel masallarında, Noel zamanı mucizelerin gerçekleşebileceği anlatılır. Royal Marsden Kanser Kliniği şimdi işte böyle bir mucizenin mutluluğunu yaşıyor.

Başhekim Doktor Andrew Stone'un yazı işlerimize verdiği bilgiye göre, Noel arifesinde ileri teslimat tarihli olarak gönderilmiş, içinde altmış beş bin sterlin nakit para bulunan bir paket hastanelerine ulaşmış. Gönderici, pakete koyduğu imzasız mektupta bu paranın kanser araştırmalarına harcanmasını istemiş.

Doktor Stone, adını açıklamayan bağışçıya hastanesi adına basın yoluyla yürekten teşekkür ediyor.

ÜÇ AY SONRA

"Aslında şu koliyle başlasak."

Erik Schmidt, üstünde *Schmidt & Sohn Nakliye Şirketiniz* yazılı yeşil tulumunun cebinden desenli bir kumaş mendil çıkardı ve kıpkırmızı kesilmiş saçsız alnında biriken terleri sildi. Mark'ın şakasını anlamadığını fark edince ekledi: "Son koliydi işte!"

Mark bıyık altından güldü. "Şahane, ben de hemen arkanızdan geliyorum."

"Acele etmeyin canım, ne de olsa hizmetlerimizi saat hesabına göre faturalandırıyoruz," diye güldü Schmidt ve mendilini pantolon cebine tıktı. "Yani canınızın istediği kadar ağırdan alabilirsiniz."

Sonra koliyi kaldırdı ve olmayan bıyığının içine doğru, "İnsan bunca kitabı ne yapar?" gibilerinden bir şeyler mırıldanarak ve kesik kesik soluyarak merdivenlere yöneldi.

Mark evin içinde son bir kez daha dolaştı. Ilık bahar havası çatı eğimlerinin altında adeta birikmişti. Ses geçiren pencerelerden sokak gürültüsü olduğu gibi duyuluyordu. Schmidt'in koliyi kaldırdığı yerde tozlar güneş ışığının altında uçuşmaya başlamıştı.

Her yeri dökülen bu eski evden günün birinde taşınırken hüzünleneceği Mark'ın hiç aklına gelmezdi. Üç küçük odada ağır ağır gezindi ve *benim her halime tanık oldunuz,* diye içinden geçirdi. Her zaman mutlu anlar yaşamamıştı burada.

Çaresiz Mark olmuştu.

Bunalımlı Mark olmuştu.

Ayyaş Mark olmuştu.

Vedalaşma anında odalar yepyeni bir Mark Behrendt'i görüyordu. Ya da o böyle olduğunu düşünüyordu.

Banyoda aynaya göz attı, ona bakan yeni tıraş olmuş, kısa, koyu renk saçlı adama göz kırptı. Öğlen güneşi çatı pencerelerinden doğrudan onun üstüne vurmuştu, batıl inançları olmasa da bu durumu iyi bir alamet olarak yorumladı.

Yaşam saatini taşıdığı sol kolunu kaldırdı, güneş ışığının parlak madenî plakaya yansımasını bekledi ve gülümsedi.

"İnsanlar senden etkilenecek," dedi aynadaki yansımasına.

Sonra kendine bir kez daha göz kırptıktan sonra vestiyer bulamadığı için havlu kancalarından birine astığı ceketini aldı.

Schmidt ve oğlu onu binanın kapısında bekliyorlardı.

"Eşyalarınız pazartesi günü yerine ulaşır," dedi Erik Schmidt ve kamyonun arka kapağını kapattı.

Adamın kendi gibi cılız ve uzun boylu olan oğlu hiç ağzını açmamıştı. Sürücü koltuğunun yanındaki kapıya dayanmış, mart güneşine doğru gözünü kırpıştırarak kendine bir sigara sarıyordu. Bir korna sesi duyuldu. Bir cip sürücüsü park alanının işgal edilmesine sinirlenmişti.

Mark ansızın ürperdi. Onca sokak gürültüsünün ortasında tiz bir ses duyar gibi olmuştu.

Yüksek perdeden, insanın içine işleyen bir ses, "Hey, Doktor!" dedi.

Mark korkuyla arkasına dönüp gözleriyle her köşeyi taradı.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu baba Schmidt ve ona imzalaması için bir form uzattı.

"Evet," diye mırıldandı Mark ve alnını buruşturup bir kez daha çevresine bakındı. Sonra klipsli not panosundaki kâğıdı imzaladı. "Bir şey... Bir şey duyar gibi oldum da."

"Evet, işimiz tamamdır." Schmidt gülümseyerek başını salladı ve kamyonunun sürücü koltuğuna yöneldi. "Bizden memnun kaldıysanız, bizi çevrenize önermeyi unutmayın," diye Mark'ın arkasından seslendi, trafik gürültüsünün arasından.

Mark omuzlarını silkti. "Sizce Frankfurt'tan biraz uzakta değil misiniz?"

Schmidt yüksek sesle bir kahkaha atıp eliyle savuşturdu. "Yok canım, günümüzde uzaklık diye bir şey mi kaldı?"

Sonra taşımacı baba oğul araçlarına bindiler ve öğlen trafiğinde çok geçmeden gözden kayboldular.

Mark binanın kapısına döndü, başını kaldırıp dökülmeye başlamış dış cepheye ve çatıya baktı, sonra ev anahtarını kararlaştırıldığı gibi posta kutusuna attı. Pas içindeki eski Volvo'suna gidecekti ki bir erkek çocuğu koşarak yanına geldi.

"Hey, baksana!" diye seslendi çocuk.

Mark şaşkınlıkla durdu. Koyu renk saçları darmadağın olmuş, üstüne bol gelen bir South Park tişörtü giymiş bu ufaklığı daha önce hiç görmemişti. *Gerçi ben de komşularımla hiç ilgilenmedim,* diye geçirdi içinden. Bundan birkaç ay öncesine kadar ilgisi yalnızca kendi karanlık dünyasıyla sınırlıydı ve bu dünyanın boyutu kimi günler –özellikle de içtiği zamanlar– bir toplu iğne başını aşamamıştı.

"Bana mı seslendin?"

"Adın Mark mı?"

"Evet, ya sen kimsin?"

"Sana şunu vermem istendi."

Çocuk Mark'a katlanmış bir kâğıt parçası uzattı.

"Kimden bu?"

Çocuk, muhtemelen rapçinin birinden taklit ettiği kayıtsızlığı anlatan bir el hareketiyle omzunun üstünden yolun karşısını gösterdi. "Şu karşıdaki kadından."

Sonra koşarak uzaklaştı ve Mark onun sözünü ettiği kadına bakındı.

Yolda bir sürü kadın yürüyordu. İki genç kadın alışveriş torbalarını yükledikleri çocuk arabalarını itiyor ve heyecanla konuşarak gidiyorlardı. Yaşlıca bir kadın yürüteciyle ilerlemeye çalışıyordu. Bir grup genç kız bütün dikkatlerini cep telefonlarına vermişti, birbirleriyle sanki mesaj yazarak iletişim kuruyorlardı. Bu insanlardan hiçbiri Mark'a doğru bakmıyordu.

Tuhaf, diye düşündü Mark ve kâğıdı açtı. Birisi tükenmez kalemle aceleyle bir şeyler karalamıştı.

TAŞINIYOR MUSUN?

SAKIN KOLAYCA

KURTULACAĞINI SANMA!

BİRBİRİMİZLE İŞİMİZ

BİTMEDİ HENÜZ!

Ilık bahar güneşine karşın Mark'ın bütün bedeni titremeye başladı. Dehşet içinde çevresine bakındı ve aklına nakliyecinin sözleri geldi.

Günümüzde uzaklık diye bir şey mi kaldı?

SONSÖZ

Psikiyatrist'in ilk yayınlandığı günden bu yana aradan dört yıl geçti ama okurlarımdan hâlâ Mark Behrendt'in neler yaptığını soran mektuplar alıyorum. Gizemli Lara Baumann olayını ortaya çıkardıktan sonra Mark'ın nereye gittiğini öğrenmek istiyorlar.

Ben de onlara her defasında Mark Behrendt'le ilk fırsatta ilgileneceğime, Fahlenberg'ten taşındıktan sonra neler yaptığına bakacağıma söz verdim. Ancak öncesinden anlatılması gereken başka hikâyelerim vardı.

Derken birkaç yıldır beynimin içinde taşıyıp durduğum bir fikir ön plana çıktı ve gün geldi Mark'ın bununla bir bağlantısının olduğunu kavradım.

Sözünü ettiğim fikir 2007 Mart'ında Londra'da yaşanan bir olayla ilgiliydi. O tarihlerde bir psikiyatrik araştırma projesiyle ilgili King's Koleji'ndeki bir sempozyuma davet edilmiştim. Bu hikâyede Mark'ın da yaptığı gibi birkaç gün üniversitenin yurdunda kalmıştım.

Bize serbest zaman olarak verilen bir öğleden sonrasında uzun zamandır İngiltere'de yaşayan ve ne yazık ki çok az görebildiğim kız kardeşimle randevulaşmıştık. Metroya girmek istedim ancak istasyon kapatılmıştı. Otobüsler de çalışmıyordu. Şehir merkezinin tamamı polis kordonu altındaydı. Sonradan öğrendiğime göre Westminster Köprüsü'nde bir otobüse düzenlenecek bir terör saldırısı yaklaşık yarım saat önce son anda engellenmişti.

Yani durum başlarda öyle görünüyordu ancak akşam haberlerinde vakanın neyse ki göründüğünden farklı olduğu ortaya çıktı. Çünkü içinde bomba olduğu sanılan Tesco mağaza poşetinden konserve kutuları, bir paket kedi maması ve iki kadın bluzu çıkmıştı. Sonradan anlaşıldığı üzere, poşetin sahibi olan kadın yolculuk sırasında uyumuş ve ineceği durağı kaçırmıştı. Öteki yolcular kadının uyanıp telaşla otobüsten inmesine tanık olmuşlardı. Birisi arkasından seslenip poşetini unuttuğunu söylemiş ancak kadın aceleden duymamıştı. Böylece sese tepki verememiş ve istemeden büyük bir paniğe yol açmıştı.

New York, Londra ve Madrid'de yaşanan saldırılardan sonra yaşadığımız Batı dünyasının ne kadar değiştiğini bu olayla birlikte bir kez daha anlamıştım. Hepimiz daha ürkek, daha kuşkucu ve daha ihtiyatlı olmuştuk.

Çoğumuz Avrupa'daki savaşı ve yıkımı yalnızca anlatılanlardan öğrenen şanslı kuşağın temsilcileriyiz. Dünyada hâlâ savaşlar yaşanıyor olsa bile, gündelik yaşamımıza katmamayı başarabileceğimiz kadar uzaklarda gerçekleşiyor. Ne var ki bunun ne denli yanıltıcı bir güvenlik duygusu olduğunu sözünü ettiğim terör saldırıları hepimize gösterdi. Sözde mutlu ve refah içindeki dünyamıza her an bir şeylerin zorla girip bu güvenlik duygumuzu yerle bir edeceğini deneyimledik. Ve bu deyim içimize işledi. Artık bir yerlerde bırakılmış bir poşet bizi paniğe sokmaya yetiyor.

Korku, içinde yaşadığımız toplumda her yerde var olabilen bir olgu, medya bunu bize her gün kanıtlıyor zaten. Doğal afetlerden, çevre kirliliğinden, iklim değişikliklerinden, radyasyondan, zehirli gıdalardan ve salgın hastalıklardan olduğu kadar enflasyondan, işsizlikten, yoksulluktan ve yaşlanmaktan korkuyoruz. Üstelik bu listenin birçok eksiği olduğundan hiç kuşkum yok.

Korkunun her zaman olumsuzluk içeren bir duygu olduğunu savunmak istemiyorum. Çünkü aşk ve merak gibi korku da varoluşun önemli temel duygularından biridir. Korkulardan tamamen arınmış bir insan hayatta kalamaz. Kabul ediyorum, belki sivri bir örnek olacak ama korkular olmasa, araçların vızır vızır işlediği bir otoyolda gezinmekten kimse kaçınmazdı.

Gelgelelim korku, sağlıksız boyutlara ulaşabilir. Ona yaşamımızda geniş bir yer açarsak bizi esir alır. Güven duygumuzu sarsar, bizi köstekler ve mantık düzleminde düşünebilmemizi engeller. Yaşamımızın kontrolünü tamamen ele geçirdikten sonra hem kendimiz hem de içinde yaşadığımız toplum açısından ölümcül sonuçlar doğurur. Çünkü korku kuşkuyu, kini ve ayrımcılığı besler ve hedeflerine ulaşmak için başkalarının korkularını kullanan kişileri iktidar sahibi yapar.

Bu yüzden korkularımızı sorgulamak ve onlarla mücadele etmek bize düşüyor. Çünkü bu kitabın bir yerinde George Otis'in de söylediği gibi, korkunun bir evi vardır. Beynimizin içinde yaşar, onunla yalnızca orada karşılaşırız.

TEŞEKKÜRLER

Araştırmalarım sırasında bana verdikleri güçlü destek ve beni John Lennon'ın en sevdiği bisküvilerle tanıştırdıkları için (bu bisküviler artık benim de favorim oldu!) Lilli ve Chris Jenkins'e yürekten teşekkür ediyorum. Bana birkaç kitabıma yetecek kadar çok bilgi verdikleri için Metropolitan Polis Merkezi'ne, dikkatimi son derece ilginç bir vaka analizine çektiği için Doktor Rana Kalkan'a ve samimi desteği için Profesör Doktor Thomas Becker'e teşekkür ediyorum.

Bu kitabı ithaf ettiğim dostum ve "Tüm zamanların en havalı editörü" Markus Naegele ve eşi Kirsten ve de elbette bütün Heyne ekibi en büyük övgüyü hak ediyorlar. Sizler tek kelimeyle şahanesiniz!

Bir de Heiko Arntz olmasa benim kitaplarımın hali nice olurdu? Bu adam bu defa da keskin gözlemleri, akıllı soruları ve kırmızı kalemiyle bu öykünün son şeklini alması için çok değerli katkılarda bulundu.

Şu dostlara ayrıca teşekkür etmek isterim:

Konukseverlikleri ve Forest Hill'de geçirdiğim olağanüstü (ve her açıdan güvenli) günler için Rona Nicholson ve Jon Broome'a,

Gerçekten bir yaşam saatinin sahibi olan (ve kalan zamanını bu saatten okuyan) Leonard Nimoy'a,

Dostlukları, olağanüstü yaratıcı fikir alışverişimiz ve dünyanın gözümde kısa bir süre kararttığı sırada beni tekrar tekrar yüreklendirdikleri için Paul Cleave'e ve Isabella Thermes'a,

İnsanın düşleyebileceği en mükemmel temsilci Roman Hocke'ye, Claudia Hornstein'a, kitaplarımın artık Güney Amerika'da bile okunur olmalarını sağlayan bütün AVA ekibine,

Yaptığım son dakika araştırmasında bir an bile duraksamadan beni destekleyen Tatjana Kononenko ve Peter Weißkirchen'e,

Ve son olarak değişmez en sevdiğim okurum, en keskin eleştirmenim, en önemli akıl hocam, en yakın arkadaşım ve daha çok şeyim olan karım Anita'ya binlerce teşekkürler.

Ama her şeyden önce sizlere, sevgili sadık okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz, okumalarıma kalabalık sayıda katılımınız, sayısız e-postalarınız, mektuplarınız, blog yazılarınız, eleştirileriniz ve dünyanın dört bir yanından yaptığınız Facebook yorumlarınız için sonsuz teşekkürler.

Wulf Dorn
Mayıs 2013

KAPILARI KİLİTLE! KORKU SOĞUK HAVA GİBİ İÇERİ SIZMAK İSTİYOR...

Dondurucu bir kış gecesi kocasının arabası evin önünde durur. Sarah kocasını karşılamaya iner ama mutfaktaki adamın o olmadığını anlar. Yabancı eve arabalarıyla gelmiş, içeri kocasının anahtarıyla girmiş ve onun gibi giyinmiştir. Sarah'nın ise yüzünde yara izleri olan ve kendisine karısıymış gibi davranan bu adama inanmış gibi yapmaktan başka çaresi yoktur, çünkü altı yaşındaki oğlu Harvey yukarıda uyumaktadır. Kendisi ve oğlu kestiremediği bir tehlikenin ortasındadır. Kocası kayıptır. Sarah'nın kâbusu ve mücadelesi işte o gece başlayacaktır...

"Ürkütücü! Dorn okuduktan sonra insan ışığın değerini daha iyi anlıyor."
Bunte

"Dorn okuyucuyu büyülüyor ve korku dolu bu hikâyeyi gerçekte yaşıyormuş gibi hissettirmeyi ustaca başarıyor. Dâhiyane."
Paul Cleave

"Wulf Dorn bu işi iyi biliyor. Abartılı bir dil kullanmıyor ve ucuz numaralara kalkışmıyor."
Süddeutsche Zeitung

"Çok zekice yazılmış, bir nefeste okunan bir roman."
Andreas Eschbach

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-343-816-8